

การแปรของคำเรียกญาติและ (au) ในภาษาไทยดำ
บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
ตามอายุและทัศนคติต่อภาษา

นายดำรง นันทผาสุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

VARIATION OF KINSHIP TERMS AND (**au**)
IN BLACK TAI OF BAAN SAKAERAI, AMPHOE MUEANG,
CHANGWAT NAKHON PATHOM BY AGE AND LANGUAGE ATTITUDE

Mr. Dumrong Nuntapasuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การแปรของคำเรียกญาติและ (auu)

ในภาษาไทยดำ บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
ตามอายุและทัศนคติต่อภาษา

โดย

นายดำรง นันทผาสุข

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภิทธิ์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพนธ์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภิทธิ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. สมทรง บุรุษพัฒน์)

ดำรงศ นันทพาสุข : การแปรของคำเรียกญาติและ (au) ในภาษาไทยดำ

บ้านสะแกกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมตามอายุและทัศนคติต่อภาษา.

(VARIATION OF KINSHIP TERMS AND (au) IN BLACK TAI OF BAAN SAKAERAI,
AMPHOE MUEANG, CHANGWAT NAKHON PATHOM BY AGE AND LANGUAGE
ATTITUDE)

อ. ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ. ดร. ม.ร.ว.กัลยา ติงศภักดิ์. 161 หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ประการคือ 1) วิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติตามอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ 2) วิเคราะห์การแปรของการออกเสียง (au) ตามอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำและ 3) เปรียบเทียบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้คือ การใช้คำเรียกญาติจำนวน 10 คำและการออกเสียง (au) จำนวน 10 ครั้ง ที่ปรากฏในบทบรรยายรูปวาดจำนวน 4 รูป ผู้วิจัยจัดผู้บอกภาษาที่บ้านสะแกกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ออกเป็น 4 กลุ่มแต่ละกลุ่มมี 10 คนตามช่วงอายุได้แก่ ช่วงอายุ 15 – 25 ปี , 30 – 40 ปี , 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปรวมทั้งสิ้น 40 คนและจัดผู้บอกภาษาออกเป็น 3 กลุ่มตามผลสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำคือ กลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ กลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำและกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ผลวิจัยแสดงว่าการแปรของคำเรียกญาติแตกต่างจากการแปรของ (au) กล่าวคือชาวไทยดำยังคงใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานในทุกช่วงอายุในช่วงอายุที่น้อยลงอัตราการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำลดลงตามช่วงอายุ ขณะที่ชาวไทยดำที่ทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแปรคำเรียกญาติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่ผู้บอกภาษาออกเสียง (au) ถึง 4 รูปแปรด้วยกันคือรูปแปรเสียงดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [au] รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน [ai] รูปแปรเสียงใหม่ของภาษาไทยดำ [au] และ [อ:] รูปแปรเสียงดั้งเดิมกำลังจะสูญไปจากภาษาไทยดำเพราะชาวไทยดำที่อายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมและชาวไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรเสียงใหม่เพิ่มขึ้นอย่างมากมายยกเว้นชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีซึ่งหันไปใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ชาวไทยดำที่ทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรเสียงใหม่ขณะที่ชาวไทยดำที่ทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

เมื่อเปรียบเทียบแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au) พบว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราช้ากว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au) และยังคงแสดงให้เห็นอีกว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีมีแนวโน้มหันมาใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้นอาจส่งผลต่อการดำรงอยู่ของภาษาไทยดำที่บ้านสะแกกรายในอนาคต

ภาควิชา ภาษาศาสตร์ ลายมือชื่อนิติ.....

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์ ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

ปีการศึกษา 2555

5280136422 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS : BLACK TAI LANGUAGE / KINSHIP TERMS / VOWEL VARIATION / AGE / LANGUAGE ATTITUDE

DUMRONG NUNTAPASUK : VARIATION OF KINSHIP TERMS AND
(**au**) IN BLACK TAI OF BAAN SAKAERAI, AMPHOE MUEANG,
CHANGWAT NAKHON PATHOM BY AGE AND LANGUAGE ATTITUDE.
ADVISOR: ASST. PROF. M.R. KALAYA TINGSABADH, Ph.D., 161 pp.

There are 3 goals in this study : 1) analyzing variation of kinship terms by age and language attitude
2) analyzing variation of the pronunciation of the vowel (**au**) by age and language attitude 3) comparing change
in progress of kinship terms and the pronunciation of the vowel (**au**).

The data used in this study consist of 10 Black Tai kinship terms and 10 times of the pronunciation of the
vowel (**au**) spoken by each informant - describing the scenes in four pictures. Data were collected from 40
Black Tai people in Baan Sakaerai, Amphoe Mueang, Changwat Nakhon Pathom. The informants consist of four
age groups (10 informants per age group): 15-25, 30-40, 45-55, and over 60 years old. A questionnaire was
used to obtain language attitude toward the Black Tai language of the 40 speakers – dividing them into 3 groups
– positive, neutral and negative.

This study shows that lexical variation differs from phonological variation in the Black Tai variety under
investigation. The four age groups use Black Tai kinship terms more than Standard Thai kinship terms. There is a
gradual decrease in the use of the Black Tai kinship terms from the oldest group to the youngest group.
Language attitude has no effect on the variation of kinship Terms. However, variation in the pronunciation of the
vowel (**au**) does not have that pattern. There are four variants: the Black Tai variant [**au**], the Standard Thai
variant [ai] and the new variants [au] and [ɔ̄]. The Black Tai variant of (**au**) will soon disappear in this variety
of Black Tai because it is not found in the two younger groups. The occurrence of the new variants is significantly
high in every age group. The occurrence of the Standard Thai variant sharply increases in the pronunciation of
the youngest group. The positive group uses the new variants most frequently while the negative group uses the
Standard Thai variant most frequently.

It is illustrated in this study that change in progress in the usage of kinship terms occurs more slowly
than that in the vowel (**au**) and this study also shows that the 15 -25 years old group prefers to use the
Standard Thai kinship terms and the Standard Thai variant [ai] indicating -possible loss of the Black Tai language
in Baan Sakaerai in the future.

Department : Linguistics..... Student's Signature

Field of Study : Linguistics..... Advisor's Signature

Academic Year : 2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศภทิพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ แก่การทำวิจัย ตรวจสอบแก้ไขข้อผิดพลาดและสร้างความกล้าคิดและคิดอย่างรอบด้านให้เกิดแก่ ผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มทำวิจัยจนจบจนสำเร็จเสร็จสิ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาศึกษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้และฝึก ความเชี่ยวชาญในทฤษฎีภาษาศาสตร์และการทำวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้วิจัย ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และศาสตราจารย์ ดร. สมทรง บุรุษพัฒน์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้มอบทุนอุดหนุน วิทยานิพนธ์สำหรับนิสิตแก่ผู้วิจัยทำให้งานวิจัยดำเนินไปอย่างราบรื่น ขอขอบคุณในไมตรีของ ผู้บอกภาษาที่บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมทุกท่านที่มอบให้แก่ผู้วิจัยทำให้การเก็บ ข้อมูลภาคสนามของผู้วิจัยประสบความสำเร็จอย่างดีเยี่ยมรวมทั้งมิตรสหายทางวิชาการและไม่ วิชาการทั้งในและนอกภาควิชาภาษาศึกษาศาสตร์ที่ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาการและให้กำลังใจซึ่ง กันและกันมาโดยตลอด

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณนาง อรุณี นันทผาสุข ผู้เป็นมารดาของผู้วิจัยที่สนับสนุนและ ให้กำลังใจทั้งในด้านการเรียนและการทำวิจัยรวมทั้งภาษาไทยดำของชาวไทยดำที่สร้างแรงบันดาลใจ อันยิ่งใหญ่แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	6
1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	6
1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2 ข้อมูล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 ผลงานที่เกี่ยวกับคำเรียกญาติภาษาไทยและภาษาไทยมาตรฐาน.....	9
2.1.1 คำเรียกญาติภาษาไทยคำ.....	9
2.3.2 คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน.....	11
2.3.3 การแปรของคำเรียกญาติของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในประเทศไทยตามอายุและ	

ทัศนคติต่อภาษา.....	12
2.2 ผลงานที่เกี่ยวกับเสียงสระภาษาไทยคำและภาษาไทยมาตรฐาน.....	14
2.2.1 ระบบเสียงสระภาษาไทยคำ.....	14
2.2.2 ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน.....	18
2.2.3 การแปรของเสียงสระในภาษากลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในประเทศไทยตามอายุ และทัศนคติต่อภาษา.....	18
2.3 แนวคิดการแปรภาษา การเปลี่ยนแปลงภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษาตามกาลเวลาจริง การเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลา เสมือนจริง การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่และการจัดชั้นตามอายุ.....	20
2.4 ทัศนคติต่อภาษาและวิธีการศึกษาทัศนคติต่อภาษา.....	22
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	27
3.1 การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล.....	27
3.1.1 ข้อมูลเบื้องต้นของบ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม.....	28
3.1.2 ข้อมูลการสำรวจพื้นที่ของผู้วิจัย.....	29
3.2 การคัดเลือกผู้บอกภาษา.....	33
3.3 การคัดเลือกตัวแปรคำเรียกญาติ.....	34
3.4 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล.....	34
3.4.1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา.....	35
3.4.2 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติ.....	35
3.4.3 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลการออกเสียง (aw).....	35
3.4.4 เครื่องมือที่ใช้สำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยคำ.....	35

3.5	วิธีการเก็บข้อมูลและตรวจสอบข้อมูล.....	36
3.6	วิธีวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
3.6.1	การวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	38
3.6.2	การวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกญาติ.....	38
3.6.4	การวิเคราะห์การออกเสียง (au).....	39
3.7	การนำเสนอผล.....	40
4	การแปรของคำเรียกญาติ ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	41
4.1	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม.....	41
4.2	การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุ.....	45
4.3	การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	51
5	การแปรของคำเรียกญาติโดยควบคุมตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	56
5.1	การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อ ภาษาไทยดำ.....	56
5.2	การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุม ตัวแปรอายุ.....	66
6	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	78
6.1	การแปรของ (au) ในภาพรวม.....	78
6.2	การแปรของ (au)ตามตัวแปรอายุ.....	81
6.3	การแปรของ (au)ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	85
6.4	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	88

6.5 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	96
7 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au).....	105
8 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	123
8.1 สรุปผลการวิจัย.....	123
8.1.1 ผลการแปรของคำเรียกญาติ.....	123
8.1.1.1 ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุ.....	123
8.1.1.2 ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	124
8.1.2 ผลการแปรของ (au)	125
8.1.2.1 ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ.....	125
8.1.2.2 ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	125
8.1.3 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au)	126
8.2 อภิปรายผล.....	127
8.3 ข้อเสนอแนะ.....	133
รายการอ้างอิง.....	134
ภาคผนวก.....	137
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล.....	138
ภาคผนวก ข ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำ การใช้คำเรียกญาติและการออกเสียง (au)	145
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	161

สารบัญญัตราจ

ตารางที่		หน้า
2.1	คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยดำ (ดัดแปลง Fippinger, 1971).....	10
2.2	คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยดำ(ดัดแปลง Fippinger, 1971).....	10
2.3	คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยมาตรฐาน (Prasithrathsint, 2001 : 269).....	11
2.4	คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยมาตรฐาน(Prasithrathsint, 2001 : 273).....	12
2.5	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยดำ(ดัดแปลง Gedney, 1989).....	14
2.6	เปรียบเทียบเสียงสระ ไอ ของภาษาไทยดำ ภาษาไทขาว ภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาไทยแดง.....	15
2.7	หน่วยเสียงสระในภาษาไทยดำ(กาญจนา พันธุ์คำ, 2523 ; วิไลลักษณ์ เดชะ, 2530; Maneewong Orapin, 1987 และกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ, 2539).....	16
2.8	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน.....	18
3	คำเรียกญาติที่ใช้เก็บข้อมูล.....	34
4.1	ข้อมูลของคำเรียกญาติที่พบ.....	42
4.2	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม.....	42
4.3	การใช้คำเรียกญาติในแต่ละคำ.....	43
4.4	การใช้รูปแปรในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”	44
4.5	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุ	46
4.6	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุ.....	47
4.7	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรอายุ.....	49
4.8	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ	51
4.9	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”ตามตัวแปรทัศนคติ ต่อภาษาไทยดำ	53
4.10	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อ ภาษาไทยดำ.....	54
5.1	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อ ภาษาไทยดำ.....	57

ตารางที่		หน้า
5.2	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	60
5.3	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	63
5.4	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	67
5.5	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	70
5.6	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	73
6.1	รูปแปรของ (au) ในภาพรวม.....	78
6.2	การเกิดเสียงสระประสมในภาษาไทยดำ.....	79
6.3	รูปแปรของ (au) ในภาพรวม.....	80
6.4	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ	81
6.5	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ.....	82
6.6	การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	85
6.7	การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ.....	86
6.8	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	89
6.9	การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ.....	92
6.10	การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	97
6.11	การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ.....	100
7.1	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ.....	105
7.2	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ.....	107

ตารางที่		หน้า
7.3	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ.....	110
7.4	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทยดำ.....	112
7.5	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ.....	114
7.6	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทยดำ.....	116
7.7	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ.....	118
7.8	การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทยดำ.....	120
8.1	จำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำตามช่วงอายุ	128
8.2	คะแนนการตอบแบบสอบถามรายชื่อ.....	128
8.3	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ.....	130

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
4.1 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวม.....	42
4.2 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติแต่ละคำ.....	43
4.3 ร้อยละการใช้รูปแปรในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”	45
4.4 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุ.....	46
4.5 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุ.....	48
4.6 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรอายุ.....	49
4.7 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	52
4.8 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	53
4.9 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	54
5.1 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	58
5.2 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	61
5.3 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทย.....	64
5.4 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	68
5.5 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	71
5.6 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยโดยควบคุมตัวแปรอายุ.....	74
6.1 ร้อยละรูปแปรของ (au) ในภาพรวม.....	78
6.2 ร้อยละรูปแปรของ (au) ในภาพรวม.....	80
6.3 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ	81

ภาพที่	หน้า
6.4 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	83
6.5 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำ	85
6.6 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	86
6.7 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อ ภาษาไทดำ.....	94 90
6.8 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อ ภาษาไทดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	93
6.9 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำโดยควบคุม ตัวแปรอายุ.....	98
6.10 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำโดยควบคุม ตัวแปรอายุ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	101
7.1 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ.....	106
7.2 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	108
7.3 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวก ต่อภาษาไทดำ.....	111
7.4 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวก ต่อภาษาไทดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	113
7.5 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลาง ต่อภาษาไทดำ.....	115
7.6 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของค่าเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลาง ต่อภาษาไทดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทดำ.....	117

ภาพที่	หน้า
7.7 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (auu) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อ ภาษาไทยดำ.....	119
7.8 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (auu) ในภาพรวมตาม ตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อ ภาษาไทยดำ แบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยดำ.....	121

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีคนจากหลากหลายกลุ่มชาติพันธุ์เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่เป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้ไม่เพียงเข้ามาตั้งถิ่นฐานบ้านเรือน แต่ยังนำวัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีประจำกลุ่มของตนเข้ามาด้วย โดยเฉพาะภาษาอันเป็นวัฒนธรรมการสื่อสารเฉพาะกลุ่มที่ทำให้กลุ่มของผู้เข้ามาอยู่ใหม่ แตกต่างจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ก่อน เช่น ชาวไทดำหรือในอีกหลากหลายชื่อตามที่ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2540) ได้รวบรวมชื่อเรียกต่างๆของชาวไทกลุ่มนี้ว่า “ไทยซ่งมีชื่อเรียกต่างๆ กันว่าลาวซ่ง ลาวซ่ง ไทยซ่ง ลาวทรง (ซง) ดำ ลาวซ่งดำ ผู้ไทยดำ ไทดำ ไทยดำ ไทยทรงดำ” คนไทยส่วนใหญ่รู้จักชนกลุ่มนี้ในชื่อ **ลาวซ่ง** และชาวไทดำ (ลาวซ่ง) ที่บ้านสะแกกรายก็ยังเรียกตัวเองว่า **ลาว** ไม่ใช่ **ไทย** หรือ **โกย** เพราะชาวไทดำได้ถูกกวาดต้อนเข้ามายังประเทศไทยพร้อมกับพวกลาวจึงถูกเรียกรวมว่าเป็น **ลาว**

ม.ศรีบุษรา (2530) และ สิริ พึ่งเดช (2519) (อ้างถึงในสมทรง บุรุษพัฒน์, 2540 :4 - 5) กล่าวถึงประวัติการย้ายถิ่นฐานของชาวไทดำมายังประเทศไทยไว้ว่าถิ่นฐานเดิมของชาวไทดำตั้งอยู่ในตอนกลางของประเทศจีนและได้อพยพลงมายังเมืองเดียนเบียนฟูหรือแคว้นสิบสองจุไทตอนเหนือของประเทศเวียดนามและได้ถูกกวาดต้อนมายังประเทศไทยหลายครั้งโดยผ่านทางประเทศลาวก่อนเข้าสู่ประเทศไทย การกวาดต้อนชาวไทดำครั้งแรกเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2322 ชาวไทดำได้ถูกกวาดต้อนจากเมืองม่วย เมืองทัน ซึ่งตั้งอยู่ในตอนเหนือของประเทศเวียดนามมายังประเทศไทยพร้อมกับชาวลาวเวียงจันทน์ หลังจากนั้นชาวไทดำก็ถูกกวาดต้อนลงมายังประเทศไทยอีกหลายครั้งจนกระทั่งครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2430 ชาวไทดำถูกกวาดต้อนมาอยู่ที่จังหวัดเพชรบุรีเป็นแห่งแรก สันนิษฐานว่าตั้งอยู่ที่หนองปร่ง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ต่อมาชาวไทดำจึงขยับขยายย้ายถิ่นฐานไปยังจังหวัดอื่นๆ อาจกล่าวได้ว่าชาวไทดำในประเทศไทยล้วนแต่สืบเชื้อสายจากชาวไทดำที่บ้านหนองปร่ง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีรวมทั้งชาวไทดำที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐมด้วย

สมทรง บุรุษพัฒน์และคณะ (2554) เสนอข้อมูลการตั้งถิ่นฐานของชาวไทดำในจังหวัดนครปฐมไว้ว่าถิ่นฐานของชาวไทดำตั้งอยู่ใน 4 อำเภอของจังหวัดนครปฐมคือ อำเภอเมือง

อำเภอกำแพงแสน อำเภอดอนตูมและอำเภอบางเลน อำเภอกำแพงแสนเป็นอำเภอที่มีชุมชนชาวไทยดำตั้งถิ่นฐานอยู่มากที่สุดในจังหวัดนครปฐมมีทั้งหมด 8 ตำบลคือตำบลสระพัฒนา ตำบลห้วยม่วง ตำบลสระสีมุ่ม ตำบลทุ่งขวาง ตำบลทุ่งกระพังโหม ตำบลกระต๊อบ ตำบลดอนข่อย และตำบลรางพิบูล รองลงมาคืออำเภอบางเลนมี 4 ตำบลคือ ตำบลบางปลา ตำบลดอนตูม ตำบลไผ่หูช้างและตำบลบางหลวง อำเภอดอนตูมมี 2 ตำบลคือ ตำบลดอนพุทราและตำบลลำลูกบัว อำเภอเมืองมีทั้งหมดมี 2 ตำบล คือ ตำบลดอนยายหอมและตำบลสระกระเทียม ตำบลดอนยายหอมมีชุมชนชาวไทยดำตั้งอยู่ใน 2 หมู่บ้านคือ บ้านสะแกทรายและบ้านดอนขนา

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจการแปรของภาษาจึงเลือกพื้นที่ศึกษาที่เป็นชุมชนที่ตั้งอยู่ใกล้ชิดตัวเมือง เปิดรับความเจริญและความทันสมัยจากตัวเมืองแต่ในขณะเดียวกันชุมชนก็ยังสามารถรักษาอัตลักษณ์ในวิถีชีวิตของตนไว้ได้ดี ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการณ์บ้านสะแกทรายซึ่งใช้เวลาเดินทางจากตัวเมืองนครปฐมประมาณ 20 นาที พบว่าบ้านสะแกทรายเป็นชุมชนทวิภาษาคือคนในชุมชนสามารถสื่อสารภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยดำได้เป็นอย่างดี หากสื่อสารกันภายในกลุ่มชาวไทยดำจะใช้ภาษาไทยดำเพียงภาษาเดียวและไม่สลับภาษา

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดนครปฐม และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยส่งเสริมบ้านสะแกทรายให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจัดตั้งศูนย์เรียนรู้ภูมิปัญญาไทยและกลุ่มทอผ้าที่จัดทำผลิตภัณฑ์ต่างๆออกขายแก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมหมู่บ้าน นอกจากนี้ในทุกวันเสาร์และอาทิตย์ จัดให้มี “ตลาดน้ำไทดำยามเย็น” อีกด้วยจึงทำให้ชุมชนบ้านสะแกทรายเปิดรับนักท่องเที่ยวจากภายนอกชุมชนพอสมควร แต่ชุมชนบ้านสะแกทรายกลับยังเป็นชุมชนที่มีความเข้มทางภาษาและวัฒนธรรมไทดำสูง ยังคงพูดภาษาไทยดำ จัดพิธีเส่นเฮือนและพิธีการทำศพซึ่งเป็นประเพณีที่สำคัญของชาวไทยดำตามแบบแผนดั้งเดิมของตน ผู้สูงอายุยังคงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีดำหรือสีน้ำเงินเข้มแต่คนในรุ่นกลางและอายุน้อยแต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา

จากการสำรวจชุมชนเบื้องต้นพบว่าปัจจัยทางสังคมด้านอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำน่าจะส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยดำของชาวไทยดำบ้านสะแกทราย คือ คนในรุ่นอายุน้อยมักจะสื่อสารด้วยภาษาไทยมาตรฐานกับผู้วิจัย สมาชิกในครอบครัวและคนในรุ่นอายุเดียวกันมากกว่าคนในรุ่นอายุมาก เมื่อผู้วิจัยสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยสอบถามคนในชุมชนว่าระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐานภาษาใดที่พูดแล้วรู้สึกที่ตนเองมั่นใจมากกว่ากัน คนในรุ่นอายุน้อยมักจะตอบว่าภาษาไทยมาตรฐานส่วนคนในรุ่นอายุมากมักจะตอบว่าภาษาไทยดำคำตอบดังกล่าวแสดงถึงความแตกต่างด้านทัศนคติต่อภาษาไทยดำจึงน่าจะนำตัวแปรทางสังคม 2 ตัวแปรคือ อายุและ

ทัศนคติต่อภาษาไทยคำ มาทดสอบเพื่อให้เห็นว่าตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ตัวแปรมีผลต่อการใช้ภาษาไทยคำของชาวไทดำบ้านสะแกรายอย่างไร

การแปรของภาษาไทยคำเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากเพราะชาวไทดำเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยมากกว่า 200 ปีแต่ยังสามารถใช้ภาษาไทยคำสื่อสารได้เป็นอย่างดีไม่ถูกกลืนไปโดยภาษาไทยมาตรฐานซึ่งเป็นภาษาของชนกลุ่มใหญ่ แต่ภาษาเป็นสมบัติของสังคมย่อมต้องเกิดการแปรเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงแม้แต่การใช้ภาษาของชาวไทดำในชุมชนที่มีความเข้มทางภาษาและวัฒนธรรมสูงอย่างชุมชนที่อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีก็ยังคงเกิดการแปรของภาษาไทยคำตามที่ได้ปรากฏในงานวิจัยของสุนทรตรี แสงงาม (2549)

กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2539) พบการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยคำในจังหวัดสุพรรณบุรี นครปฐมและสมุทรสาครตามตัวแปรอายุทั้งรูปแบบการใช้คำ เสียงและความหมายเนื่องด้วยอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานและสุนทรตรี แสงงาม (2549) พบการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยคำในจังหวัดเพชรบุรีตามตัวแปรอายุโดยผู้บอกภาษาในรุ่นอายุน้อยใช้ภาษาไทยคำน้อยกว่าผู้บอกภาษาในรุ่นอายุมาก ทั้งสองงานวิจัยวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ตามตัวแปรอายุในพื้นที่ศึกษาที่ต่างกันแต่พบสิ่งเดียวกันคือคนในรุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยคำน้อยกว่าคนในรุ่นอายุกลางและคนในรุ่นอายุมากและคำศัพท์แต่ละหมวดมีรูปแบบการแปรไม่เหมือนกัน ในงานวิจัยของผู้วิจัยจึงเลือกหมวดคำเรียกญาติซึ่งเป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันบ่อยครั้งและน่าจะเกิดการแปรน้อยที่สุดมาวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นว่าชาวไทดำยังคงสามารถรักษาคำศัพท์ของตนไว้มากน้อยเพียงใดในสภาพสังคมปัจจุบัน

กาญจนา พันธุ์คำ (2523) เปรียบเทียบเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ของผู้พูดภาษาไทยคำ ภาษาลาวครั้ง ภาษาลาวใต้และภาษาลาวเวียงในอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม พบว่าเสียงสระประสม (au) เป็นเสียงเอกลักษณ์ของระบบเสียงภาษาไทยคำที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาตระกูลไทอื่นๆที่พบในบริเวณเดียวกันรวมทั้งระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ในการศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยคำ ภาษาลาวครั้ง ภาษาลาวใต้และภาษาลาวเวียง ในจังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรีและสมุทรสาครของกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2531) พบว่าเสียงสระประสม (au) เป็นเสียงเอกลักษณ์ของระบบเสียงภาษาไทยคำที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาตระกูลไทอื่นๆเช่นเดียวกับงานของกาญจนา พันธุ์คำ กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2539) เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาชาวไทดำในช่วงอายุ 50 – 75 ปี พบการแปรของเสียงสระประสม (au) ในภาษาไทยคำที่พูดที่อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาครตามตัวแปรอายุ ชาวไทดำในช่วงอายุ 55 – 70 ปีและ 35 – 50 ปีใช้รูปแปร [au] ในขณะที่ชาวไทดำ

ในช่วงอายุ 15 – 30 ปีใช้รูปแปร [au] [ai] และ [ə:] ผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรของ (au) ในภาษาไทยตำบลบ้านสะแกกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมตามตัวแปรอายุในรายวิชาสัมมนาภาษาศาสตร์สังคมพบว่าเสียง (au) มีรูปแปรเสียงย่อย 4 รูปแปรคือ [au], [ai], [au] และ [ə:] เช่นกัน เกิดนี้ (Gedney, 1989) กล่าวถึงเรื่องเสียงปฏิภาคของ (au) ระหว่างภาษาไทยดำ ภาษาไทแดง ภาษาไทยขาวและภาษาไทยมาตรฐานพบว่า (au) เป็นเสียงสระประสมที่พบในระบบเสียงภาษาไทยดำและภาษาไทยขาว ส่วนภาษาไทยแดงมีเสียง (ə:) เป็นเสียงปฏิภาคและภาษาไทยมาตรฐานมีเสียง (ai) เป็นเสียงปฏิภาคโดยใช้สัญลักษณ์ไม่ม้วนกำกับให้เกิดความแตกต่างกับเสียง (ai) ที่เขียนโดยสัญลักษณ์ไม่ม้วน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการแปรของเสียงสระประสม (au) เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งทั้งในแง่ของการแปรตามปัจจัยสังคมและยังอาจขยายองค์ความรู้ไปถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาและสามารถนำไปเปรียบเทียบกับงานของกาญจนา พันธุ์คำ (2523) ที่ศึกษาในพื้นที่ศึกษาเดียวกันคือ บ้านสะแกกรายมากกว่า 30 ปีว่าชาวไทดำจะรักษาเสียงสระประสมอันเป็นเอกลักษณ์ไว้หรือเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใดในสภาพสังคมปัจจุบัน

งานภาษาศาสตร์สังคมในภาษาไทยและภาษากลุ่มชาติพันธุ์ในปัจจุบันที่ศึกษาตัวแปรทางภาษาควบคู่กับตัวแปรทางสังคม เช่น เอกพล กันทอง (2550) ,รพีพร สิทธิ (2549) และศุภฤกษ์ หอมแก้ว (2540) พบว่าปัจจัยทางสังคมแต่ละปัจจัยมีผลต่อการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาแตกต่างกันโดยศึกษาทั้งในแบบที่มีตัวแปรภาษา 1 ตัวแปรกับตัวแปรทางสังคม 1 ตัวแปร เช่นเรื่อง “การแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามกลุ่มอายุ” ของเอกพล กันทองหรือตัวแปรภาษามากกว่า 1 ตัวแปรกับตัวแปรสังคมมากกว่า 1 ตัวแปร เช่น เรื่อง “การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นโคราชตามรุ่นอายุและความสะดวกของการคมนาคม” ของรพีพร สิทธิ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาตัวแปรภาษา 2 ตัวแปรกับตัวแปรสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ คำเรียกญาติและเสียง (au) กับตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำเพื่อที่จะสามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นในภาษาไทยตำบลบ้านสะแกกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

นอกจากนี้การที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวแปรภาษา 2 ตัวแปรเพราะจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา เช่น สุนทรินทร์ แสงงาม (2549) และรพีพร สิทธิ (2549) พบว่าการเปลี่ยนแปลงด้านคำศัพท์ในภาษาไทยดำและภาษาไทยถิ่นโคราชเร็วกว่าด้านวรรณยุกต์ กล่าวคือ อัตราการใช้คำศัพท์ในภาษาไทยดำและภาษาไทยถิ่นโคราชลดลงมากกว่าอัตราการใช้วรรณยุกต์ภาษาไทยดำและภาษาไทยถิ่นโคราชตามช่วงอายุที่น้อยลง หมวดคำเรียกญาติเป็นหนึ่งในหมวดคำศัพท์ภาษาไทยดำที่ใช้กันเฉพาะกลุ่มชาวไทดำและเสียงสระประสม [au] เป็นเสียงเอกลักษณ์ในระบบเสียงของภาษาไทยดำแต่ออกเสียงยากจึงจะนำตัวแปรภาษา 2 ตัวแปรดังกล่าวมาเปรียบเทียบ

กันเพื่อที่จะให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติหรือเสียง [au] ตัวแปรใด ยังคงการใช้หรือสูญการใช้ไปมากกว่ากัน

ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้นอกจากจะอธิบายว่าปัจจัยทางสังคมมีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคมแล้วอาจจะทำให้เห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ด้วย เหมือนกับแนวคิดของ ลาบอฟ (Labov, 1972) ที่ใช้ความแตกต่างของการใช้ภาษาของคนในรุ่นอายุต่างกันแสดงภาพการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่ (change in progress) ซึ่งเป็น การเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (change in apparent time) ที่อาจสามารถแสดงภาพการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้ใกล้เคียงกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลาจริง (change in real time)

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งหวังที่จะสามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับภาษาไทยดำและตอบคำถามที่เกิดในระหว่างการทบทวนวรรณกรรมและการสำรวจชุมชนเบื้องต้นด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์และงานวิจัยนี้จะขยายองค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่จะนำมาอธิบายปรากฏการณ์ทาง ภาษาและพัฒนาวิธีการศึกษาภาษาไทยดำในแนวภาษาศาสตร์สังคมได้อีกหลายแง่มุม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบการแปรของภาษาไทยดำ บ้านสะแกราย อำเภอเมือง

จังหวัดนครปฐม

ในประเด็นต่อไปนี้

1. วิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติตามอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
2. วิเคราะห์การแปรของการออกเสียง (au) ตามอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
3. เปรียบเทียบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย
2. ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ
3. ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย

4. ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบ [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ
5. การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาภาษาไทยดำที่พูดอยู่ในบ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
2. วิเคราะห์การแปรเสียง (au) โดยใช้การฟัง

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
2. ติดต่อนักพัฒนาชุมชน ส่วนงานสวัสดิการและพัฒนาสังคม องค์การบริหารส่วนตำบล ดอนยายหอม เพื่อนำผู้วิจัยเข้าไปยังบ้านสะแกรายและแนะนำให้ผู้จักผู้นำชุมชนบ้านสะแกรายและเข้าไปสำรวจพื้นที่วิจัยเบื้องต้นด้วย
3. สร้างเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูลการใช้คำเรียกญาติและทดลองเก็บข้อมูลการใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำจากผู้บอกภาษาจำนวน 5 คนซึ่งผลการเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือนี้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติภาษาไทยดำในงานวิจัย
4. สร้างเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูลการออกเสียง (au) และทดลองเก็บข้อมูลการออกเสียง (au) จากผู้บอกภาษาจำนวน 5 คนซึ่งผลการเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือนี้เก็บข้อมูลการออกเสียง (au) ในงานวิจัย
5. สร้างและทดสอบแบบสอบถามเพื่อใช้สำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
6. เก็บข้อมูลภาคสนาม ณ บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2544
7. วิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำจากแบบสอบถามเพื่อจำแนกผู้บอกภาษาตามทัศนคติต่อภาษาไทยดำที่ปรากฏ

8. วิเคราะห์การแปรคำเรียกญาติและการออกเสียง (au) ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
9. สรุปและเขียนรายงานผลการวิเคราะห์

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- 1.ภาษาไทยดำ หมายถึง ภาษาไทยดำที่อยู่ในตระกูลไท กลุ่มตะวันตกเฉียงใต้
- 2.ภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาไทยที่ใช้เป็นภาษาราชการ เป็นสื่อการสอนในโรงเรียนและใช้สื่อสารกับคนในสังคมไทยในโอกาสทางการ
- 3.รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมของภาษาไทยดำ หมายถึง คำเรียกญาติภาษาไทยดำที่ปรากฏในงานของ Fippinger (1971) ในบทที่ 4 และ 5 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรดั้งเดิมแทน
- 4.รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานที่ปรากฏในงานของ Prasithrathsint (2001) ในบทที่ 4 และ 5 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแทน
- 5.รูปแปรคำเรียกญาติใหม่ของภาษาไทยดำ หมายถึง คำเรียกญาติภาษาไทยดำที่พบในงานวิจัยนี้ซึ่งไม่ปรากฏในงานของ Fippinger (1971) ในบทที่ 4 และ 5 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรใหม่แทน
- 6.รูปแปรเสียงดั้งเดิมของภาษาไทยดำ หมายถึง รูปแปรเสียงดั้งเดิมของหน่วยเสียง (au) ปรากฏในงานของ Gedney (1989) คือ [au] ในบทที่ 6 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรดั้งเดิมแทน
- 7.รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง รูปแปรเสียงของหน่วยเสียง (au) ที่เป็นเสียงในภาษาไทยมาตรฐานคือ [ai] ในบทที่ 6 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแทน
- 8.รูปแปรเสียงใหม่ของภาษาไทยดำ หมายถึง รูปแปรที่พบในงานวิจัยที่ไม่ใช่ทั้งรูปแปรเสียงภาษาไทยดำและรูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ในบทที่ 6 ผู้วิจัยจะใช้คำว่า รูปแปรใหม่แทน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางการศึกษาภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทยในด้านภาษาศาสตร์สังคม
2. ทำให้เข้าใจถึงกระบวนการการเปลี่ยนแปลงของภาษาในบริบทสังคม
3. ส่งเสริมการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมในกลุ่มชาติพันธุ์ไทดำ

บทที่ 2

ข้อมูล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ผลงานที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกญาติภาษาไทดำและภาษาไทยมาตรฐาน

คำเรียกญาติเป็นคำศัพท์กลุ่มหนึ่งที่อยู่ในชุดคำศัพท์พื้นฐานซึ่งเป็นกลุ่มของหน่วยอรรถที่ใช้เป็นเครื่องมือศึกษาภาษาศาสตร์เปรียบเทียบและภาษาศาสตร์เชิงประวัติเพราะหน่วยอรรถเหล่านี้จะคงสภาพของรูปศัพท์และเกิดการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาน้อยเมื่อเทียบกับคำศัพท์อื่นๆในภาษาเดียวกัน

นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบและนักภาษาศาสตร์เชิงประวัตินำคำศัพท์พื้นฐานของภาษาที่ตนต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษามาเปรียบเทียบที่ละหน่วยอรรถเพื่อหาความเหมือนหรือความต่างกันของคำศัพท์อย่างเป็นระบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของภาษาเหล่านั้นดังนั้นคำศัพท์ที่ใช้หาความสัมพันธ์นี้ต้องเป็นคำดั้งเดิมในภาษาโดยเฉพาะคำนามและคำกริยาที่มีความหมายชัดเจนมักจะไม่เกิดการแปรและคงอยู่มากกว่าคำศัพท์ที่มีความหมายคลุมเครือ เป็นคำที่ไม่แปรไปตามวัฒนธรรม มีความถี่การใช้คำศัพท์สูง พูดในชีวิตรประจำวันทำให้ตอกย้ำความทรงจำของผู้ใช้ภาษาถึงการมีอยู่ของคำศัพท์จึงคาดคะเนว่าคำศัพท์เหล่านี้จะไม่เกิดการยืมจากภาษาอื่นมาใช้ในภาษาของตน

2.1.1 คำเรียกญาติไทดำ

Fippinger (1971) วิเคราะห์คำเรียกญาติภาษาไทดำพื้นฐานทั้งหมด 19 คำตามองค์ประกอบทางความหมายเรื่องรุ่นอายุ เพศ อายุ สายเลือดและฝ่ายพ่อ/แม่ คือ [pu] [yaa/u] [aay] [em] [paa] [luŋ] [aa] [naa] [aaw] [pi] [nɔŋ] [luʔ] [laan] [len] [lon] [loʔ] [thaw] [naay] [pən] โดยแบ่งเป็นคำเรียกญาติที่สามารถบ่งถึงเพศชายหรือหญิงได้จากคำตันที่เช่น [luŋ] “พี่ชายของพ่อหรือแม่” และ [paa] “พี่สาวของพ่อหรือแม่” และคำเรียกญาติที่ต้องใช้คำเรียกญาติอื่นมาประสมเพื่อทำให้มีความหมายบ่งถึงเพศของคำเรียกญาตินั้นได้ โดยคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่มากกว่าตนเองใช้คำประสมหน้าศัพท์คือ [em-] แสดงว่าเป็นเพศหญิงและ [aay-] แสดงว่าเป็นเพศชาย เช่น [em-thaw] “แม่ของแม่” และ [aay-thaw] “พ่อของแม่” ในคำว่า [pən] พบแต่ [aay-pən] ที่แสดงเพศชายเท่านั้น ส่วนคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่น้อยกว่าหรือเท่ากับตนเองใช้คำประสมต่อท้ายศัพท์คือ [-caay] แสดงว่าเป็นเพศชายและ [-ñiŋ] แสดงว่าเป็นเพศหญิง เช่นคือ [pi-caay] “พี่ชาย” และ [pi-ñiŋ] “พี่สาว” แต่คำว่า [len] [lon] [loʔ] ยังไม่ปรากฏการใช้แบบประสมคำแต่อนุমানได้ว่าน่าจะประสมคำเช่นเดียวกัน

คำเรียกญาติไม่พื้นฐาน 4 คำคือ [fuə] [miə] [pəw] [xuəy] แบ่งตามองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบตามคำเรียกญาติพื้นฐานและเพิ่มองค์ประกอบทางความหมายเรื่องเพศของพุดด้วย [pəw] [xuəy] ปรากฏในรุ่นอายุที่เท่ากันหรือต่ำกว่าตนเอง ดังนั้นคำเรียกญาติภาษาไทดำมีทั้งหมด 23 คำ

แบ่งเป็นคำเรียกญาติพื้นฐาน 19 คำและคำเรียกญาติไม่พื้นฐาน 4 คำโดยใช้องค์ประกอบทางความหมาย
เรื่องรุ่นอายุ เพศ อายุ สายเลือด ฝ่ายพ่อ/แม่ และเพศของผู้พูด

ตารางที่ 2.1 คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยดำ (ดัดแปลง Fippinger, 1971)

รุ่น	ฝ่ายพ่อ/ ฝ่ายแม่	อายุ	สายเลือด			
			สายตรง		สายข้าง	
			ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
รุ่น + 4			aay-pən			
รุ่น +3			aay-thaw cuə	em-thaw cuə	aay-thaw cuə	em-thaw cuə
รุ่น +2	ฝ่ายพ่อ		pu	yaa/u	pu	yaa/u
	ฝ่ายแม่		aay-thaw	em-thaw / naay	aay-thaw	em-thaw / naay
รุ่น +1	ฝ่ายพ่อ	อายุมากกว่า	aay	em	luŋ	paa
		อายุน้อยกว่า			aaw	aa
	ฝ่ายแม่	อายุมากกว่า			luŋ	paa
		อายุน้อยกว่า			naa	
รุ่น 0		อายุมากกว่า	ตัวเอง	pi		
		อายุน้อยกว่า		noŋ		
รุ่น - 1			luʔ		laan	
รุ่น - 2			laan			
รุ่น - 3			len			
รุ่น - 4			lon			
รุ่น - 5			loʔ			

ตารางที่ 2.2 คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยดำ (ดัดแปลง Fippinger, 1971)

รุ่น	เพศของผู้พูด	สายเลือด			
		สายตรง		สายข้าง	
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
รุ่น 0	ชาย	อายุมากกว่า		pi-xuəy	pi-paw
		ตัวเอง	miə	noŋ-xuəy	noŋ-pəw
	หญิง	fuə	ตัวเอง		
รุ่น - 1		luʔ-xuəy	luʔ-pəw	laan-xuəy	laan-pəw
รุ่น - 2		laan-xʔəy	laan-pəw		

2.1.2 คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน

Prasithrathsint (2001) วิเคราะห์คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานโดยวิธีการแยกองค์ประกอบทางความหมายพบว่าคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานใช้องค์ประกอบทางความหมายเรื่อง รุ่นอายุ อายุ เพศ สายเลือดและ ฝ่ายพ่อ/แม่ เป็นการจำแนกความหมายเป็นคำเรียกญาติพื้นฐาน 18 คำ คือ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด เทียด ลูก พี่ น้อง ลุง ป้า น้ำ อา หลาน เหลน โหลน ส่วนคำเรียกญาติไม่พื้นฐานใช้ องค์ประกอบ 5 องค์ประกอบเช่นเดียวกับคำเรียกญาติพื้นฐานแล้วยังมีองค์ประกอบทางความหมายเพิ่มเติมอีก 3 องค์ประกอบคือ เพศของผู้พูด การใช้คำรึ้นหู การแต่งงานใหม่ มาจำแนกคำเรียกญาติไม่พื้นฐาน 22 คำคือ สามี ผัว ภรรยา เมีย แม่นาย พ่อตา แม่สามี แม่ผัว พ่อสามี พ่อผัว ลูกเขย ลูกสะใภ้ หลานเขย หลานสะใภ้ พี่เขย พี่สะใภ้ น้องเขย น้องสะใภ้ แม่เลี้ยง พ่อเลี้ยง ลูกเลี้ยง คำเรียกญาติที่พบใน ภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 40 คำ

ตารางที่ 2.3 คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยมาตรฐาน (Prasithrathsint 2001: 269)

รุ่น	ฝ่ายพ่อ/ฝ่ายแม่	อายุ	สายเลือด			
			สายตรง		สายข้าง	
			ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
รุ่น + 4	เทียด					
รุ่น + 3	ทวด					
รุ่น + 2	ฝ่ายพ่อ		ปู่	ย่า	ปู่	ย่า
	ฝ่ายแม่		ตา	ยาย	ตา	ยาย
รุ่น + 1	ฝ่ายพ่อ	อายุมากกว่า	พ่อ	แม่	ลุง	ป้า
		อายุน้อยกว่า			อา	
	ฝ่ายแม่	อายุมากกว่า			ลุง	ป้า
		อายุน้อยกว่า			น้ำ	
รุ่น 0		อายุมากกว่า	ตัวเอง	พี่		
		อายุน้อยกว่า		น้อง		
รุ่น - 1			ลูก	หลาน		
รุ่น - 2			หลาน			
รุ่น - 3			เหลน			
รุ่น - 4			โหลน			

ตารางที่ 2.4 คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยมาตรฐาน (Prasithratsint 2001: 273)

รุ่น	เพศของผู้พูด		สายเลือด						
			สายตรง			สายข้าง			
			ชาย	หญิง		ชาย	หญิง		
รุ่น +3			ทวด						
รุ่น +2		ฝ่ายพ่อ	ปู่	ย่า	ฝ่ายพ่อ	ปู่	ย่า		
		ฝ่ายแม่	ตา	ยาย	ฝ่ายแม่	ตา	ยาย		
รุ่น +1	ชาย		พ่อตา	แม่ยาย	ฝ่าย	อายุมากกว่า	ลุง	ป้า	
	หญิง	คำรีนหนู	พ่อสามี	แม่สามี	ฝ่าย	อายุน้อยกว่า	อา		
		คำไม่รีนหนู	พ่อผัว	แม่ผัว		แม่	อายุน้อยกว่า	น้ำ	
		แต่งงานใหม่	พ่อเลี้ยง	แม่เลี้ยง					
รุ่น 0	ชาย	คำรีนหนู	ตัวเอง	ภรรยา	อายุมากกว่า		พี่ชาย	พี่สะใภ้	
		คำไม่รีนหนู	ตัวเอง	เมีย	อายุน้อยกว่า		น้องชาย	น้องสะใภ้	
	หญิง	คำรีนหนู	สามี	ตัวเอง	อายุ	แต่งงาน	พี่		
		คำไม่รีนหนู	ผัว	ตัวเอง	มากกว่า	ใหม่	น้อง		
รุ่น -1			ลูกชาย	ลูกสะใภ้				หลานชาย	หลานสะใภ้
		แต่งงานใหม่	ลูกเลี้ยง						
รุ่น -2			หลานชาย	หลานสะใภ้				หลานชาย	หลานสะใภ้

2.1.3 การแปรของคำเรียกญาติของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในประเทศไทยตามอายุและทัศนคติต่อภาษา

ศุภมาส เอ่งฉ้วน (2537) พบการยืมคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเข้าไปใช้ในระบบคำเรียกญาติพื้นฐานและไม่พื้นฐานในภาษาจีนฮกเกี้ยนถิ่นพังงา กระบี่ ตรังและภูเก็ต คำเรียกญาติเหล่านี้เป็นคำเรียกญาติที่อายุน้อยกว่าตนเองเท่านั้น

วรภรณ์ ติระ (2545) วิเคราะห์คำเรียกญาติในภาษาไทยของชาวไทยมุสลิม 3 เชื้อสายในกรุงเทพมหานครคือ มาเลย์ เปอร์เซีย และจาม-เขมรทั้งคำเรียกญาติพื้นฐานและคำเรียกญาติไม่พื้นฐาน พบว่าชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมาเลย์ใช้คำเรียกญาติเฉพาะกลุ่ม (คาดว่าเป็นคำร่วมเชื้อสายกับภาษามาเลย์มาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี) ในคำเรียกญาติพื้นฐานในรุ่นอายุมากกว่าตนเอง 2 รุ่น และ 3 รุ่น และใช้คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 5 คำ คำเรียกญาติเหล่านี้เป็นคำเรียกญาติที่มีอายุน้อยกว่าตนเองและเท่ากับตนเอง สายข้างและใช้คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยมาตรฐานจำนวน

32 คำ ชาวไทยมุสลิมเชื้อสายจาม-เขมรใช้คำเรียกญาติเฉพาะกลุ่มในคำเรียกญาติพื้นฐานในรุ่นอายุมากกว่าตนเอง 2 รุ่นเหมือนกับชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมาเลย์และใช้คำเรียกญาติพื้นฐานภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 17 คำ คำเรียกญาติเหล่านี้เป็นคำเรียกญาติที่มีอายุน้อยกว่าตนเอง เท่ากับตนเองและมากกว่าตนเอง ใช้คำเรียกญาติภาษาเขมรในคำเรียกญาติรุ่นอายุเดียวกับตนเองและใช้คำเรียกญาติไม่พื้นฐานภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 36 คำ ชาวไทยมุสลิมเชื้อสายเปอร์เซียใช้คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานทั้งคำเรียกญาติพื้นฐานและไม่พื้นฐานทั้งหมดซึ่งแสดงว่าแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีอัตราการใช้รูปแบบคำเรียกญาติดั้งเดิมของตนในระดับที่ต่างกันไป ชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมาเลย์รักษารูปแบบคำเรียกญาติดั้งเดิมของตนไว้ได้ดีที่สุด รองลงมาคือชาวไทยมุสลิมเชื้อสายจาม-เขมรและชาวไทยมุสลิมเชื้อสายเปอร์เซียตามลำดับจากงานวิจัยนี้ทำให้เห็นว่าคำเรียกญาติเกิดการแปรตามปัจจัยสังคมเรื่องชาติพันธุ์

ศศิธร นวเลิศปรีชา (2552) วิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติภาษาส่วยในจังหวัดศรีสะเกษตามตัวแปรอายุคือ คำเรียกญาติที่ใช้โดยผู้บอกภาษาอายุ 40 ปีขึ้นไปและคำเรียกญาติที่ใช้โดยผู้บอกภาษาอายุ 25 ปีลงมาพบว่าสามารถจำแนกคำเรียกญาติที่พบได้ 6 แห่งที่มาคือ คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยมาตรฐาน คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยถิ่นอีสาน คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาเขมรมาตรฐาน คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาส่วยและคำเรียกญาติที่คาดว่าเกิดจากการผสมกันระหว่างภาษาส่วยและภาษาไทยมาตรฐาน จำนวน 7 คำ ได้แก่ **mæ:kwɔ:n, nuʔthaw, ʔuʔthaw, mæ:thaw, pho:phut, ʔe:wmæ:, mæ:phut**

คำเรียกญาติแบบผสมคำเหล่านี้เป็นคำเรียกญาติที่มีอายุน้อยกว่าตนเองเท่านั้น อัตราการใช้คำเรียกญาติของผู้บอกภาษาทั้งสองรุ่นอายุแตกต่างกัน ในคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่น้อยกว่าตน 2 รุ่น สายข้างและคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่น้อยกว่าตน 3 รุ่น สายตรง ผู้บอกภาษาอายุ 40 ปีขึ้นไปใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 70 และใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาเขมรมาตรฐานร้อยละ 30 แต่ผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 25 ปีใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 100 ส่วนคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่น้อยกว่าตน 3 รุ่น สายข้างและคำเรียกญาติในรุ่นอายุที่น้อยกว่าตน 4 รุ่น สายตรง ผู้บอกภาษาอายุ 40 ปีขึ้นไปใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 80 และใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาเขมรมาตรฐานร้อยละ 20 แต่ผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 25 ปีใช้คำเรียกญาติที่คาดว่ามาจากภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 100 ผลการวิจัยทั้งหมดสรุปได้ว่าผู้บอกภาษาที่อายุน้อยลงใช้คำเรียกญาติของภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้นทำให้อัตราการใช้ภาษาเขมรมาตรฐานลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลง นอกจากนี้ยังแสดงว่าอัตราการใช้รูปแบบในคำเรียกญาติแต่ละความหมายแตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้นพบว่านักภาษาศาสตร์สังคมแสดงการแปรของคำเรียกญาติที่กำลังเกิดขึ้นในพื้นที่วิจัยต่างๆตามตัวแปรทางสังคมทั้งตัวแปรอายุ ชาติพันธุ์และถิ่นที่อยู่ซึ่งอาจเป็นภาพสะท้อนถึงการใช้คำเรียกญาติที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต คนในกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในประเทศไทยทั้งชาวไทยเชื้อสายจีน ฮกเกี้ยนในจังหวัดพังงา กระบี่ ตรังและภูเก็ต ชาวไทยมุสลิม 3 เชื้อสายในกรุงเทพมหานครและชาวส่วยในจังหวัดศรีสะเกษต่างได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานทำให้คนรุ่นใหม่ใช้คำเรียกญาติในภาษาดั้งเดิมของตนลดน้อยลงและเปลี่ยนไปใช้คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้นอาจทำให้คำเรียกญาติในภาษาดั้งเดิมของตนสูญหายไป ในงานวิจัยนี้จะแสดงให้เห็นการแปรคำเรียกญาติภาษาไทยตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ ณ ขณะที่ทำวิจัยและอาจจะแสดงภาพการคงอยู่ของคำเรียกญาติภาษาไทยดำในอนาคตด้วย

2.2 ผลงานที่เกี่ยวกับเสียงสระภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐาน

2.2.1 ระบบเสียงสระภาษาไทยดำ

เกิดนี้ Gedney (1989) เก็บข้อมูลระบบเสียงภาษาไทยดำจากเอกสารและจากผู้ออกภาษาชาวไทยดำในประเทศเวียดนามและชาวไทยดำที่ย้ายจากเวียดนามมาทำงานที่ประเทศลาวพบว่าระบบเสียงสระภาษาไทยดำประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i,e,,ε,a,ʊ¹,ə,u,o,ɔ/ และหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 1 หน่วยเสียงคือ /a:/ และหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 3 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua/

ตารางที่ 2.5 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยดำ (ดัดแปลง Gedney, 1989)

	Front	Center	Back
Close	i	ʊ	u
Mid	e	ə	o
Open	ε	a a:	ɔ

เกิดนี้ยังได้เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยขาวและภาษาไทยแดงพบว่าคำที่สะกดด้วย ใ ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นการประสมกันระหว่างเสียงสระเดี่ยวสั้น [a] กับเสียง

¹ ผู้วิจัยใช้สัทอักษร /ʊ/ แทนสัทอักษรหน่วยเสียง /i/ ที่ปรากฏในงานของ Gedney 1989 เพื่อความเป็นเอกภาพในการเขียนและผู้วิจัยเห็นว่าการใช้สัทอักษร (ʊ) แสดงถึงเสียงที่พบได้ดีกว่าคือชาวไทยดำจะออกเสียงสระนี้ค่อนข้างต่ำและจะมากกว่าที่จะเป็นสระกลาง

เปิด [j] ในภาษาไทยดำและภาษาไทขาวเป็นการประสมกันระหว่างสระเดี่ยวเสียงสั้น [a] ประสมกับเสียงเปิด [u] ส่วนในภาษาไทยแดงเป็นสระเดี่ยวเสียงยาว [ə:]

ตารางที่ 2.6 เปรียบเทียบเสียงของคำที่สะกดด้วย ไ ในภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยดำ ภาษาไทขาว และ ภาษาไทแดง

คำ	ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาไทยดำและ ภาษาไทขาว	ภาษาไทยแดง
ใบ	[baj]	[bau]	[bə:]
ใหม่	[maj]	[mau]	[mə:]
ใหญ่	[jaj]	[ñau]	[jə:]

กาญจนา พันธุ์คำ (2523) เปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาตระกูลไท 4 ภาษาในอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมคือ ไทยดำ(ลาวโซ่ง) ลาวครั่ง ลาวใต้และลาวเวียง พบความแตกต่างเรื่องความสั้นยาวของ สระเดี่ยวและสระประสมที่มีเป็นจำนวนมากพบว่ามียุ่ยเสียงสระในภาษาไทยดำถึง 36 หน่วยเสียง แบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i,e,ɛ,a,u,ə,u,o,ɔ/ หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วยเสียง /i:,e:,ɛ:,a:,u:,ə:,u:,o:,ɔ:/ และพบหน่วยเสียงสระประสมเป็นจำนวนมากแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 15 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua,iu,eu,eu,au,a:u,ai,a:i,oi,oi,oi,ai/ และหน่วยเสียงสระประสมสามเสียง 3 หน่วยเสียงคือ /iau,uai,uai/

วิไลลักษณ์ เดชะ (2530) เปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาตระกูลไท 6 ภาษาในที่พูดในอำเภอ ท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์คือ ไทยดำ(ลาวโซ่ง) ลาวครั่ง ลาวใต้ ลาวเวียง ลาวพวนและลาวแง้ว พบว่าภาษาลาวโซ่งมีระบบเสียงต่างจากภาษาลาวครั่ง ลาวใต้ ลาวเวียง ลาวพวนและลาวแง้ว โดยมีหน่วยเสียงสระ 22 หน่วยเสียงแบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียงและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วยเสียง เช่นเดียวกับงานของกาญจนา พันธุ์คำ แต่มีหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 4 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua,au/ นอกจากนี้วิไลลักษณ์ เดชะยังแสดงอีกว่าหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง [au] พบในระบบเสียงภาษาไทยดำเท่านั้นไม่พบในอีก 5 ภาษาที่เหลือ

Maneewong (1987) แสดงการแปรของเสียงสระประสมภาษาไทยดำตามถิ่นที่อยู่คือ จังหวัด เพชรบุรีซึ่งเป็นถิ่นฐานแรกของชาวไทยดำหลังจากที่ย้ายมาจากประเทศเวียดนามกับจังหวัดนครปฐมซึ่งเป็น

ถิ่นฐานที่ชาวไทดำจากจังหวัดเพชรบุรีย้ายไปตั้งถิ่นฐานหลังจากที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยได้ระยะหนึ่งแล้ว ระบบเสียงสระภาษาไทยดำในจังหวัดเพชรบุรีกับระบบเสียงสระภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐมมีหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียงและหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วยเสียงเหมือนกันแต่ต่างกันในเรื่องจำนวนหน่วยเสียงสระประสมคือ ภาษาไทดำในจังหวัดเพชรบุรีมีหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 4 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua,aui/ ในขณะที่ภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐมมีหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 15 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua,iu,eu,eu,au,a:u,ai,a:i,oi,oi,oi,aui/ และหน่วยเสียงสระประสมสามเสียง 3 หน่วยเสียงคือ /iau,uai,uai/

กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2539) เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาตระกูลไท 5 ภาษาคือ ไทดำ(ลาวไซ่ง) ลาวครั่ง ลาวใต้ ลาวเวียง และลาวพวนในจังหวัดนครปฐม ชัยนาท สุพรรณบุรี และสมุทรสาครพบว่าระบบเสียงภาษาไทยดำในจังหวัดสุพรรณบุรี นครปฐมและสมุทรสาคร (ภาษาไทยดำไม่พบในจังหวัดชัยนาท) มีหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วยเสียงเหมือนกับงานวิจัย 3 งานข้างต้นและมีหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง 4 หน่วยเสียงคือ /ia,ua,ua,aui/ ในงานวิจัยของกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติแสดงความเห็นเอกภาพของระบบเสียงสระภาษาไทยดำใน 3 จังหวัดคือสุพรรณบุรี นครปฐมและสมุทรสาครและยืนยันว่าสระประสม (au) เป็นเสียงสระที่เป็นเอกลักษณ์ของภาษาไทยดำที่ไม่พบในภาษาอื่นๆในตระกูลไทเหมือนกับวิไลลักษณ์ เดชะ

ตารางที่ 2.7 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยดำ (กาญจนา พันธุ์คำ, 2523 ;วิไลลักษณ์ เดชะ, 2530; Maneewong ,1987 และกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2539)

	Front	Center	Back
Close	i i:	u u:	u u:
Mid	e e:	ə ə:	o o:
Open	ɛ ɛ:	a a:	ɔ ɔ:

หน่วยเสียงสระประสมของแต่ละงานวิจัยสามารถแบ่งตามจำนวนของเสียงสระที่พบ ดังนี้

- สระประสมสองเสียงแบบมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia/ /ua/ /ua/ /aui/ พบในภาษาไทยดำในจังหวัด นครสวรรค์ เพชรบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสาครและนครปฐม (วิไลลักษณ์ เดชะ, 2530 Maneewong ,1987 และ กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2539)

- สระประสมสองเสียงแบบมี 15 หน่วยเสียงคือ /ia/ /ua/ /ua/ /iu/ /eu/ /eu/ /au/ /a:u/ /ai/ /a:i/ /əi/ /ui/ /oi/ /vi/ /au/ พบในภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐม (กาญจนา พันธุ์คำ, 2523 และ Maneewong ,1987)
- สระประสมสามเสียงแบบมี 3 หน่วยเสียงคือ /iau/ /uai/ /uai/ พบในภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐม (กาญจนา พันธุ์คำ, 2523 และ (Maneewong ,1987)

ภาษาไทยดำในประเทศเวียดนามมี /a:/ เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาวเพียงหน่วยเสียงเดียวที่แสดงความแตกต่างจาก /a/ แต่ภาษาไทยดำในประเทศไทยเกิดความแตกต่างเรื่องความสั้นยาวของเสียงสระครบทุกหน่วยเสียงแสดงว่าระบบเสียงภาษาไทยดำในประเทศไทยน่าจะได้รับอิทธิพลเรื่องความสั้นยาวของเสียงสระจากภาษาไทยมาตรฐานจนทำให้ระบบเสียงสระภาษาไทยดำในประเทศไทยต่างจากระบบเสียงสระภาษาไทยดำในประเทศเวียดนาม

จำนวนเสียงสระประสมที่แตกต่างในแต่ละงานวิจัยน่าจะมาจากการจำแนกเสียงที่ต่างกันคือ กาญจนา พันธุ์คำ วิไลลักษณ์ เดชะ Maneewong และกันทิมา วัฒนประเสริฐ และสุวัฒนา เลี่ยมประวัตินัดเสียง [au] เป็นหน่วยเสียงสระประสมสองเสียงแต่เกิดนี้ได้จัดสระประสมสองเสียงนี้เป็นการประสมกันระหว่างสระเดี่ยวสั้น [a] กับเสียงเปิด [u]

กาญจนา พันธุ์คำและ Maneewong พบสระประสมเป็นจำนวนมากในภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐมคือสระประสมสองเสียงแบบมี 15 หน่วยเสียงและสระประสมสามเสียงแบบมี 3 หน่วยเสียงตามที่แสดงไว้ ส่วนวิไลลักษณ์ เดชะและกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตินัดสระประสมเหล่านี้ว่าเป็นการประสมกันระหว่างสระเดียวกับเสียงเปิด คือ [iw] [ew] [ɛw] [aw] [a:w] และ [ɔj] [uj] [oj] [ɔj] [aj] [a:j] ส่วนสระประสมสามเสียงจัดเป็นการประสมกับระหว่างสระประสมสองเสียงกับเสียงเปิดคือ [iaw] [uaj] และ [uaj]

งานวิจัยนี้จำแนกสระประสมภาษาไทยดำในระบบเสียงภาษาไทยดำจังหวัดนครปฐมเป็นสระประสมสองเสียงแบบมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia/ /ua/ /ua/ /au/ ไม่มีสระประสมสามเสียงเพราะเสียงเปิด [u] เป็นพยัญชนะที่พบอย่างจำกัดในระบบเสียงคือ ไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และปรากฏตามหลังสระ [a] เท่านั้นจึงไม่ควรจำแนกเสียง [au] เป็นการประสมกับระหว่างสระเดี่ยวสั้นกับเสียงเปิด สระประสมสามเสียงไม่ควรจำแนกเป็นหน่วยเสียงสระประสมเพราะสามารถอธิบายได้ด้วยการประสมระหว่างสระประสมสองเสียงกับเสียงเปิดทำให้ลดความยุ่งยากและความฟุ่มเฟือยของระบบเสียง

ส่วนการเปรียบเทียบระบบเสียงสระภาษาไทยคำกับภาษาตระกูลไทอื่นๆพบว่า (au) พบในระบบเสียงสระภาษาไทยคำและไม่พบในระบบเสียงภาษาตระกูลไทอื่นๆยกเว้นภาษาไทยขาวและมีหน่วยเสียง [ai] เป็นเสียงปฏิภาคในภาษาไทยมาตรฐานตามที่ได้แสดงไว้ในงานของเก็ดนี่จึงควรศึกษาการแปรของเสียง (au) ในภาษาไทยคำของชาวไทดำที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยว่าได้รับอิทธิพลของเสียงภาษาไทยมาตรฐานจนเกิดการแปรของเสียง (au) ซึ่งเป็นเสียงเอกลักษณะหรือไม่ อย่างไร

2.2.2 ระบบเสียงสระภาษาไทยมาตรฐาน

กาญจนา นาคสกุล (2551) พบว่าหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียงแบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i, u, e, ɤ, o, ɛ, a, ɔ/ หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 9 หน่วยเสียงคือ /i:, u:, e:, ɤ:, o:, ɛ:, a:, ɔ:/ และหน่วยเสียงสระประสมสองเสียงอีก 3 หน่วยเสียงคือ /ia, ua, ua/ ส่วนสระ ไอ ไอ จัดให้เป็นการประสมระหว่างสระเดี่ยวสั้น [a] กับเสียงเปิด [j] ไม่ได้จัดว่าเป็นหน่วยเสียงสระสองเสียงในภาษาไทยแต่ในงานของ บรรจบ พันธุเมธา (2514) จัดให้สระ ไอ ไอ เป็นหน่วยเสียงสระประสมสองเสียง /ai/

ตารางที่ 2.8 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน

	front	center	back
Close	[i] [i:]	[u] [u:]	[u] [u:]
Mid	[e] [e:]	[ɤ] [ɤ:]	[o] [o:]
open	[ɛ] [ɛ:]	[a] [a:]	[ɔ] [ɔ:]

2.2.3 การแปรของเสียงสระในภาษากลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในประเทศไทยตามอายุและทัศนคติต่อภาษา

รัชนี เสนีย์ศรีสันต์ (2526) พบการแปรการออกเสียงสระในผู้พูดภาษาลาวพวน ตำบลมาบปลาเค้า อำเภอกำแพง จังหวัดเพชรบุรีตามตัวแปรอายุโดยจัดกลุ่มผู้บอกภาษาเป็น 4 กลุ่มคือ 60 ปีขึ้นไป 45 – 59 ปี 30 – 44 ปีและ 15 – 29 ปี

การออกเสียงสระในคำว่า ไหญ่ เกิดการแปรเสียงสระระหว่างรูปแปรเสียงลาวพวน [ɤ:] กับรูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน [ai] พบว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวน (ร้อยละ 58.3) มากกว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานและลดลงอย่างต่อเนื่องจนถึงช่วงอายุ 15 – 29 ปี

(ร้อยละ 25) แสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีอายุมากออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนในคำว่า ใหญ่ มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีอายุน้อย ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีอายุน้อยหันไปใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรเสียงลาวพวน นอกจากนี้ยังพบการแปรระหว่างทั้งสองรูปในคำว่า ใหม่ อีกด้วย

การออกเสียงสระในคำว่า เหี่ยว เกิดการแปรเสียงสระระหว่างรูปแปรเสียงลาวพวน [ɛ:u] กับรูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน [iau] พบว่าผู้บอกภาษาที่อายุ 45 ปีขึ้นไปออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนเพียงรูปแปรเดียว (ร้อยละ 100) และลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงอายุ 30 – 44 ปี (ร้อยละ 87.5) และช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 62) ในขณะที่รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานกลับเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วระหว่างช่วงอายุ 30 – 44 ปีกับช่วงอายุ 15 – 25 ปี แสดงว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน [iau] เพิ่งเริ่มมีอิทธิพลในภาษาลาวพวนในช่วง 45 ปีที่ผ่านมา

การออกเสียงสระในคำว่า เหว เกิดการแปรเสียงสระระหว่างรูปแปรเสียงลาวพวน [ɛ:u] กับรูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน [eu] พบว่าผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 45 ปีไม่ออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวน เปลี่ยนไปออกเสียงรูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานแทน ในขณะที่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนร้อยละ 42.9 และลดลงในช่วงอายุ 45 – 59 ปี (ร้อยละ 37.5) แสดงว่ารูปแปรเสียงลาวพวน [ɛ:u] ในคำว่า เหว ได้สูญหายไปจากระบบเสียงของผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 45 ปี

นอกจากนี้วัชนีย์ เสนีย์ศรีสันต์ได้เปรียบเทียบอัตราความเร็วการกลายเสียงระหว่างคำว่า เหี่ยว กับ เหว พบว่าคำว่า เหว กลายเสียงจากภาษาลาวพวนไปสู่ภาษาไทยมาตรฐานเร็วกว่าคำว่า เหี่ยว เนื่องจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปีในขณะที่ทำวิจัยไม่ออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนในคำว่า เหว แต่ยังคงออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนในคำว่า เหี่ยว ร้อยละ 87.5 และผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีไม่ออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนในคำว่า เหว เช่นกันแต่ยังออกเสียงรูปแปรเสียงลาวพวนอยู่

สำหรับการแปรของเสียง (au) ในภาษาไทยดำตามปัจจัยสังคมยังไม่มีนักวิจัยได้วิจัยไว้แต่ปรากฏอยู่ในการวิเคราะห์ระบบเสียงสระและการแปรของเสียงสระในภาษาไทยดำ ดังนี้

กาญจนา พันธุ์คำ (2523) พบว่าผู้บอกภาษาในรุ่นอายุ 40 ปีขึ้นไปออกเสียง [au] และระบุว่าคำที่สะกดด้วยรูปสระ ใ ในภาษาไทยมาตรฐานแทบทุกคำออกเสียงเป็นเสียงสระ (au)

วิไลลักษณ์ เดชะ (2530) พบว่าเสียง [au] เป็นเสียงปฏิภาคกับเสียง [ai] ในภาษาไทย ลาวครั้ง ลาวใต้ ลาวเวียง และลาวเงี้ยวสอดคล้องกับงานของเก็นนี่ที่แสดงการปฏิภาคของเสียง [au] ในภาษาไทยดำ กับ [ai] ในภาษาไทยมาตรฐานทุกคำ

กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2539) วิเคราะห์การแปรของระบบเสียงสระ ภาษาไทยดำของคน 3 ช่วงอายุในจังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี และสมุทรสาครพบว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 55 - 70 ปี และในช่วงอายุ 35 - 50 ปีออกเสียง (au) เป็น [au] ส่วนผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 30 ปี ออกเสียงเป็น [au] และ [ai] แสดงว่าปัจจัยทางสังคมเรื่องอายุส่งผลต่อการแปรของ (au) คนรุ่นใหม่มีแนวโน้มใช้รูปแปร [au] และ [ai] ซึ่งจะทำให้รูปแปรดั้งเดิม [au] หายไปจากระบบเสียงสระภาษาไทยดำในอนาคต

งานวิจัยข้างต้นได้ศึกษามากกว่า 15 ปีแล้วเป็นที่น่าสนใจว่าการแปรของ (au) ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากน้อยเพียงใดในปัจจุบันและงานวิจัยในอดีตยังไม่ได้ศึกษาการแปร (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ ผู้วิจัยเห็นว่าการแปร (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำเป็นหัวข้อที่น่าสนใจอีกหัวข้อหนึ่งเพราะยังไม่มียานวิจัยใดที่เคยวิจัยมาก่อน

2.3 แนวคิด การแปรภาษา (Language variation) การเปลี่ยนแปลงภาษา (language change)

การเปลี่ยนแปลงของภาษาตามกาลเวลาจริง (Language change in real time)

การเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลาเสมือนจริง (Language change in apparent time)

การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in progress) และ การจัดชั้นตามอายุ

(age – grading)

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 480 – 481 ให้คำอธิบายการแปรภาษาว่าทุกภาษามีการใช้รูปภาษาที่ต่างกันและแทนที่กันได้เนื่องจากความหมายแก่นเหมือนกันโดยการแปรในทุกกรณีสามารถอธิบายได้ด้วยปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางสังคมที่ทำให้เกิดการแปรภาษาเช่น เพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ ระดับการศึกษา ทัศนคติต่อภาษา เป็นต้น เช่น การแปรของเสียง [h] กับ [r] ระหว่างภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาไทยถิ่นกลาง คำว่า ‘เรือน’ ในภาษาไทยถิ่นเหนือออกเสียงว่า [hi:n] แต่ในภาษาไทยถิ่นกลางออกเสียงว่า [ri:n] ดังนั้นตัวแปรภาษาคือ (r) ในภาษาไทยมี 2 รูปแปรคือ [h] หรือ [r] แปรไปตามตัวแปรสังคมคือ ถิ่นที่อยู่ การแปรภาษาเกิดได้ทั้ง การแปรการออกเสียง การแปรของคำศัพท์ การแปรรูปวลีหรือประโยค การแปรตัวเขียนหรือการแปรของการสะกดคำ

การเปลี่ยนแปลงภาษาหมายถึงการที่รูปหรือลักษณะในภาษามีความแตกต่างไปจากเดิมเมื่อเวลาผ่านไปอาจเกิดจากธรรมชาติของภาษาเองหรือเกิดจากการสัมผัสกับภาษาอื่นตามที่ได้นิยามไว้ใน พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 238 แคมป์เบล Campbell (1999) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาษาว่าเกิดจากข้อจำกัดการผลิตและการรับรู้ภาษาตามสภาพร่างกายของตัวมนุษย์เอง (Internal causes) เช่น การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก็องเป็นพยัญชนะระเบิดก็องเมื่อปรากฏในตำแหน่งระหว่างสระ (VpV > VbV) เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องการควบคุมการสั่นของเส้นเสียง หรืออาจเกิดจากภายนอกตัวภาษาหรือสภาพร่างกาย (External causes) เช่น การให้คุณค่าของสังคม (รูปแปรมีศักดิ์ศรี , รูปแปรที่ถูกตำหนิ) นโยบายการศึกษา การสัมผัสภาษา เป็นต้น เช่น แบบการอ่านภาษาสวีดิชที่มีอิทธิพลในฟินแลนด์ทำให้การสะกดคำเปลี่ยนไป เช่น คำว่า “น้ำ” เปลี่ยนจาก *veöen* เป็น *veden* ทำให้เสียง *ö* ในภาษาฟินนิชเปลี่ยนเป็น *d* เนื่องจากการสะกดคำที่เปลี่ยนไป

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 56 – 57 และลาบอฟ Labov (1972) (อ้างในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2554 : 39) ได้เขียนถึงการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาสามารถศึกษาได้สองแบบคือ การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาตามกาลเวลาจริง (real time study) และการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลาเสมือนจริง (apparent time study) โดยการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาตามกาลเวลาจริงใช้ข้อมูลของการใช้ภาษาต่างสมัยกันมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่จะเกิดขึ้นจริงตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไป ส่วนการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลาเสมือนจริงใช้ข้อมูลของการใช้ภาษาของคนต่างรุ่นอายุ ณ ช่วงเวลาหนึ่ง มาเปรียบเทียบกันซึ่งภาษาของคนในรุ่นอายุมากเป็นตัวแทนของภาษาในอดีต ภาษาของคนในรุ่นอายุกลางเป็นตัวแทนของภาษาปัจจุบันและภาษาของคนในรุ่นอายุน้อยเป็นตัวแทนของภาษาในอนาคตเปรียบได้กับการเปลี่ยนแปลงของภาษาของภาษาในเวลาจริง เช่น กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ (2539) แสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาในเวลาเสมือนจริงของระบบเสียงสระภาษาไทยดำในจังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี และสมุทรสาครพบว่าผู้บอกภาษาในรุ่นอายุมากและรุ่นอายุกลางออกเสียง [au] เป็น [au] ส่วนผู้บอกภาษาในรุ่นอายุน้อยออกเสียงเป็น [au] และ [ai] แสดงว่ารูปแปร [au] เป็นรูปแปรของเสียง[au] ในอดีตและปัจจุบันและอาจเปลี่ยนเป็น [au] และ [ai] ในอนาคต

ความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของคนในรุ่นอายุน้อยกับการใช้ภาษาของคนในรุ่นอายุมากอาจสะท้อนภาวะที่เรียกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in progress) หรือการจัดชั้นตามอายุ (age – grading) ก็ได้ พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 57 นิยามการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่คือ การเปลี่ยนแปลงของรูปหรือลักษณะในภาษาที่ยังไม่สิ้นสุดเช่น การออก

เสียง (au) ด้วยรูปแปรที่ต่างกันของชาวไทยดำในรุ่นอายุมากและรุ่นอายุน้อยหากในอนาคตไม่มีชาวไทยดำ ออกเสียง [au] ออกแต่เสียง [au] หรือ [ai] แสดงว่าเสียง (au) เปลี่ยนแปลงเป็นเสียง (au) หรือ (ai) ในขณะที่การจัดชั้นตามอายุคือ การจัดรูปแบบการใช้ภาษาของผู้พูดตามอายุ เช่น การใช้คำสแลงในกลุ่มวัยรุ่นนั้นลดลงและหายไปเมื่อเปลี่ยนเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตามที่ได้นิยามไว้ในพจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 10 ความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของคนในรุ่นอายุน้อยกับการใช้ภาษาของคนในรุ่นอายุมากเช่นนี้ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนของภาษาแต่เป็นการใช้ภาษาประจำช่วงอายุเท่านั้น

2.4 ทักษะติดต่อภาษาและวิธีการศึกษาทักษะติดต่อภาษา

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน (2553) หน้า 236 ให้นิยามของทักษะติดต่อภาษา คือ “ความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ผู้ใช้ภาษามีต่อภาษาใดภาษาหนึ่งมีทั้งแง่บวกและแง่ลบซึ่งมีผลต่อการเรียนและการใช้ภาษา” เพราะทักษะติดต่อภาษานั้นสัมพันธ์กับสามมิติยะสื่อสาร (communicative competence) ในส่วนของการเลือกใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเพื่อแสดงความเป็นพวกพ้องเดียวกัน ความฉลาดของตน หรือความทันสมัย เป็นต้น Garrett (2010) กล่าวว่า “ทักษะติดต่อภาษาไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงจึงต้องอนุมานผ่านทางพฤติกรรมที่แสดงออกมาของผู้พูดหรือผู้ฟัง”

วิธีการเข้าถึงทักษะติดต่อภาษาของผู้บอกภาษามีอยู่ 3 วิธีคือ

1) วิธีการเข้าถึงทักษะติดต่อภาษาผ่านทางตัวบท (content analysis)

Schmied (1991) (อ้างใน Garrett, 2010) วิเคราะห์ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษในแอฟริกาโดยวิเคราะห์ผ่านทางเจตนาของผู้อ่านหนังสือพิมพ์ชาวแอฟริกาที่เขียนถึงบรรณาธิการที่แสดงถึงทัศนคติของผู้อ่านต่อภาษาอังกฤษทั้งแง่บวกและแง่ลบ วิธีการเข้าถึงทักษะติดต่อภาษาผ่านทางตัวบทเป็นวิธีการที่เหมาะสมเมื่อไม่สามารถเข้าไปถามผู้บอกภาษาได้โดยตรงเพราะเงื่อนไขเรื่องเวลาและสถานที่แต่ข้อมูลที่ได้อาจไม่สามารถแปลค่าเพื่อวิเคราะห์สถิติหรือสร้างข้อสรุปของผู้บอกภาษาในวงกว้างได้

2) วิธีการเข้าถึงทักษะติดต่อภาษาทางตรง (direct measures)

กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorist) ใช้วิธีการทางตรงเพื่อเข้าถึงทักษะติดต่อภาษา เช่น การใช้แบบสอบถามทั้งแบบปลายปิด ปลายเปิดหรือให้เลือกระดับ การใช้แบบสอบถามเป็นการสะท้อนทัศนคติต่อภาษาจากพฤติกรรมของผู้ตอบแบบสอบถามเท่านั้นไม่สามารถใช้คาดเดาแนวโน้มการเลือกใช้ภาษาได้และต้องให้ความสำคัญเรื่องความกำกวมของคำถามซึ่งคำที่ใช้ในแบบสอบถามอาจส่งผลต่อทัศนคติของผู้สัมภาษณ์ เช่น ภาษามาตรฐาน ภาษาชนกลุ่มน้อย เป็นต้น การตอบแบบสอบถามในบริบทที่

ต่างกันอาจส่งผลต่อทัศนคติต่อภาษาที่แสดงออกมาได้เช่นกันเพราะการตีความคำถามต่างกัน ตัวอย่างงานวิจัยในประเทศไทยที่ใช้วิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาทางตรงผ่านการใช้แบบสอบถาม เช่น

ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง (2537) มีคำถามในแบบสอบถามจำนวน 5 ข้อตามที่แสดงไว้ด้านล่าง หากผู้บอกภาษาเลือกตอบภาษาสงขลาได้ 1 คะแนน, ภาษากรุงเทพได้ 0 คะแนน ผู้ที่ได้ 3 – 5 คะแนนถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาถิ่นและผู้ที่ได้ 1-2 คะแนนถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาถิ่น

- คุณคิดว่าภาษากรุงเทพกับภาษาสงขลา ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
- เมื่อคุณอยู่ในสงขลาหรือจังหวัดใดในภาคใต้ โดยส่วนใหญ่คุณชอบหรือต้องการที่จะใช้ภาษาอะไรมากกว่ากัน ภาษาสงขลาหรือภาษากรุงเทพ
- สมมติว่า ถ้าคุณไปกรุงเทพหรือจังหวัดใดอื่นในภาคอื่น แล้วเจอคนที่รู้จักที่พูดภาษาถิ่นสงขลาได้ บนรถเมล์หรือในที่สาธารณะ คุณอยากเลือกใช้ภาษาอะไรทักทายหรือสื่อสารกับคนนั้น ภาษาสงขลาหรือภาษากรุงเทพ
- ถ้าให้เลือกได้คุณอยากใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่พูดภาษาถิ่นสงขลาหรือภาษากรุงเทพ
- ถ้ามีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นมาในครอบครัว คุณอยากสอนให้เขาพูดภาษาอะไรได้เป็นภาษาแรก ภาษาสงขลาหรือภาษากรุงเทพ

สุนทรินทร์ แสงงาม (2549) ได้ดัดแปลงคำถามและเพิ่มเติมคำถามจากปาลีรัฐ ทรัพย์ปรงจาก 5 ข้อ เป็น 10 ข้อเพื่อวัดทัศนคติต่อภาษาไทยดำของชาวไทดำที่อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีหากผู้บอกภาษาเลือกตอบภาษาไทยดำได้ 1 คะแนน, ภาษาไทยกรุงเทพได้ 0 คะแนน, ตอบทั้ง 2 ภาษาได้ 0.5 คะแนน ผู้ที่ได้ 6.5 – 10 คะแนนถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ผู้ที่ได้ 5 – 6 คะแนนถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำและผู้ที่ได้ 0-4.5 คะแนนถือว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ คำถามที่เพิ่มเติมจากปาลีรัฐ ทรัพย์ปรงจำนวน 5 ข้อ ดังนี้

- หากในการสนทนาของท่าน มีคนที่ไม่ใช่คนซึ้ง (ไทดำ) ร่วมวงอยู่ด้วย ท่านจะใช้ภาษาใดในการสนทนาระหว่างภาษาซึ้งกับภาษาไทยกรุงเทพ
- หากมีการประกาศข่าวทางหอกระจายเสียงในหมู่บ้านท่านต้องการให้ผู้ประกาศใช้ภาษาใดในการประกาศ ระหว่างภาษาไทยกรุงเทพกับภาษาซึ้ง
- ท่านอยากให้ในโรงเรียนมีการเรียนการสอนเป็นภาษาใดระหว่างภาษาซึ้งกับภาษาไทยกรุงเทพ

- ท่านคิดว่าเวลาที่ท่านพูดภาษาไทยกรุงเทพฯหรือภาษาอีสาน การพูดภาษาไทยจะทำให้ท่านขาดความมั่นใจมากกว่ากัน
- หากท่านแต่งงานกับคนนอกกลุ่มชาติพันธุ์ของท่าน ท่านจะใช้ภาษาใดสื่อสารกับคู่สมรสของท่าน ขณะที่ท่านอยู่ในชุมชนชาวอีสาน ระหว่างภาษาอีสานหรือภาษาของคู่สมรสท่าน

ในงานวิจัยนี้ได้ตัดแปลงและเพิ่มเติมคำถามจากปาสีรัฐ ทรัพย์ปรั่งและสุนทรินทร์ แสงงามเพื่อให้เข้ากับบริบทของพื้นที่วิจัยรวมทั้งปรับเกณฑ์การแบ่งทัศนคติต่อภาษาไทยดำจากคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามดังรายละเอียดในบทที่ 3

3) วิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาทางอ้อม (indirect measures)

กลุ่มจิตนิยม (Mentalist) ใช้วิธีการทางอ้อมเพื่อเข้าถึงทัศนคติต่อภาษา วิธีที่เป็นที่นิยมคือ เทคนิคการพรางเสียงคู่ (match guise technique) วิธีการนี้จะสะท้อนความคิดที่ได้รับจากการปลุกฝังจากสังคม ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้บอกภาษาและพฤติกรรมต่อภาษา

Marina Solis Obiols (2002) แนะนำวิธีการและเทคนิคสำหรับเทคนิคพรางเสียงคู่เพื่อให้เข้าถึงทัศนคติต่อภาษาของผู้บอกภาษาให้ได้มากที่สุด ดังนี้

1. ควบคุมตัวแปรทางสังคมของผู้บอกภาษา
2. ควบคุมตัวแปรทางสังคมของผู้ที่อัดเสียง
3. เลือกเนื้อหาที่ใช้อัดเสียงให้เป็นกลาง
4. ควบคุมเรื่องคุณภาพเสียงที่อัด
5. อัดเสียงประมาณ 2 นาที
6. ผู้บอกภาษาต้องรู้ดีว่าตนกำลังโทรศัพท์กับคนพูดอัดเสียงแล้วทำให้ดูเหมือนเป็นการพูดคุยสนทนาของบุคคลจากเสียงที่ได้ยิน
7. ผู้บอกภาษาต้องไม่รู้ว่าเสียงนั้นมาจากคนเดียวกัน

Diaz – Campos and Manuel Killam Jason (2012) วิเคราะห์ทัศนคติต่อเสียงที่มีศักดิ์ศรี(เสียงท้าย [r]และเสียง[d] ระหว่างสระ) ในภาษาสเปนสำเนียงเวเนซุเอลาโดยใช้เทคนิคการพรางเสียงคู่โดยอัดเสียงผู้ชายจำนวน 2 คนซึ่งใช้สำรวจความแตกต่างของทัศนคติต่อภาษาระหว่างการออกเสียงและไม่ออกเสียง [d] ระหว่างสระและผู้หญิงจำนวน 2 คนซึ่งใช้สำรวจความแตกต่างของทัศนคติต่อภาษาระหว่าง

ออกเสียงและไม่ออกเสียงท้าย [r] รวมผู้ตัดสินทั้งสิ้น 4 คนเนื่องจากผู้วิจัยต้องการเสียงผลกระทบบจากการเรียนรู้ของผู้บอกภาษาเรื่องความคุ้นเคยของเสียงที่ฟังและความคุ้นเคยของรูปแปรที่ใช้ของผู้พูดแต่ละคน ผู้พูดจะต้องพูดประโยคที่กำหนดให้ 4 ประโยค ครั้งที่หนึ่งพูดประโยคที่เสียงท้าย [r] และเสียง [d] ระหว่างสระและครั้งที่สองให้ตัดเสียงเสียงท้าย [r] และเสียง [d] ระหว่างสระออกดังนั้นเสียงสำหรับประเมินบุคลิกลักษณะรวมทั้งสิ้น 16 เสียงจากผู้ตัดสินจำนวน 4 คน ผู้บอกภาษาจำนวน 15 คนต้องฟังเสียงแล้วประเมินบุคลิกลักษณะของบุคคลจากเสียงที่ได้ยินใน 4 ด้านคือ ความใจดี มีอาชีพ ความฉลาด และน่าดึงดูด โดยประเมินตามระดับคะแนนมากที่สุดไปน้อยที่สุดจำนวน 6 ระดับพบว่าบุคคลที่พูดประโยคที่มีเสียงท้าย [r] ผู้บอกภาษาให้คะแนนมากแสดงถึงทัศนคติบวกต่อเสียงที่มีศักดิ์ศรีและให้คะแนนน้อยแก่บุคคลที่พูดประโยคที่ไม่มีเสียงท้าย [r] แสดงถึงทัศนคติลบต่อเสียงที่ไม่มีศักดิ์ศรี แต่ในเสียง [d] ระหว่างสระผลยังไม่แน่ชัด

ภาพทัศนคติบวกต่อภาษาต่อเสียงที่มีศักดิ์ศรีของผู้บอกภาษาสะท้อนจากการให้คะแนนมากในบุคลิกลักษณะทางบวกของคนที่ถูกเสียงนั้นแต่ทัศนคติที่ได้มานั้นสามารถตีความได้ 2 แบบคือเป็นทัศนคติต่อภาษาจริงของผู้บอกภาษาหรือเป็นทัศนคติที่ผู้บอกภาษาควรแสดงทัศนคติเช่นนั้นในสังคม

ด้วยข้อด้อยของวิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาในวิธีการต่างๆจึงเกิดการพัฒนารูปวิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาให้ดียิ่งขึ้นโดยใช้แนวคิดบูรณาการวิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษา

กรณีศึกษากลุ่มชาติพันธุ์อิเควเร (Ikwerre) ในเมืองพอร์ตฮาร์คอร์ต (Port Harcourt) ประเทศไนจีเรียแต่เดิมชาวอิเควเรในเมืองพอร์ตฮาร์คอร์ตใช้ภาษาอิเควเรต่อมาเมื่อเมืองพัฒนาและเจริญเติบโตขึ้นเริ่มมีผู้นอพยพเข้ามาทั้งชาวไนจีเรียจากถิ่นอื่นและชาวต่างชาติจึงเกิดการใช้ภาษาอังกฤษพิดจินไนจีเรีย (Nigerian Pidgin English) ขึ้นในชุมชน เช่น การเรียนการสอนในโรงเรียน การติดต่อค้าขายบาทหลวงสอนศาสนาในโบสถ์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐยังเห็นว่าภาษาอังกฤษพิดจินไนจีเรียเป็นภาษาของคนที่มีการศึกษามากกว่าภาษาอิเควเรแต่ภาษาอิเควเรยังคงเป็นภาษาที่หนึ่งของคนในสังคมดังนั้นการใช้วิธีการทางตรงหรือทางอ้อมอย่างเดียวอาจไม่สะท้อนทัศนคติที่แท้จริงของชาวอิเควเร

Ihemere (2006) ใช้วิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาทางอ้อมและวิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาทางตรงเปรียบเทียบกันพบว่าชาวอิเควเรเริ่มทัศนคติบวกต่อภาษาอังกฤษพิดจินไนจีเรียเพราะภาษาอังกฤษพิดจินไนจีเรียตอบสนองเรื่องความสำเร็จด้านการติดต่อสื่อสารของคนในสังคมดังนั้นจึง

เป็นที่นิยมของคนทั่วไปในสังคมและยังให้ข้อเสนอแนะว่าระดับการศึกษาของผู้บอกภาษาอาจส่งผลต่อทัศนคติต่อภาษาด้วยเช่นกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

- บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 7 หัวข้อ ได้แก่ 1) การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล 2) การคัดเลือกผู้บอกภาษา 3) การคัดเลือกตัวแปรคำเรียกญาติ 4) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล 5) วิธีการเก็บข้อมูลและตรวจสอบข้อมูล 6) วิธีวิเคราะห์ข้อมูลและ 7) การนำเสนอผล

3.1 การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกบ้านสะแกราย หมู่ 9 ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมเป็นจุดเก็บข้อมูลเนื่องจากบ้านสะแกรายมีสภาพแวดล้อมเหมาะกับการทำวิจัยเรื่องการแปรภาษา คนในชุมชนยังใช้ภาษาไทยติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวันแต่ในขณะเดียวกันก็ต้องเดินทางออกจากหมู่บ้านเพื่อไปโรงเรียน โรงพยาบาล ค้าขายผลิตผลทางการเกษตรที่ตลาดจึงทำให้ต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานควบคู่กับภาษาไทยดำด้วย บ้านสะแกรายไม่มีรถโดยสารประจำทางผ่านตัวชุมชนดังนั้นคนในชุมชนจึงมีรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ส่วนตัวเพื่อสัญจรไปมาระหว่างบ้านสะแกรายกับโรงเรียน ตลาด โรงพยาบาลและสถานที่อื่นภายนอกชุมชน ผู้วิจัยต้องใช้พาหนะส่วนตัวขับเข้าไปในชุมชนเพื่อเก็บข้อมูลเช่นกัน ปัจจัยด้านคมนาคมที่ลำบากทำให้คนในชุมชนส่วนใหญ่เป็นชาวไทยดำที่ตั้งถิ่นฐานมาแต่เดิม มีคนไทยและคนชาติพันธุ์อื่นเพียงเล็กน้อยที่ย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่บ้านสะแกราย บริเวณศูนย์กลางชุมชนเป็นที่ตั้งของวัดสะแกราย บ้านจำลองไทดำ ร้านขายผลิตภัณฑ์ของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองบ้านสะแกราย ร้านค้าปลีกของชุมชน ในช่วงเช้าบริเวณที่ว่างตรงข้ามวัดสะแกรายจัดเป็นตลาดชุมชนขนาดเล็กเพื่อซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างคนในชุมชนและจากชุมชนใกล้เคียง

องค์การบริหารส่วนตำบลดอนยายหอมได้ส่งเสริมบ้านสะแกรายให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมหมู่บ้านอยู่เป็นประจำและตัวผู้วิจัยเองพบว่าชาวไทยดำต่างรุ่นอายุกันใช้ภาษาไทยดำในอัตราที่ไม่เท่ากันและมีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกบ้านสะแกรายเป็นจุดเก็บข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้

3.1.1 ข้อมูลเบื้องต้นของบ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

นครปฐมเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลางติดกับกรุงเทพมหานครด้านทิศตะวันตก พื้นที่ประมาณ 2168.327 ตารางกิโลเมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครตามเส้นทางถนนเพชรเกษม 56 กิโลเมตรหรือตามเส้นทางถนนบรมราชชนนี 51 กิโลเมตร

จังหวัดนครปฐมแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 อำเภอคือ อำเภอเมือง อำเภอกำแพงแสน อำเภอดอนตูม อำเภอบางเลน อำเภอนครชัยศรี อำเภอสามพราน และอำเภอพุทธมณฑล อำเภอเมืองมีพื้นที่ 417.44 ตารางกิโลเมตรประกอบด้วย 25 ตำบล 214 หมู่บ้าน มีประชากรรวมทั้งสิ้น 270,955 คนเป็นประชากรชาย 129,175 คน ประชากรหญิง 141,780 คน

บ้านสะแกรายตั้งอยู่ที่ หมู่ 9 ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ห่างจากอำเภอเมืองประมาณ 19 กิโลเมตรตามเส้นทางถนนสายพระประโทน - บ้านแพ้วมีประชากรจำนวน 123 ครัวเรือน ประกอบด้วย ประชากรชาย 219 คน ประชากรหญิง 241 คน มีประชากรรวมทั้งสิ้น 460 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลดอนยายหอม, 2543 : ออนไลน์)

นอกจากนี้ยังมีเส้นทางเชื่อมต่อไปยังอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม และอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี บ้านสะแกรายมีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

- ทิศเหนือติดต่อกับตำบลบางระกำ อำเภอนครชัยศรี และตำบลถนนขาด อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
- ทิศตะวันออกติดต่อกับตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี และตำบลบางระกำ จังหวัดนครปฐม
- ทิศใต้ติดต่อกับ ตำบลตลาดจินดา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
- ทิศตะวันตกติดต่อกับ ตำบลบางแพ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมและตำบลอนคา อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี

3.1.2 ข้อมูลจากการสำรวจพื้นที่ของผู้วิจัย

ผู้วิจัยเข้าไปสำรวจพื้นที่ (บ้านสะแกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม) 2 ครั้งในปี 2552 และ 2553 ก่อนเก็บข้อมูลจริงในปี 2554 เพื่อทำความเข้าใจกับคนในชุมชนและทำวิจัยนำร่อง

ผู้วิจัยพบว่าชาวไทยดำที่อาศัยอยู่ที่บ้านสะแกรายใช้ภาษาไทยคำสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวันแต่ไม่พบผู้ที่สามารถเขียนตัวเขียนภาษาไทยได้ดังนั้นผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้จึงสามารถสื่อสารด้วยการพูดแต่ไม่สามารถสื่อสารด้วยการเขียน ผู้วิจัยได้ทดลองทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ในหมวดทิศทางและพืชกับชาวไทยดำต่างรุ่นอายุกัน เช่น

คำ 'โหระพา' ชาวไทยดำเรียกว่า ต้นสะระวาง

คำ 'ไกล้' ชาวไทยดำเรียกว่า แก้ม

คำ 'ไกล' ชาวไทยดำเรียกว่า ลัก

ผู้วิจัยพบว่าชาวไทยดำรุ่นใหม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ในหมวดทิศทางและพืชแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือกลุ่มที่ 1 รู้จักคำศัพท์ไทยดำเหล่านี้และตอบได้อย่างรวดเร็ว กลุ่มที่ 2 ไม่รู้จักคำศัพท์ไทยดำเหล่านี้เลยรู้จักแต่คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานคือ โหระพา ไกล้และไกล และไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยดำได้ ส่วนกลุ่มที่ 3 รู้จักคำศัพท์ไทยดำเหล่านี้แต่ต้องใช้เวลาคิดคำศัพท์ประมาณ 10 – 30 วินาที ผู้วิจัยลองให้ผู้บอกภาษากลุ่มนี้ใช้คำศัพท์เหล่านี้แต่งประโยคพบว่าผู้บอกภาษาแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์เหล่านี้ไม่ได้ ผู้วิจัยสังเกตอีกว่าชาวไทยดำรุ่นใหม่ในกลุ่มที่ 3 สามารถฟังผู้อื่นซึ่งพูดภาษาไทยดำกับตนเข้าใจแต่ได้ตอบเป็นภาษาไทยมาตรฐาน ไม่ได้ได้ตอบเป็นภาษาไทยดำ ดังนั้นชาวไทยดำรุ่นใหม่ (15 – 25 ปี) ที่บ้านสะแกรายจึงมี 3 กลุ่มคือ กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่มีความรู้ภาษาเชิงสังสาร (active language knowledge) และเข้าใจภาษาไทยดำเป็นอย่างดี กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยดำได้และกลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มที่มีความรู้เชิงรับสาร (passive language knowledge) แต่เพียงอย่างเดียว ส่วนชาวไทยดำรุ่นกลาง (30 – 50 ปี) และรุ่นเก่า (60 ปีขึ้นไป) สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยดำได้เป็นอย่างดี ส่วนการสื่อสารด้วยภาษาไทยมาตรฐานนั้น ชาวไทยดำรุ่นใหม่และรุ่นกลางไม่ประสบปัญหาการสื่อสารด้วยภาษาไทย

มาตรฐาน ชาวไทดำรุ่นเก่าบางส่วนประสบปัญหาการสื่อสารด้วยภาษาไทยมาตรฐาน โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์และความคุ้นเคยต่อการสื่อสารทำให้ต้องสลับภาษาจากภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาไทยดำบ่อยครั้งเวลาที่พูดคุยกับผู้วิจัย (ผู้วิจัยพูดภาษาไทยมาตรฐานกับผู้บอกภาษา) จากข้อสังเกตนี้เห็นได้ชัดเจนว่าน่าจะทำวิจัยเรื่องการแปรของภาษาไทยดำตามตัวแปรอายุ

หลังจากที่ผู้วิจัยทดสอบความรู้เรื่องคำศัพท์แล้ว ผู้วิจัยได้สอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยดำของชาวไทดำที่บ้านสะแกรายโดยถามผู้บอกภาษาคนละ 2 คำถามจาก 3 คำถาม ต่อไปนี้

1. ภาษาใดที่พูดแล้วรู้สึกว่ามันใจมากกว่ากันระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทย
2. ถ้าโรงเรียนเปิดสอนภาษาไทยดำจะให้ลูกหลานไปเรียนหรือไม่ (สำหรับคนที่มีลูกหลานแล้ว)
3. ถ้าโรงเรียนเปิดสอนภาษาไทยดำผู้บอกภาษารู้สึกอยากจะเรียนหรือไม่ (สำหรับคนที่ยังไม่มีลูกหลาน)

ผู้วิจัยพบว่าในคำถามที่ 1 คือ ภาษาใดที่พูดแล้วรู้สึกว่ามันใจมากกว่ากันระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐาน ชาวไทดำรุ่นเก่าและชาวไทดำรุ่นกลางร้อยละ 80 ตอบว่า ภาษาไทยดำเพราะใช้ภาษาไทยดำสื่อสารทุกวันและสื่อสารอารมณ์ได้ตรงตามที่ตนเองต้องการสื่อให้ผู้ฟังรับรู้และรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจเมื่อพูดภาษาไทยมาตรฐานเพราะกลัวใช้คำศัพท์ผิดและสื่อสารอารมณ์ได้ไม่ตรงกับที่ตนเองต้องการสื่อความหมาย ส่วนคำตอบของชาวไทดำรุ่นใหม่แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ 1 ตอบว่า ภาษาไทยดำเพราะสื่อสารอารมณ์ได้ตรงตามที่ตนเองต้องการสื่อให้ผู้ฟังรับรู้เมื่อสื่อสารกันเองภายในกลุ่มเพื่อนที่พูดภาษาไทยดำแต่ผู้บอกภาษาจะไม่พูดภาษาไทยดำกับเพื่อนที่พูดภาษาไทยมาตรฐาน กลุ่มที่ 2 ตอบว่า ภาษาไทยมาตรฐานเพราะ 1) ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยดำได้หรือ 2) กลัวผู้ที่ไม่รู้ภาษาไทยดำจะไม่เข้าใจที่สิ่งตนเองพูดถึงหรือ 3) กลัวผู้ที่ฟังและพูดภาษาไทยดำได้ตำหนิว่าตนพูดภาษาไทยดำไม่ถูกต้อง คำถามข้อที่ 2 คนรุ่นเก่าและคนรุ่นกลางบางส่วนตอบว่า ภาษาไทยดำเนื่องจากต้องการให้ลูกหลานอนุรักษ์และสืบทอดภาษาไทยดำไม่ให้สูญหายไป ส่วนคนรุ่นกลางบางส่วนที่ไม่ตอบว่าภาษาไทยดำแต่ตอบว่าต้องการให้ลูกหลานเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนเนื่องจากผู้บอกภาษาเห็นว่าภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนจำเป็นต่ออาชีพ

ในอนาคตของลูกหลานมากกว่า ส่วนภาษาไทยดำไม่ได้สำคัญมากต่ออนาคตของลูกหลานหากอยากเรียนรู้ภาษาไทยดำก็เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม (เรียนรู้จากชีวิตประจำวันที่อยู่ที่บ้าน)

เมื่อผู้วิจัยถามว่า **เวลาอยู่ที่บ้าน ผู้บอกภาษาพูดกับลูกหลานด้วยภาษาใด** ผู้บอกภาษาตอบว่า ภาษาไทยมาตรฐานดังนั้นลูกหลานของคนกลุ่มนี้มีโอกาสน้อยมากที่จะเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ส่วนคนที่ยังไม่มีลูกหลาน ร้อยละ 70 ของผู้ตอบคำถามข้อที่ 2 ตอบว่า ตนเองอยากเรียนภาษาไทยดำเพราะภาษาไทยดำเป็นภาษาของชาติพันธุ์ตนเองหรือเป็นภาษาประจำชุมชนของตนเอง ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 30 ตอบว่า ไม่จำเป็นต้องเรียนในโรงเรียนเนื่องจากสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งแวดล้อม ผู้วิจัยพบว่าทัศนคติต่อภาษาไทยดำของชาวไทดำรุ่นเก่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ส่วนชาวไทดำรุ่นกลางและรุ่นใหม่บางส่วนเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำและบางส่วนเป็นผู้ที่ทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ จากข้อสังเกตนี้สรุปได้ว่าน่าจะทำได้วิจัยเรื่องการแปรของภาษาไทยดำตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำด้วย

หลังจากผู้วิจัยได้เข้าไปยังชุมชนในครั้งแรกโดยการนำของนักพัฒนาชุมชน ผู้วิจัยได้ย้อนกลับไปยังชุมชนอีกครั้งเพื่อสำรวจพื้นที่และทำความรู้จักกับคนในชุมชนให้มากขึ้น ผู้วิจัยพบว่าคนในชุมชนหลายคนที่ยังไม่ได้พบในครั้งแรกกลับรู้จักผู้วิจัยผ่านทาง การพูดคุยกับคนในชุมชนที่รู้จักผู้วิจัยแล้วพร้อมทั้งทราบบว่าผู้วิจัยเข้ามาทำอะไรในชุมชนแสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนเป็นไปด้วยดีและมีความเป็นปึกแผ่นสูง ผู้วิจัยได้พบกับพระภิกษุภายในวัดสระแกรายซึ่งเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของคนในชุมชนพบว่าพระที่บวชและจำพรรษาที่วัดสระแกรายบางรูปเป็นชาวไทดำและบางรูปเป็นชาวไทยเมื่อผู้วิจัยสอบถามผู้ที่มาถือศีลที่วัดว่าเวลาพระเทศน์ท่านเทศน์ด้วยภาษาอะไร ผู้ถือมาถือศีลที่วัดตอบว่าบางครั้งเทศน์เป็นภาษาไทยดำ บางครั้งก็เทศน์เป็นภาษาไทยมาตรฐาน สรุปได้ว่าภาษาที่ใช้ในแวดวงศาสนาจึงมีทั้งภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยสอบถามคนในชุมชนเรื่องความเชื่อและประเพณีของชาวไทดำที่มีอยู่ที่บ้านสระแกรายพบว่าความเชื่อเรื่องผีของชาวไทดำยังคงมีอยู่ ในทุกบ้านของชาวไทดำจะมีห้องสำหรับผีบรรพบุรุษของตนและยังคงจัดพิธีเส่นเฮือน¹ตามความเชื่อของชาวไทดำอย่างสม่ำเสมอเพราะกลัว

¹ พิธีเส่นเฮือนเป็นพิธีเซ่นไหว้ผีบรรพบุรุษหรือผีเฮือนเพื่อแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ

ว่าถ้าไม่จัดพิธีเสนเฮือนจะทำให้ผีบรรพบุรุษไม่พอใจและส่งผลร้ายต่อครอบครัวของตนเอง การทำพิธีเสนเฮือนนั้นมีขั้นตอนที่ย่างยากต้องให้ผู้ที่มีความรู้เรื่องพิธีกรรมและสิ่งเปลี่ยนแปลงรายจ่ายทำให้การทำพิธีต้องหมุนเวียนกันภายในวงเครือญาติและเกิดธุรกิจรับจ้างจัดของเลี้ยงผีและเลี้ยงคนที่มาร่วมพิธีเสนเฮือนทำให้ผู้จัดพิธีเสนเฮือนลดความสิ้นเปลืองและความยุ่งยากลง ผู้บอกภาษายังบอกอีกว่าภาษาที่ใช้ในพิธีเสนเฮือนควรเป็นภาษาไทยดำเนื่องจากเป็นพิธีกรรมของชาวไทยดำ โดยเฉพาะ เมื่อผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาเปรียบเทียบกับงานวันสงกรานต์และการลงขวง²ว่าควรใช้ภาษาใด ผู้บอกภาษาตอบว่าใช้ภาษาไทยเพื่อให้นักท่องเที่ยวจากภายนอกชุมชนที่ไม่รู้ภาษาไทยดำเข้าใจถึงการละเล่นและประเพณีของชาวไทยดำ ผู้วิจัยเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์น่าจะมีผลต่อการใช้ภาษาไทยดำของคนในชุมชนเพราะการลงขวงเป็นประเพณีของชาวไทยดำเช่นเดียวกับพิธีเสนเฮือนแต่ผู้บอกภาษาลับยอมให้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานแสดงว่าในอนาคตพิธีเสนเฮือนอาจจะใช้ภาษาไทยมาตรฐานเช่นกันถ้าผู้ทำพิธีไม่สามารถพูดภาษาไทยดำได้

ผู้วิจัยไม่พบการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีดำแต่ยังพบผู้หญิงสูงอายุบางคนยังไว้ผมทรงบันเกล้าซึ่งการเกล้าผมของผู้หญิงเป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยดำและมีเพียงคนรุ่นเก่าที่ยังคงสวมเสื้อสีดำหรือสีน้ำเงินเข้มและนุ่งกางเกงหรือผ้าถุงสีดำ ส่วนคนรุ่นกลางและรุ่นใหม่ไม่พบการเกล้าผมและสวมเสื้อผ้าตามสมัยนิยมไม่ได้สวมเสื้อผ้าเสื้อสีดำหรือสีน้ำเงินเข้มอย่างคนรุ่นเก่า ส่วนเสื้อกั๊กม³, เสื้อฮี⁴, ผ้าซิ่นลายแดงโม⁵ และการเกล้าผมซึ่งเป็นเอกลักษณ์การแต่งกายของชาวไทยดำจะได้เฉพาะโอกาสพิเศษของชาวไทยดำเท่านั้น เช่น พิธีเสนเฮือน การลงขวง พิธีศพหรืองานชุมนุมของชาวไทยดำ

² ประเพณีการลงขวงเป็นการเกี่ยวพาราศีระหว่างชายหญิงกระทำกันในตอนกลางคืนบริเวณ ลานขวง หรือลานนวดข้าว

³ เสื้อกั๊กมเป็นเสื้อแขนยาวทรงกระบอก ตัวเสื้อเย็บเข้าตัวคอตั้งผ้าอกตลอด ติดกระดุมเงินถี่ราว 10 เม็ดหรือมากกว่านั้นใช้ในโอกาสเดินทางออกนอกบ้าน

⁴ เสื้อฮีเป็นเสื้อแขนมีลายผ้าที่สวยงามอยู่ด้านในของเสื้อใช้ในโอกาสพิเศษ

⁵ ผ้าซิ่นลายแดงโมเป็นผ้า 3 ชั้นต่อกันโดยผ้าชั้นที่ 2 ที่เป็นตัวซิ่นมีพื้นเป็นสีดำมีริ้วสลับเป็นทางสีขาวหรือเขียวอ่อนคล้ายลายเปลือกแดงโม

⁶ การเกล้าผมของผู้หญิงจะต้องเป็นไปตามชั้นของอายุ เช่น ผู้หญิงอายุประมาณ 13 – 14 ปีต้องเกล้าผมทรงเอี่ยมไหล่และเมื่ออายุ 14 – 15 ปีต้องเปลี่ยนมาเกล้าผมทรงสับป็นหรือจุกผม

นอกจากวัฒนธรรมประเพณีของชาวไทยดำที่ยังคงอนุรักษ์ไว้ ชาวไทยดำที่บ้านสะแกรายยังรับวัฒนธรรมจีนเข้ามาด้วย ผู้วิจัยได้ไปสำรวจพื้นที่วิจัยในช่วงเทศกาลตรุษจีน ปี 2553 พบว่าบางบ้านของชาวไทยดำได้ตั้งโต๊ะเครื่องเซ่นไหว้เทพเจ้าอย่างชาวจีนทั้งที่ครอบครัวของตนเองไม่ได้มีเชื้อสายจีนแต่เป็นการรับวัฒนธรรมจีนจากตัวเมืองนครปฐมที่มีชาวจีนอาศัยอยู่มากเข้ามาอยู่ในวิถีชีวิตของตน ชาวไทยดำบางครอบครัวได้ส่งเสริมให้ลูกหลานเรียนภาษาจีนด้วยเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต

จากการสำรวจพื้นที่เบื้องต้นเห็นได้ว่าการใช้ภาษาไทดำและการใช้ชีวิตของชาวไทยดำที่บ้านสะแกรายเกิดการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากสภาพแวดล้อมของบ้านสะแกรายที่เปลี่ยนไปจากอดีตผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ในภาษาไทดำที่พูดที่บ้านสะแกรายให้เห็นในเชิงประจักษ์

3.2 การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาจากการสุ่มตัวอย่าง โดยผู้บอกภาษาต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. ผู้บอกภาษาต้องเกิดและเติบโตอยู่ที่บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
2. ผู้บอกภาษาต้องมีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตเป็นปกติและพร้อมที่จะให้ข้อมูล
3. ผู้บอกภาษาต้องไม่เคยย้ายถิ่นที่อยู่หากเคยย้ายถิ่นที่อยู่ต้องกลับมาอยู่ที่บ้านสะแกรายเกินกว่า 10 ปี

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มผู้บอกภาษาตามช่วงอายุเป็น 4 กลุ่มเนื่องจากในงานวิจัยนำร่องของผู้วิจัยเองพบการแปรของ (au) ในช่วงอายุ 30 – 55 ปีที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มผู้บอกในช่วงอายุ 30 – 55 ปีออกเป็น 2 กลุ่มคือ ช่วงอายุ 30 – 40 ปีและ 45 – 55 ปีเพื่อให้เห็นความแตกต่างในแต่ละช่วงอายุและการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของ (au) ได้ชัดเจนมากขึ้นในแต่ละช่วงอายุ มีผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน⁷ ดังนี้

⁷ ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะตัวแปรด้านอายุและทัศนคติต่อภาษาไทดำเท่านั้น ส่วนตัวแปรสังคมด้านอื่น เช่น เพศ การศึกษา และอาชีพ ผู้วิจัยได้สอบถามข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นและบันทึกไว้เพื่อสังเกตว่ามีผลต่อการใช้ภาษาหรือไม่ต่อไป

1. ผู้บอกภาษาอายุระหว่าง 15 - 25 ปี
2. ผู้บอกภาษาอายุระหว่าง 30 - 40 ปี
3. ผู้บอกภาษาอายุระหว่าง 45 - 55 ปี
4. ผู้บอกภาษาอายุ 60 ปีขึ้นไป

3.3 การคัดเลือกตัวแปรคำเรียกญาติ

ผู้วิจัยเปรียบเทียบคำเรียกญาติภาษาไทยดำในงานของ Fippinger (1971) กับคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานในงานของ Prasithratsint (2001) พบคำศัพท์ที่ใช้แตกต่างกันในแต่ละคำจำนวนหนึ่ง ผู้วิจัยคัดเลือกคำเรียกญาติที่ภาษาไทยดำกับ ภาษาไทยมาตรฐานใช้แตกต่างกันเป็นคนละคำหรือออกเสียงต่างกันมาใช้ในงานวิจัยนี้รวมทั้งสิ้น 10 คำ ตารางที่ 3 คำเรียกญาติที่ใช้เก็บข้อมูล

ลำดับที่	คำ	คำเรียกญาติภาษาไทยดำ	คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน
1	พ่อ	a:j	pho:
2	แม่	em	me:
3	ลูก	lu?	lu:k
4	ยาย	em thaw	ja:j
5	ตา	a:j thaw	ta:
6	ปู่	a:j pu:	pu:
7	ย่า	em u:	ja:
8	อาชาย	a:w	a:
9	ลูกเขย	lu? khuəj	lu:k khə:j
10	ลูกสะใภ้	lu? paw	lu:k sa phai

3.4 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลของผู้บอกภาษา 1 คนประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา

ส่วนที่ 2 คือ เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติ

ส่วนที่ 3 คือ เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลการออกเสียง (au)

ส่วนที่ 4 คือ เครื่องมือที่ใช้สำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

3.4.1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา (ภาคผนวก ก)

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษาประกอบด้วยข้อมูล ชื่อ นามสกุล อายุ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่อยู่ในปัจจุบัน หมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สอบถามและสังเกตผู้บอกภาษาเพิ่มเติมเรื่องการใช้ภาษาในแวดวงครอบครัวว่าการสื่อสารระหว่างผู้บอกภาษากับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวใช้ภาษาใดสื่อสารและเครือญาติของผู้บอกภาษาที่อยู่ในชุมชนเพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ต่อไป

3.4.2 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติ (ภาคผนวก ก)

ผู้วิจัยหารูปภาพบุคคลสมมติจำนวน 10 รูปพร้อมทั้งเขียนบรรยายเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในรูปภาพทั้ง 10 รูป เพื่อช่วยให้ผู้บอกภาษาเข้าใจและบอกคำเรียกญาติได้รวดเร็วขึ้นกว่าการสอบถามปากเปล่าโดยไม่มีรูปภาพ

3.4.3 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลการออกเสียง (au) (ภาคผนวก ก)

ผู้วิจัยวาดรูปจำนวน 4 รูป ภายในรูปวาด 1 รูปจะมีรูปที่แสดงถึงคำที่ออกเสียง (au) อย่างน้อย 3 รูป เช่น รูปที่ 3 มีคำว่า (หัว)ใจ ใบ (ต้นไม้)ใหญ่ ทำให้ผู้บอกภาษาต้องออกเสียง (au) อย่างน้อยที่สุด 3 ครั้งต่อการบรรยายรูปวาดรวมการออกเสียง (au) ทั้ง 4 รูปคือ 12 ครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลการออกเสียงในข้อความต่อเนื่องอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ภายในรูปวาดแต่ละรูปยังมีรูปที่แสดงถึงคำที่ไม่ได้ออกเสียง (au) ด้วยเช่น รูปที่ 3 มีรูป ตะกั่ว ต้นไม้ ผู้ชาย ผู้หญิง ทำให้ผู้บอกภาษาบรรยายรูปวาดได้อย่างเป็นธรรมชาติและไม่รู้สึกที่ผู้วิจัยตั้งใจจะเก็บคำที่ออกเสียง (au)

3.4.4 เครื่องมือที่ใช้สำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำ (ภาคผนวก ก)

วิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาของผู้บอกภาษามีทั้งหมด 3 วิธีตามที่ได้บททวนวรรณกรรมไว้ในบทที่ 2 ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการเข้าถึงทัศนคติต่อภาษาทางตรงโดยใช้แบบสอบถาม

ผู้วิจัยดัดแปลงแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาของสุนทรินทร์ แสงงาม (2549) และคิดคำถามขึ้นใหม่บางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของจุดเก็บข้อมูล แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทยดำเป็นคำถามเลือกตอบระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 10 ข้อ⁸ ดังนี้

⁸ คำถามข้อที่ 1, 5, 6, 7, 8 และ 9 เป็นคำถามมุ่งเน้นไปยังทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยตรง ในขณะที่คำถามข้อที่ 2, 3, 4 และ 10 เป็นคำถามที่ถามถึงการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาเนื่องจากการใช้แบบสอบถามเป็นการสะท้อนทัศนคติต่อภาษาผ่านทางพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ท่านคิดว่าภาษาไทดำกับภาษาไทย ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
2. ถ้าท่านอยู่ที่บ้านสะแกกรายหรือบ้านอื่นๆในตำบลดอนยายหอมท่านจะใช้ภาษาใด
3. ถ้าท่านไปจังหวัดอื่นๆที่ไม่ใช่จังหวัดนครปฐมแล้วเจอคนที่พูดไทดำได้ท่านจะสนทนาด้วยภาษาใด
4. หากในวงสนทนามีทั้งคนที่พูดภาษาไทดำและคนพูดภาษาไทยท่านจะใช้ภาษาใดสนทนา
5. ท่านเลือกอยู่ชุมชนใด ระหว่างชุมชนที่พูดภาษาไทดำกับชุมชนที่พูดภาษาไทย
6. ท่านคิดว่าระหว่างการใช้พูดภาษาไทดำกับภาษาไทย ท่านพูดภาษาใดแล้วรู้สึกขาดความมั่นใจ
7. ท่านอยากให้สมาชิกภายในครอบครัวพูดด้วยภาษาใด
8. ถ้าท่านมีลูกหรือหลานท่านอยากให้พูดภาษาใดเป็นภาษาแรก
9. เมื่อมีงานในชุมชน เช่น พิธีเส่นเรือ งานสงกรานต์ งานบุญต่างๆ ท่านอยากให้โฆษกพูดด้วยภาษาใด
10. ที่โรงพยาบาลมีหมอที่พูดได้ทั้งภาษาไทดำและภาษาไทย ท่านจะสนทนากับหมอด้วยภาษาใด

3.5 วิธีการเก็บข้อมูลและตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลที่บ้านสะแกกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ในเดือนตุลาคม 2554 การเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลครั้งที่สองหลังจากที่เคยไปเก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์เมื่อเดือนกันยายน 2553 ทำให้ผู้บอกภาษาคู่คนเคยและร่วมมือกับผู้วิจัยเป็นอย่างดีในทุกขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบคุณสมบัติของผู้บอกภาษาและสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา หลังจากนั้นผู้วิจัยจะพูดคุยเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับผู้บอกภาษาพร้อมทั้งสอบถามและสังเกตเพิ่มเติมเรื่องการใช้ภาษาในแวดวงครอบครัวและเครือญาติของผู้บอกภาษาเพื่อให้ได้ผู้บอกภาษาตรงตามคุณสมบัติที่ต้องการ

2. ผู้วิจัยอธิบายวิธีการทำแบบสอบถามพร้อมทั้งอธิบายคำถามในแต่ละข้อให้ผู้บอกภาษาเข้าใจก่อนที่จะให้ผู้บอกภาษาตอบแบบสอบถามเพื่อนำผลการสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยที่ได้มาจัดกลุ่มผู้บอกภาษาตามเกณฑ์การจำแนกทัศนคติต่อภาษาไทย
3. ผู้วิจัยแสดงรูปภาพผู้หญิงหรือผู้ชายตามเพศของผู้บอกภาษาแล้วสมมติให้รูปภาพนั้นเป็นผู้บอกภาษา ต่อจากนั้นจึงแสดงรูปภาพผู้หญิงที่แก่กว่าผู้หญิงหรือผู้ชายในรูปภาพที่สมมติให้เป็นผู้บอกภาษาแล้วจึงบรรยายข้อมูลของคนในรูปภาพว่า “ผู้หญิงคนนี้อุ้มท้องผู้บอกภาษาแล้วให้กำเนิดผู้บอกภาษา” แล้วจึงถามผู้บอกภาษาว่า “ผู้บอกภาษาเรียกผู้หญิงคนนี้อย่างไร” เมื่อผู้บอกภาษาตอบจากนั้นจึงแสดงรูปภาพถัดไปแล้วทำกระบวนการเดิมคือ บรรยายข้อมูลความสัมพันธ์ของคนในรูปภาพแล้วถามคำถามจนได้คำเรียกญาติครบทั้ง 10 คำเพื่อให้ได้ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติของผู้บอกภาษาแต่ละคน
4. ผู้วิจัยแสดงรูปภาพตัวทั้ง 4 รูปแก่ผู้บอกภาษาหลังจากนั้นผู้วิจัยจะให้ผู้บอกภาษาเลือกรูปวาดมาบรรยายทีละรูปตามที่ผู้บอกภาษาต้องการโดยผู้วิจัยจะไม่ขัดจังหวะการบรรยายรูปวาดของผู้บอกภาษาในขณะที่ผู้บอกภาษาบรรยายรูปวาดผู้วิจัยจะฟังแล้วนับจำนวนการออกเสียง (au) ให้ได้อย่างน้อยรูปละ 3 ครั้งถ้ารูปวาดใดผู้บอกภาษาออกเสียงไม่ครบ 3 ครั้งผู้วิจัยจึงถามคำถามที่นำไปยังคำที่ออกเสียง (au) เช่น ได้ต้นไม้มีรูปอะไรบ้าง โดยในรูปวาดนั้นมีผู้ชาย ผู้หญิง ตะกร้า และรูปหัวใจอยู่ใต้ต้นไม้ซึ่งคำที่ต้องการคือ (หัวใจ) เพื่อให้ได้ข้อมูลการออกเสียง (au) จำนวน 10 ครั้งของผู้บอกภาษาแต่ละคน
5. ผู้วิจัยตรวจสอบการบันทึกลำดับที่ของแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษาแบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาไทย ข้อมูลคำเรียกญาติและการบรรยายรูปวาดที่บันทึกไว้ว่าตรงกันทุกข้อมูล ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเรื่องอายุของผู้บอกภาษาด้วยการสอบถามจากเครือข่ายที่ผู้บอกภาษาอ้างถึงหลังจากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์

3.6 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนคือ 1) การวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาไทย 2) การวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกญาติ และ 3) การวิเคราะห์การออกเสียง (au)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยของผู้บอกภาษาให้เรียบร้อยก่อนจึงวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกญาติและการออกเสียง (au) เพื่อจัดกลุ่มข้อมูลภาษาและวิเคราะห์การแปรภาษาตามอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยได้อย่างรวดเร็ว

3.6.1 การวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ผู้วิจัยนำข้อมูลการตอบแบบสอบถามของผู้บอกภาษาจำนวน 40 ฉบับมาให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ในแต่ละคำถามมีคะแนนเต็ม 1 คะแนนถ้าผู้บอกภาษาตอบคำถามข้อนั้นว่าภาษาไทยคำได้ 1 คะแนน ภาษาไทยคำและภาษาไทยมาตรฐานได้ 0.5 คะแนนและตอบคำถามข้อนั้นว่าภาษาไทยมาตรฐานได้ 0 คะแนน เช่น คำถามข้อที่ 7 ท่านอยากให้สมาชิกภายในครอบครัวพูดด้วยภาษาใด ถ้าผู้บอกภาษาตอบว่า ภาษาไทยคำได้ 1 คะแนน ถ้าผู้บอกภาษาตอบว่าภาษาไทยมาตรฐานได้ 0 คะแนน ยกเว้นคำถามข้อที่ 6 ท่านคิดว่าระหว่างการใช้ภาษาไทยคำกับภาษาไทยมาตรฐาน ท่านพูดภาษาใดแล้วรู้สึกขาดความมั่นใจ ถ้าผู้บอกภาษาตอบคำถามข้อนั้นว่าภาษาไทยคำได้ 0 คะแนน ภาษาไทยคำและภาษาไทยมาตรฐานได้ 0.5 คะแนนและภาษาไทยมาตรฐานได้ 1 คะแนน เมื่อรวมคะแนนจากคำถามทั้ง 10 ข้อแล้วผู้วิจัยนำคะแนนมาเทียบกับเกณฑ์การแบ่งทัศนคติต่อภาษาไทยคำคือ คะแนนตั้งแต่ 6 - 10 คะแนนแสดงว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำ คะแนนตั้งแต่ 5.5 - 4.5 คะแนนแสดงว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำและคะแนนตั้งแต่ 4 - 0 คะแนนแสดงว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ

3.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกญาติ

ผู้วิจัยนำข้อมูลเรื่องคำเรียกญาติที่ได้มาจากผู้บอกภาษาทั้งหมดมาพิจารณาและแปลงเป็นรหัสตัวเลขแล้วบันทึกลงตารางในโปรแกรม Microsoft Excel ดังนี้

- คำเรียกญาติใดที่ผู้บอกภาษาใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยคำแปลงเป็นรหัสตัวเลข 1
- คำเรียกญาติใดที่ผู้บอกภาษาใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานแปลงเป็นรหัสตัวเลข 2
- คำเรียกญาติใดที่ผู้บอกภาษาไม่ได้ใช้ทั้งรูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยคำและภาษาไทยมาตรฐานแปลงเป็นรหัสตัวเลข 3

หลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติของคำเรียกญาติโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel คือ นับความถี่แต่ละรูปแปรและคำนวณเป็นร้อยละ จำแนกเป็นการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมและการใช้คำเรียกญาติในแต่ละคำ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติตามช่วงอายุด้วยโปรแกรม Microsoft Excel คือนับความถี่แต่ละรูปแปรในแต่ละช่วงอายุ คำนวณเป็นร้อยละและคำนวณค่าความแตกต่างด้วยค่าไคสแควร์

หลังจากวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรอายุเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำด้วยโปรแกรม Microsoft Excel คือนับความถี่แต่ละรูปแปรในแต่ละทัศนคติต่อภาษาไทยดำ คำนวณเป็นร้อยละและคำนวณค่าความแตกต่างด้วยค่าไคสแควร์

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยนับความถี่แต่ละรูปแปรที่เกิดขึ้นและคำนวณเป็นร้อยละหลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุโดยนับความถี่แต่ละรูปแปรที่เกิดขึ้นและคำนวณเป็นร้อยละ

3.6.4 การวิเคราะห์การออกเสียง (au)

ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลการออกเสียง (au) ของผู้บอกภาษาแต่ละคนจำนวน 10 ครั้งนับตั้งแต่เริ่มบรรยายรูปภาพรูปที่หนึ่ง ถ้าผู้บอกภาษาออกเสียงคำเดิมติดกัน 3 ครั้งในรูปเดียวกันผู้วิจัยจะไม่บันทึกข้อมูลการออกเสียงครั้งที่ 4 เมื่อได้ข้อมูลการออกเสียง (au) จำนวน 400 ครั้งจากผู้บอกภาษาจึงนำมาพิจารณาและแปลงเป็นรหัสตัวเลขแล้วบันทึกลงตารางในโปรแกรม Microsoft Excel ดังนี้

- การออกเสียงครั้งใดที่ผู้บอกภาษาออกเสียง [ai] แปลงเป็นรหัสตัวเลข 1
- การออกเสียงครั้งใดที่ผู้บอกภาษาออกเสียง [au] แปลงเป็นรหัสตัวเลข 2
- การออกเสียงครั้งใดที่ผู้บอกภาษาออกเสียง [aʊ] แปลงเป็นรหัสตัวเลข 3
- การออกเสียงครั้งใดที่ผู้บอกภาษาออกเสียง [ə:] แปลงเป็นรหัสตัวเลข 4

หลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียง (au) โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel คือนับความถี่แต่ละรูปแปรและคำนวณเป็นร้อยละเป็นการออกเสียง (au) ในภาพรวม

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียง (au) ตามช่วงอายุโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel คือนับความถี่ของแต่ละรูปแปรที่พบในแต่ละช่วงอายุ คำนวณเป็นร้อยละและคำนวณค่าความแตกต่างด้วยค่าไคสแควร์

หลังจากวิเคราะห์การออกเสียง (au) ตามช่วงอายุเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียง (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำด้วยโปรแกรม Microsoft Excel คือนับความถี่แต่ละรูปแปรในแต่ละทัศนคติต่อภาษาไทยดำ คำนวณเป็นร้อยละและคำนวณค่าความแตกต่างด้วยค่าไคสแควร์

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียง (au) ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยนับความถี่แต่ละรูปแปรที่เกิดขึ้นและคำนวณเป็นร้อยละหลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียง (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุโดยนับความถี่แต่ละรูปแปรที่เกิดขึ้นและคำนวณเป็นร้อยละ

3.7 การนำเสนอผล

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรของคำเรียกญาติออกเป็น 2 บทคือ บทที่ 4 การแปรคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำและบทที่ 5 การแปรคำเรียกญาติโดยควบคุมตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำเนื่องจากมีหลายประเด็นที่ต้องวิเคราะห์และอภิปรายผลอย่างละเอียด ในบทที่ 6 เป็นการแปรการออกเสียง (au) ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำและผู้วิจัยเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au) ไว้ในบทที่ 7 จากนั้นผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะไว้ในบทที่ 8

บทที่ 4

การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ผู้วิจัยได้คัดเลือกคำเรียกญาติจำนวน 10 คำที่ใช้ในงานวิจัยนี้จากงานวิจัยในอดีตที่ได้ให้รูปแบบที่แตกต่างกันระหว่างภาษาไทยคำกับรูปแบบภาษาไทยมาตรฐานตามที่ได้แสดงไว้ในบทที่ 3 ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้เก็บจากผู้บอกภาษาทั้งหมด 40 คนรวมข้อมูลที่เก็บได้ทั้งสิ้น 400 คำ

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเรื่องการแปรของคำเรียกญาติออกเป็น 2 บทคือ บทที่ 4 การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยคำและบทที่ 5 การแปรของคำเรียกญาติโดยควบคุมตัวแปรอายุและตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ เนื่องจากผลวิเคราะห์ในแต่ละบทมีประเด็นที่สำคัญหลายประเด็นที่ต้องอภิปรายผลวิเคราะห์อย่างละเอียด ในบทที่ 4 นี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมและในแต่ละคำ จากนั้นจึงวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยคำต่อไป

ผลการวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติ

4.1 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม

ในงานวิจัยนี้พบรูปแบบคำเรียกญาติทั้งสิ้น 19 รูปแบบแบ่งเป็นรูปแบบภาษาไทยคำ 11 รูปแบบและรูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน 8 รูปแบบ ในจำนวน 10 คำมีอยู่ 2 คำที่มีเฉพาะรูปแบบภาษาไทยคำ ได้แก่ “พ่อ” และ “แม่” มีอยู่ 5 คำที่มีรูปแบบภาษาไทยคำ 1 รูปแบบและรูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน 1 รูปแบบ ได้แก่ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” มีอยู่ 1 คำที่มีเฉพาะรูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ “อาชาย” และมี 2 คำที่มีรูปแบบภาษาไทยคำ 2 รูปแบบและรูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน 1 รูปแบบ ได้แก่ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ดังตารางที่ 4.1

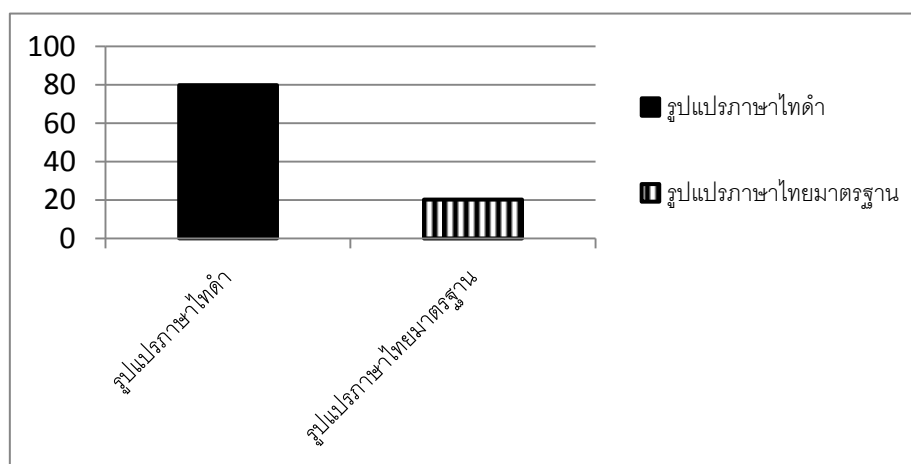
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลของคำเรียกญาติที่พบ

ลำดับที่	คำ	รูปแปรภาษาไทดำ	รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน
1	พ่อ	a:j	-
2	แม่	em	-
3	ลูก	lu?	lu:k
4	ยาย	em thaw	ja:j
5	ตา	a:j thaw	ta:
6	ปู่	a:j pu:	pu:
7	ย่า	em u:	ja:
8	อาชาย	-	a:
9	ลูกเขย	lu? khuəj lu? khə:j	lu:k khə:j
10	ลูกสะใภ้	lu? pau lu:k pau	lu:k sa phai

ตารางที่ 4.2 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม

การใช้คำเรียกญาติ	จำนวนคำ	ร้อยละ
รูปแปรภาษาไทดำ	319	79.75
รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน	81	20.25
รวม	400	100.00

ภาพที่ 4.1 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวม

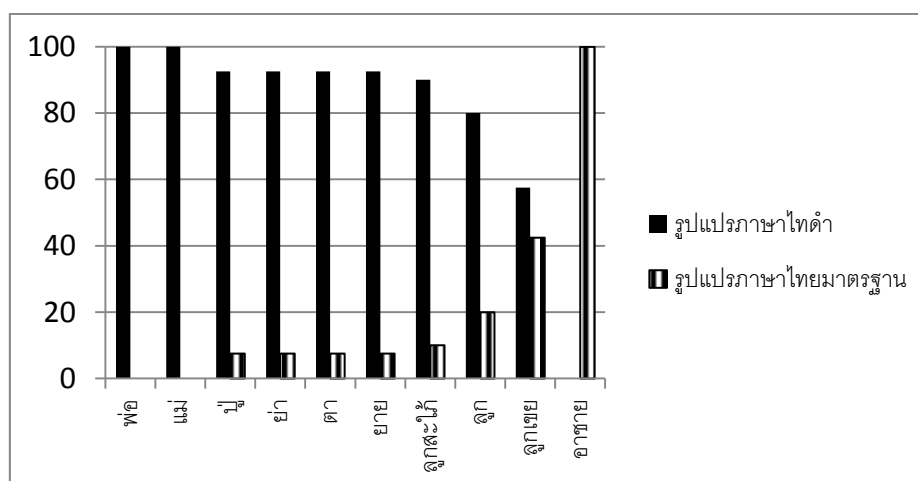

ในตารางที่ 4.2 และ ภาพที่ 4.1 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาใช้รูปแปรภาษาไทยดำจำนวน 319 คำหรือร้อยละ 79.75 และใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 81 คำหรือร้อยละ 20.25 แสดงว่าชาวไทยดำที่บ้านสะแกกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ยังคงใช้รูปแปรภาษาไทยดำติดต่อกันและมีรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเข้ามาปะปนบ้างแต่ยังไม่มากนักเพื่อให้เห็นภาพของการแปรของคำเรียกญาติชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยจึงได้แจกแจงข้อมูลความถี่ของการใช้รูปแปรของคำเรียกญาติแต่ละคำ ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 การใช้คำเรียกญาติแต่ละคำ

คำ	การใช้คำเรียกญาติแต่ละคำ			
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
พ่อ	40	100.00	0	0
แม่	40	100.00	0	0
ปู่	37	92.50	3	7.50
ย่า	37	92.50	3	7.50
ตา	37	92.50	3	7.50
ยาย	37	92.50	3	7.50
ลูกสะใภ้	36	90.00	4	10.00
ลูก	32	80.00	8	20.00
ลูกเขย	23	57.50	17	42.50
อาชาย	0	0	40	100.00

ภาพที่ 4.2 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติแต่ละคำ

ในตารางที่ 4.3 และภาพที่ 4.2 แสดงความถี่ของการใช้รูปแปรแต่ละรูปแปรในแต่ละคำแตกต่างกัน สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ 1) กลุ่มที่ใช้รูปแปรภาษาไทยคำเท่านั้นได้แก่ “พ่อ” และ “แม่” 2) กลุ่มที่ใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานได้แก่ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” “ลูกเขย” “ลูก” และ “ลูกสะใภ้” และ 3) กลุ่มที่ไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยคำแต่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพียงรูปแปรเดียว คือ “อาชาย” คำนี้ในภาษาไทยคำใช้รูปแปร [a:w] ต่างจาก “อาหญิง” คือรูปแปร [a:] แต่ในภาษาไทยมาตรฐาน รูปแปร [a:] หมายถึงทั้ง “อาชาย” และ “อาหญิง” ชาวไทดำที่บ้านสะแกรายน่าจะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานจึงใช้รูปแปร [a:] หมายถึงรวมถึง “อาชาย” ด้วยทำให้รูปแปร [a:w] สูญไปจากภาษาไทยคำ

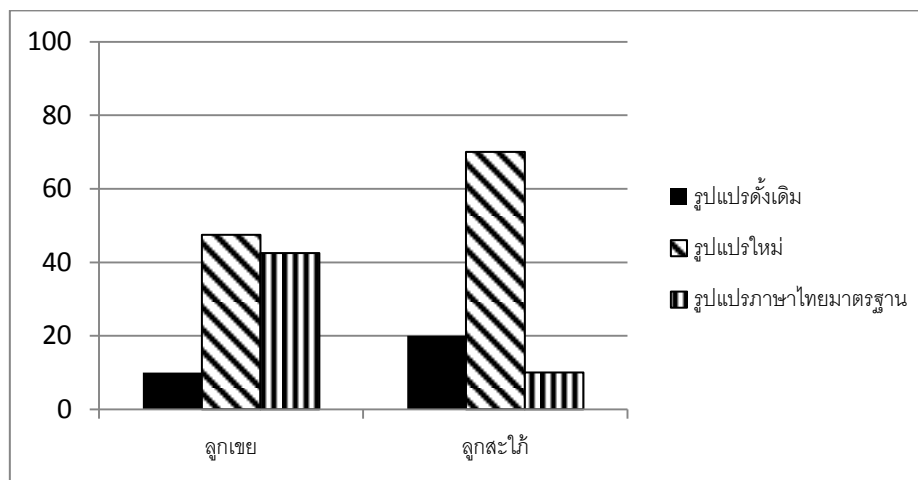
จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าชาวไทดำใช้รูปแปรภาษาไทยคำในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” เป็น 2 รูปแปร คือ [lu? khuəj] และ [lu? khə:j] ในคำ “ลูกเขย” และ [lu? pau] และ [lu:k pau]

เมื่อพิจารณารูปแปรภาษาไทยคำของลูกเขยและลูกสะใภ้พบว่ารูปแปร [lu? khuəj] และ [lu? pau] เป็นรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำที่พบในงานวิจัยในอดีต ส่วนรูปแปร [lu? khə:j] และ [lu:k pau] เป็นรูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำที่พบในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” โดยแยกรูปแปรภาษาไทยคำออกเป็นรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ เพิ่มเติมเพื่อให้เห็นลักษณะการแปรที่ชัดเจน

ตารางที่ 4.4 การใช้รูปแปรในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

คำ	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”					
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
ลูกเขย	4	10.00	19	47.50	17	42.50
ลูกสะใภ้	8	20.00	28	70.00	4	10.00

ภาพที่ 4.3 ร้อยละการใช้รูปแปรในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

ตารางที่ 4.4 และภาพที่ 4.3 แสดงว่าชาวไทยดำใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำในคำว่า “ลูกเขย” คือ [lu? khə:j] ร้อยละ 47.50 และในคำว่า “ลูกสะใภ้” คือ [lu:k pau] ร้อยละ 70 มากกว่าการใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ (ร้อยละ 10 และ 20 ตามลำดับ) และรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 42.50 และ 10 ตามลำดับ) น่าสังเกตว่าชาวไทยดำใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำซึ่งเกิดจากประสมกันระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐานในสองคำนี้มากกว่ารูปแปรดั้งเดิมภาษาไทยดำและรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน คือรูปแปร [lu? khə:j] (คำว่า lu? เป็นคำภาษาไทยดำประสมกับ khə:j ซึ่งเป็นคำภาษาไทยมาตรฐาน) และรูปแปร [lu:k pau] (คำว่า lu:k เป็นคำภาษาไทยมาตรฐานประสมกับ pau ซึ่งเป็นคำภาษาไทยดำ)

หลังจากนำเสนอผลวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมและในแต่ละคำโดยไม่จำแนกตามตัวแปรทางสังคมแล้ว ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำเป็นลำดับต่อไปตามที่ได้กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์

4.2 การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุ

งานวิจัยนี้จัดกลุ่มผู้บอกภาษาออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ 15 – 25 ปี, 30 – 40 ปี, 45 – 55 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 10 คนในแต่ละช่วงอายุรวมทั้งสิ้น 40 คนและเก็บคำเรียกญาติจำนวน 10 คำต่อผู้บอกภาษา 1 คนจึงมีคำเรียกญาติจำนวน 100 คำในแต่ละช่วงอายุและมีคำเรียกญาติที่นำมาวิเคราะห์รวมทั้งสิ้น 400 คำ

ผู้วิจัยเริ่มด้วยการวิเคราะห์ภาพรวมของการใช้คำเรียกญาติทั้ง 10 คำหลังจากนั้นผู้วิจัยจะแยกการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มคำที่มีรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

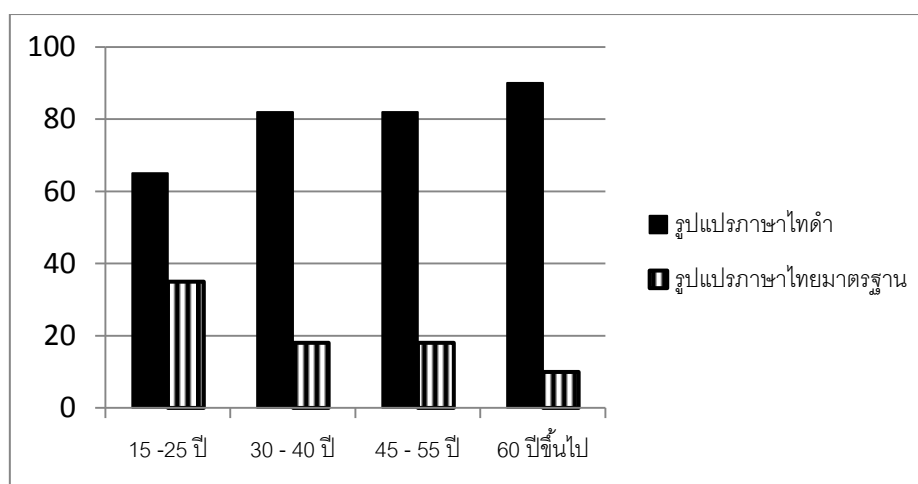
ได้แก่ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และกลุ่มคำที่มีทั้งรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานได้แก่ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” เนื่องจากการใช้รูปแปรภาษาไทยดำของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันและน่าจะมีความสัมพันธ์บางประการระหว่างรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำกับรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ซึ่งอาจจะเห็นได้เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการแปรตามตัวแปรอายุ ส่วนข้อมูลการใช้รูปแปรในคำ “พ่อ” “แม่” และ “อาชาย” นั้นไม่แปรตามตัวแปรอายุ ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำมาวิเคราะห์ในส่วนของการวิเคราะห์แยกกลุ่มด้วย

ตารางที่ 4.5 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15 – 25 ปี	65	65.00	35	35.00	100	100.00
30 – 40 ปี	82	82.00	18	18.00	100	100.00
45 – 55 ปี	82	82.00	18	18.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	90	90.00	10	10.00	100	100.00
รวม	319	79.75	81	20.25	400	100.00

$X^2 = 20.60$, d.f. = 3, $p < 0.01$

ภาพที่ 4.4 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุ

ข้อมูลในตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.4 แสดงว่าผู้บอกภาษาใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในทุกช่วงอายุแสดงว่าชาวไทดำยังคงใช้ภาษาไทดำและรักษาภาษาไทดำไว้เป็นอย่างดี น่าสังเกตว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 - 55 ปีและผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปีใช้คำเรียกญาติทุกรูปแปรในอัตราที่เท่ากัน

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากที่สุดคือ ร้อยละ 90 การใช้รูปแปรภาษาไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีลดลงอย่างชัดเจนเหลือร้อยละ 82 และลดลงอย่างมากอีกครั้งในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 65) แสดงว่าความเข้มของการใช้ภาษาไทยดำลดลงตามช่วงอายุ กล่าวได้ว่า การใช้รูปแปรภาษาไทยดำของชาวไทยดำลดลงอย่างต่อเนื่องและชัดเจน **เป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย** ยกเว้นในระหว่างช่วงอายุ 45 - 55 ปีกับ 30 – 40 ปีที่ใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในอัตราที่เท่ากัน

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพียงร้อยละ 10 และการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลงจนถึงผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 35) แสดงว่าภาษาไทยมาตรฐานเริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกญาติของชาวไทยดำมากกว่า 60 ปี อย่างไรก็ตามชาวไทยดำในปัจจุบันยังคงใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานไม่มากนัก

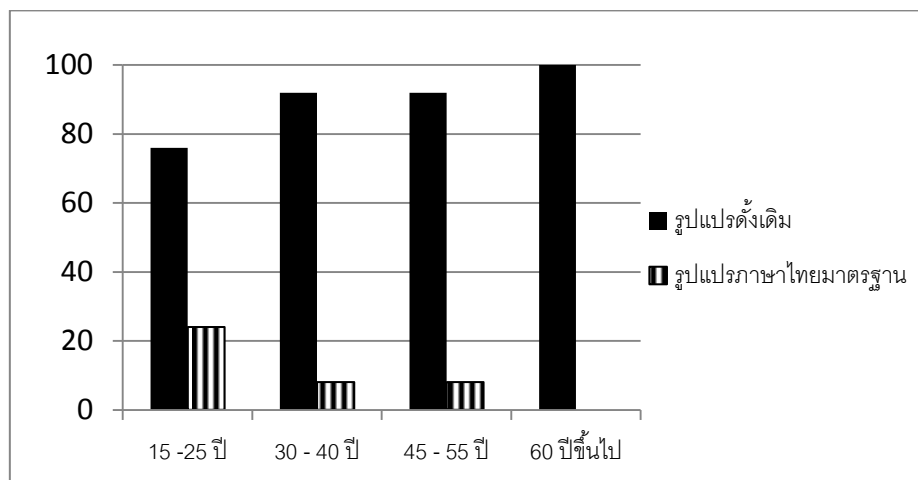
ค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมทั้ง 4 ช่วงอายุ ($\chi^2 = 20.60$, d.f. = 3, $p < 0.01$) แสดงว่าชาวไทยดำแต่ละช่วงอายุใช้คำเรียกญาติในภาพรวมด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

ตามที่กล่าวไว้ตอนต้นว่าผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของคำเรียกญาติ 2 กลุ่ม คือกลุ่มคำที่มีเฉพาะรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานได้แก่ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และกลุ่มคำที่มีทั้งรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานได้แก่ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ในครั้งนี้จึงวิเคราะห์และนำเสนอผลวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติทั้ง 2 กลุ่มตามตัวแปรอายุ

ตารางที่ 4.6 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”					
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	38	76.00	12	24.00	50	100.00
30-40 ปี	46	92.00	4	8.00	50	100.00
45-55 ปี	46	92.00	4	8.00	50	100.00
60 ปีขึ้นไป	50	100.00	0	0.00	50	100.00
รวม	180	90.00	20	10.00	200	100.00
$\chi^2 = 16.89$, d.f. = 3, $p < 0.01$						

ภาพที่ 4.5 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุ

ตารางที่ 4.6 และภาพที่ 4.5 แสดงว่า ผู้บอกภาษาทั้ง 4 ช่วงอายุใช้รูปแปดดั้งเดิมของภาษาไทยคำในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” มากกว่ารูปแปดภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปดดั้งเดิมร้อยละ 100 และลดลงอย่างต่อเนื่องจนเหลือร้อยละ 76 ในช่วงอายุ 15 – 25 ปี เป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุน้อยเหมือนกับการแปรของคำเรียกญาติในภาพรวม ส่วนรูปแปดภาษาไทยมาตรฐานในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” เริ่มใช้ในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 8) และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 24)

ผู้วิจัยคำนวณค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุพบว่าชาวไทยคำในช่วงอายุต่างกันใช้คำเรียกญาติใน 5 คำนี้ด้วยรูปแปดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 16.89$ d.f. = 3 $p < 0.01$)

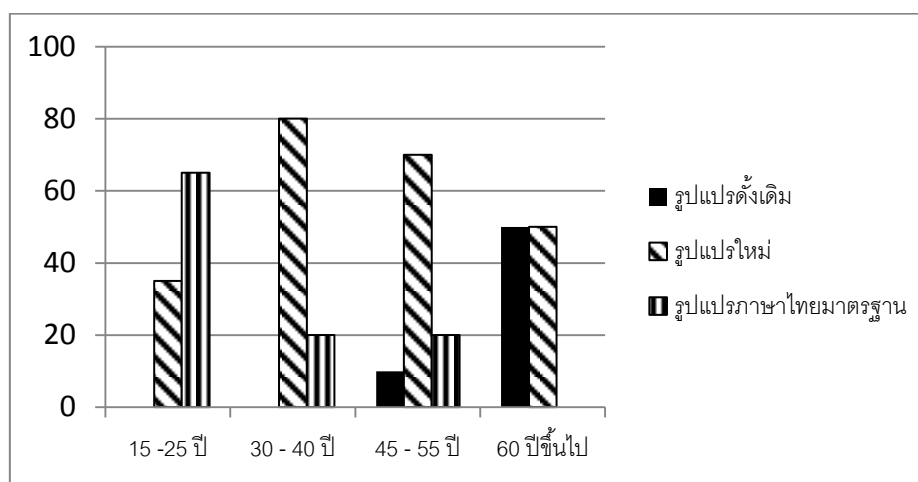
การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ต่างจากคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ข้างต้นเนื่องจากชาวไทยคำใช้รูปแปดภาษาไทยคำ 2 รูปแปดใน 2 คำนี้ รูปแปดหนึ่งเป็นรูปแปดดั้งเดิมของภาษาไทยคำและอีกรูปแปดหนึ่งเป็นรูปแปดใหม่ของภาษาไทยคำที่เกิดจากการประสมกันของรูปแปดภาษาไทยคำเดิมและรูปแปดภาษาไทยมาตรฐาน

ตารางที่ 4.7 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	7	35.00	13	65.00	20	100.00
30-40 ปี	0	0.00	16	80.00	4	20.00	20	100.00
45-55 ปี	2	10.00	14	70.00	4	20.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	10	50.00	10	50.00	0	0.00	20	100.00
รวม	12	15.00	47	58.75	21	26.25	80	100.00

$\chi^2 = 44.10, d.f. = 6, p < 0.01$

ภาพที่ 4.6 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ

การแปรของคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ที่มีรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำเนินการแปรที่น่าสนใจตามข้อมูลในตารางที่ 4.7 และภาพที่ 4.6 ดังนี้

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรดั้งเดิมร้อยละ 50 และลดลงอย่างรวดเร็วเหลือร้อยละ 10 ในช่วงอายุ 45 - 55 ปีและผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมในสองคำนี้เลยแสดงว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” กำลังจะหายไปจากภาษาไทยคำในอีกไม่นานนักเป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยคำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุน้อยเหมือนกับการแปรคำเรียกญาติในภาพรวมและในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำในสองคำนี้ ร้อยละ 50 และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 70) และในช่วงอายุ 30 - 40 ปี (ร้อยละ 80) แต่กลับลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15- 25 ปีเหลือร้อยละ 35

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” และเริ่มใช้เล็กน้อยในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปี (ร้อยละ 20 เท่ากัน) จากนั้นเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปีเป็นร้อยละ 65

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรดั้งเดิมเท่ากับรูปแปรใหม่ (ร้อยละ 50 เท่ากัน) และไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ขณะที่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปีใช้รูปแปรใหม่มากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานและรูปแปรดั้งเดิม (ร้อยละ 70, 20 และ 10 ตามลำดับ) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมแต่ใช้รูปแปรใหม่มากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 80 และ 20 ตามลำดับ) ต่างกับผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่ (ร้อยละ 65 และ 35 ตามลำดับ) แสดงว่าในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” รูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำเป็นที่นิยมของชาวไทยคำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีแต่ชาวไทยคำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีนิยมใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานใน 2 คำนี้มากกว่ารูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำ

ค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุพบว่าชาวไทยคำแต่ละช่วงอายุใช้คำเรียกญาติใน 2 คำนี้ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 44.10$, d.f. = 6, $p < 0.01$)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นพัฒนาการของการใช้รูปแปรคำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ซึ่งเริ่มจากรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำถูกแทนด้วยรูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำจากนั้นรูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำถูกแทนด้วยรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ดังนี้

รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำ > รูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำ > รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

[luʔ khuaj] > [luʔ khə:j] > [lu:k khə:j]

[luʔ pau] > [lu:k pau] > [lu:k sa phai]

ผลการวิเคราะห์การแปรคำเรียกญาติในภาพรวม ในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และใน คำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” สรุปได้ว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแบบคำเรียกญาติแตกต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปี 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปกล่าวได้ว่าชาวไทยดำรุ่นใหม่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าช่วงอายุอื่นและใช้รูปแบบดั้งเดิมกับรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำน้อยกว่าช่วงอายุอื่นชาวไทยดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปีใช้คำเรียกญาติไม่แตกต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีทั้งนี้มีความแตกต่างเล็กน้อยเรื่องการใช้รูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำ ชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบคำเรียกญาติแตกต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปีและ 45 – 55 ปี กล่าวคือชาวไทยดำรุ่นเก่าใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำมากกว่าช่วงอายุอื่นอย่างชัดเจน

4.3 การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

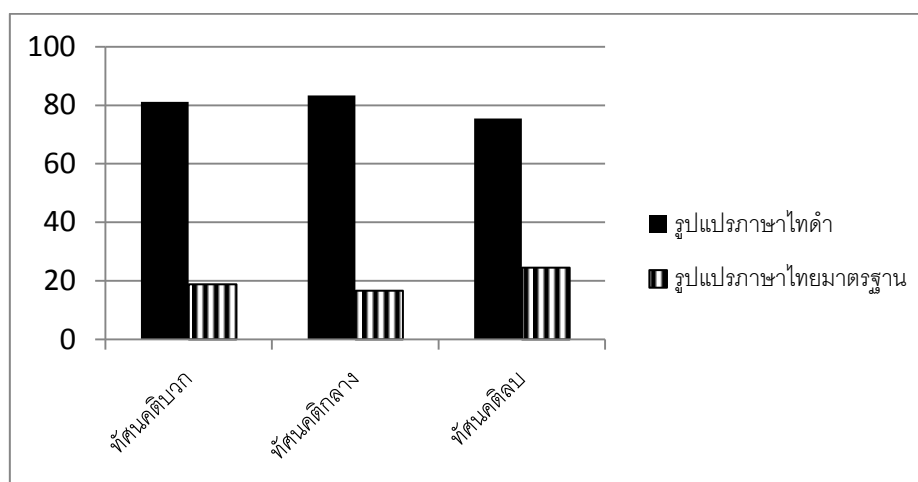
นอกจากการศึกษาการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุแล้วงานวิจัยนี้ยังศึกษาการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำด้วย

ผลสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อสามารถจำแนกผู้บอกภาษาตามคะแนนที่ได้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำมีมากที่สุดจำนวน 26 คน รองลงมาคือผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำจำนวน 11 คนและผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำจำนวน 3 คน (ดู หัวข้อที่ 3.6.1 การวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาไทยดำ)

ตารางที่ 4.8 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ทัศนคติต่อ ภาษาไทยดำ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแบบภาษาไทยดำ		รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	211	81.15	49	18.85	260	100.00
กลาง	25	83.33	5	16.67	30	100.00
ลบ	83	75.45	27	24.55	110	100.00
รวม	319	79.75	81	20.25	400	100.00
$\chi^2 = 1.90$, d.f. = 2, $p > 0.1$						

ภาพที่ 4.7 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

จากตารางที่ 4.8 และภาพที่ 4.7 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน แสดงว่าชาวไทยคำยังคงใช้คำเรียกญาติภาษาไทยคำเป็นหลักและทัศนคติต่อภาษาไทยคำของชาวไทยคำไม่ส่งผลต่อการเลือกใช้คำเรียกญาติ

เมื่อพิจารณาการใช้รูปแปรแต่ละรูปแปรตามความถี่ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยคำต่างกัน พบว่าการใช้รูปแปรคำเรียกญาติของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยคำต่างกันเพียงเล็กน้อยแต่ยังคงเป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยคำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยคำเพียงเล็กน้อย

เมื่อคำนวณค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรคำเรียกญาติในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.1 ($\chi^2 = 1.90$, d.f. = 2, $p > 0.1$)

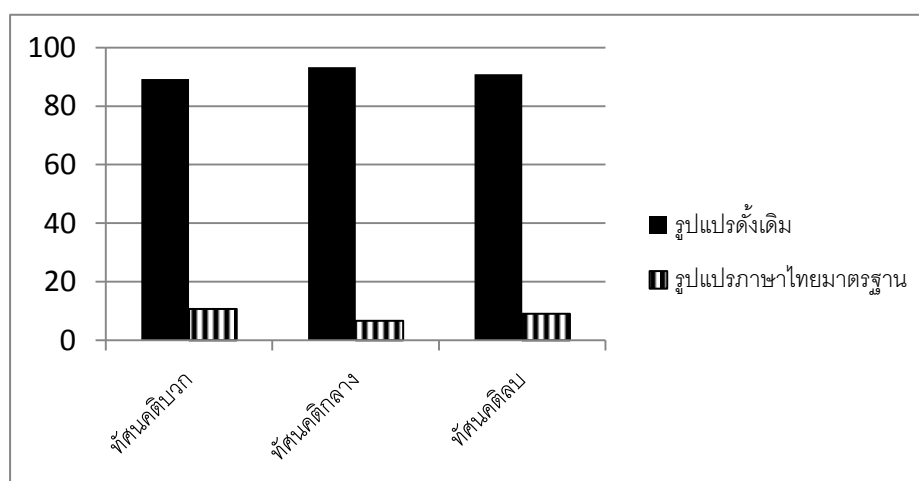
ในช่วงต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำของทั้งกลุ่มคำที่มีเฉพาะรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน คือ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และกลุ่มคำที่มีรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน คือ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” น่าจะทำให้เห็นการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำได้ชัดเจน

ตารางที่ 4.9 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ทัศนคติต่อภาษาไทยดำ	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”					
	รูปแปดดั้งเดิม		รูปแปดภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	116	89.23	14	10.76	130	100.00
กลาง	14	93.33	1	6.67	15	100.00
ลบ	50	90.91	5	9.09	55	100.00
รวม	180	90.00	20	10.00	200	100.00

$\chi^2 = 0.32, d.f. = 2, p > 0.1$

ภาพที่ 4.8 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผลวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำไม่แตกต่างกันนักจากการแปรของคำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

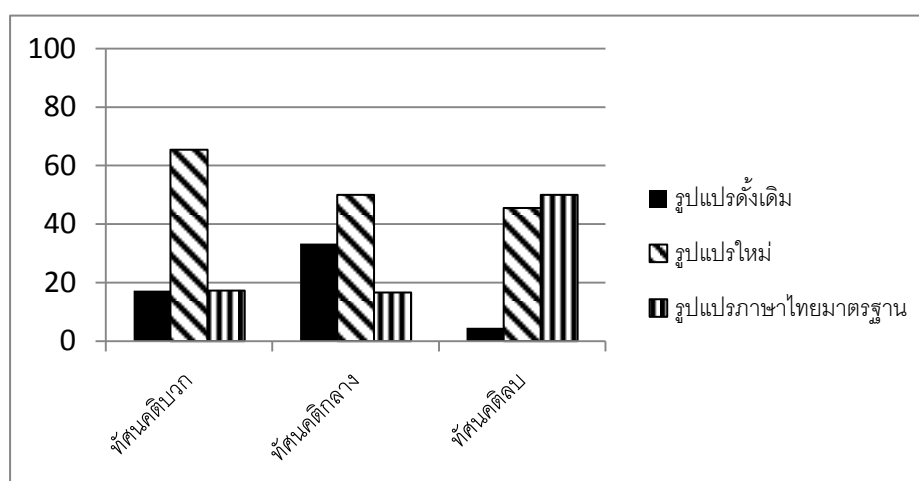
ค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปดคำเรียกญาติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.1 ($\chi^2 = 0.32, d.f. = 2, p > 0.1$)

ตารางที่ 4.10 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ทัศนคติต่อภาษาไทยดำ	การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้”							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	9	17.31	34	65.38	9	17.31	52	100.00
กลาง	2	33.33	3	50.00	1	16.67	6	100.00
ลบ	1	4.55	10	45.45	11	50.00	22	100.00
รวม	12	15.00	47	58.75	21	26.25	80	100.00

$\chi^2 = 10.78, d.f. = 4, p < 0.05$

ภาพที่ 4.9 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

เมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำได้ผลวิเคราะห์ที่ตารางที่ 4.10 และภาพที่ 4.9 ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแปรคำเรียกญาติในความถี่และร้อยละที่ต่างจากการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมและการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” อย่างน่าสนใจ ดังนี้

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิมในร้อยละที่เท่ากับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานคือร้อยละ 17.31 และใช้รูปแปรใหม่มากที่สุด ร้อยละ 65.58 ขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่น้อยลงตามลำดับ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิมร้อยละ 33.33 มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานและรูปแปรใหม่ (ร้อยละ 16.67 และ 50 ตามลำดับ) น้อยกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่าใช้รูปแปรคำเรียกญาติแตกต่างออกไปคือ ใช้รูปแปรใหม่ และรูปแปรดั้งเดิมน้อยที่สุด (ร้อยละ 45.45 และ 4.55 ตามลำดับ) แต่หันใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากถึงร้อยละ 50.00 เป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยด่าที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่าใช้คำเรียกญาติภาษาไทยด่าในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยด่าที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่าเหมือนกันการแปรของคำเรียกญาติในภาพรวม

เมื่อคำนวณค่าไคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” พบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยด่าใช้รูปแปรคำเรียกญาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ($\chi^2 = 10.78$, d.f. = 4, $p < 0.05$)

สรุปได้ว่าการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมและการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามทัศนคติต่อภาษาไทยด่าไม่แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญแต่การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญแสดงให้เห็นลักษณะของความแตกต่างของการแปรในคำเรียกญาติแต่ละคำ

ในบทถัดไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติตามปรากฏการณ์นี้โดยจะวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมโดยควบคุมตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยด่าในขั้นแรกจากนั้นจึงแยกวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” โดยควบคุมตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยด่าต่อไปเพื่อให้ได้ผลวิเคราะห์ที่ละเอียดยิ่งขึ้น

บทที่ 5

การแปรของคำเรียกญาติโดยควบคุมตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

5.1 การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผู้วิจัยจะเริ่มวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ และผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ จากนั้นจึงวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”¹ และคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำเพื่อให้เห็นการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1) ผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

1.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี 1.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี

1.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี 1.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

2) ผู้มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ

2.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี 2.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติกลาง)

2.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี 2.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

3) ผู้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

3.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี 3.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี

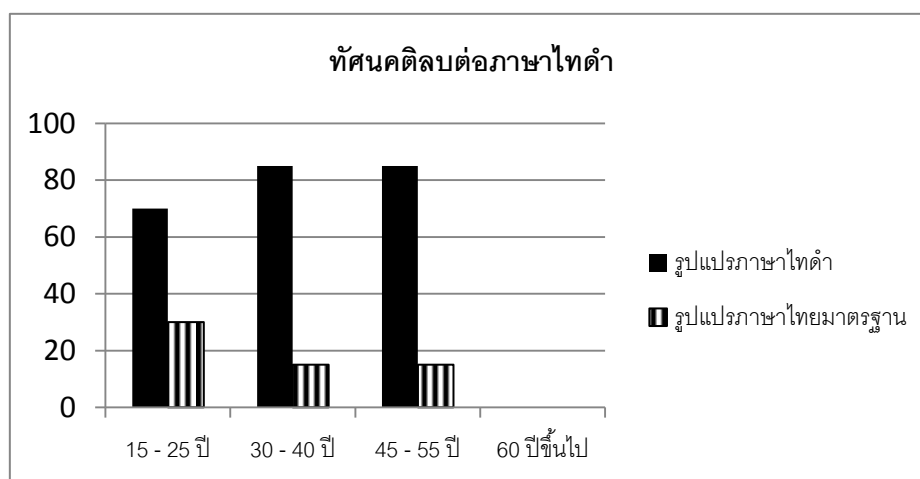
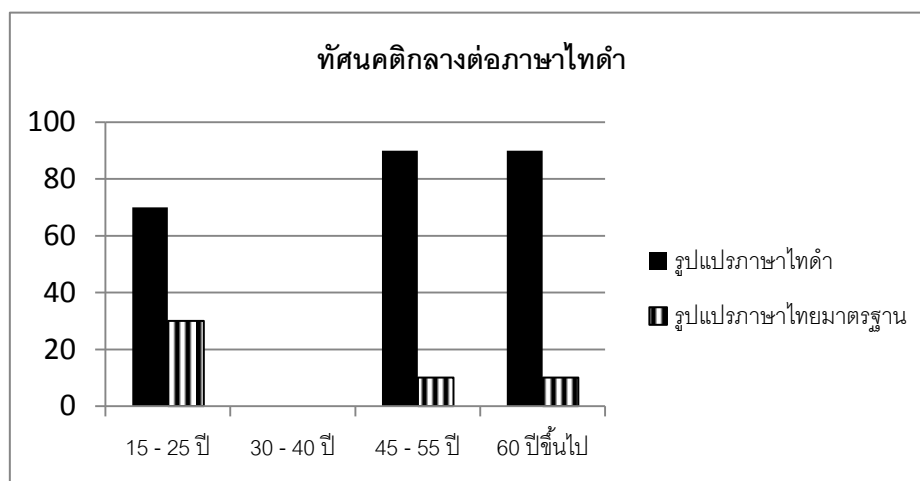
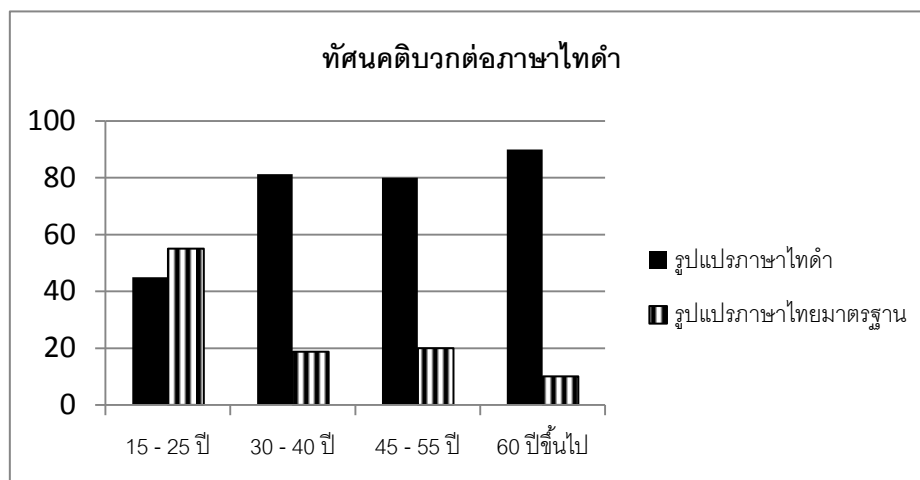
3.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี 3.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป (ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติลบ)

¹ ผู้บอกภาษาใช้รูปแปรภาษาไทยดำเท่านั้นในคำ “พ่อ” และ “แม่” และ ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้นในคำ “อาชาย” ทำให้ทั้ง 3 คำไม่มีการแปรตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำจึงไม่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วย

ตารางที่ 5.1 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำและ ตัวแปรอายุ		การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
		รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	15-25 ปี	9	45.00	11	55.00	20	100.00
	30-40 ปี	65	81.52	15	18.75	80	100.00
	45-55 ปี	56	80.00	14	20.00	70	100.00
	60 ปีขึ้นไป	81	90.00	9	10.00	90	100.00
	รวม	211	81.15	49	18.85	260	100.00
กลาง	15-25 ปี	7	70.00	3	30.00	10	100.00
	30-40 ปี	-	-	-	-	-	-
	45-55 ปี	9	90.00	1	10.00	10	100.00
	60 ปีขึ้นไป	9	90.00	1	10.00	10	100.00
	รวม	25	83.33	5	16.67	30	100.00
ลบ	15-25 ปี	49	70.00	21	30.00	70	100.00
	30-40 ปี	17	85.00	3	15.00	20	100.00
	45-55 ปี	17	85.00	3	15.00	20	100.00
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
	รวม	83	75.45	27	24.55	110	100.00

ภาพที่ 5.1 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ตารางที่ 5.1 และภาพที่ 5.1 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน ยกเว้นผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำซึ่งแตกต่างจากชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำซึ่งเป็นผลที่น่าสนใจและจะได้อภิปรายผลไว้ในตอนท้ายของบท

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยดำลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลง เป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีอายุน้อย ส่วนการใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลง ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติในภาพรวมคล้ายคลึงกับการใช้คำเรียกญาติของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

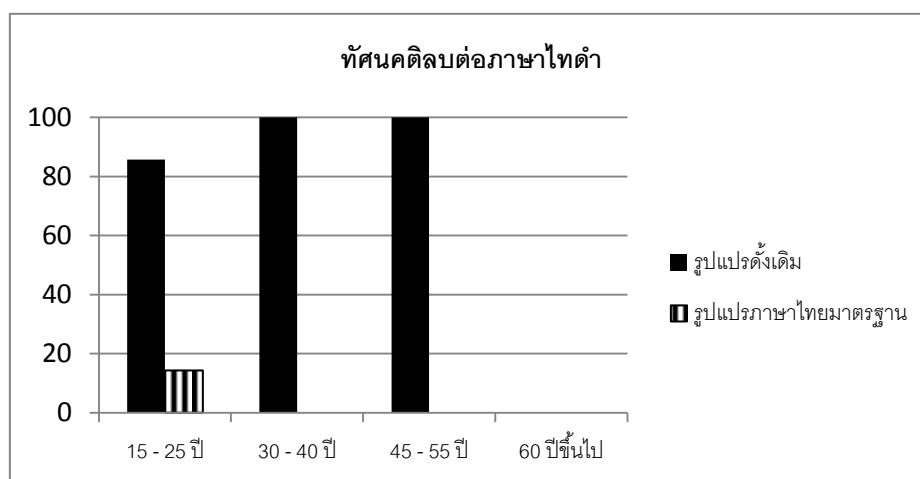
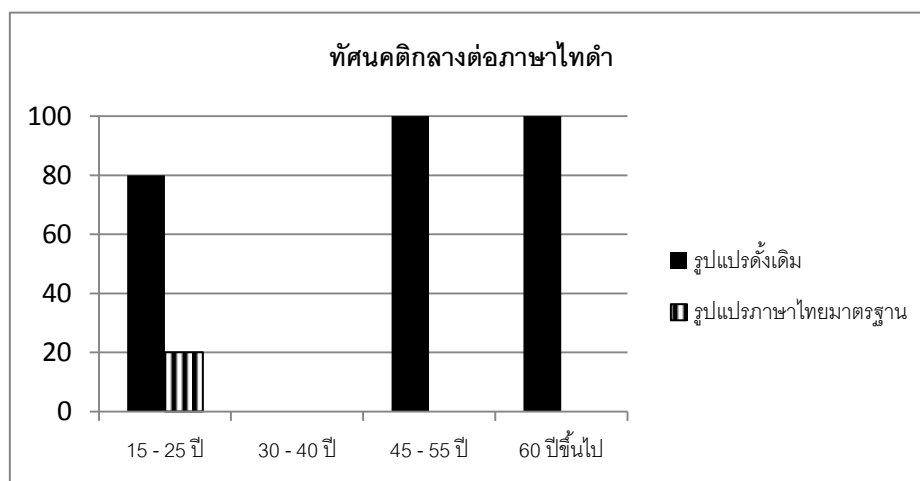
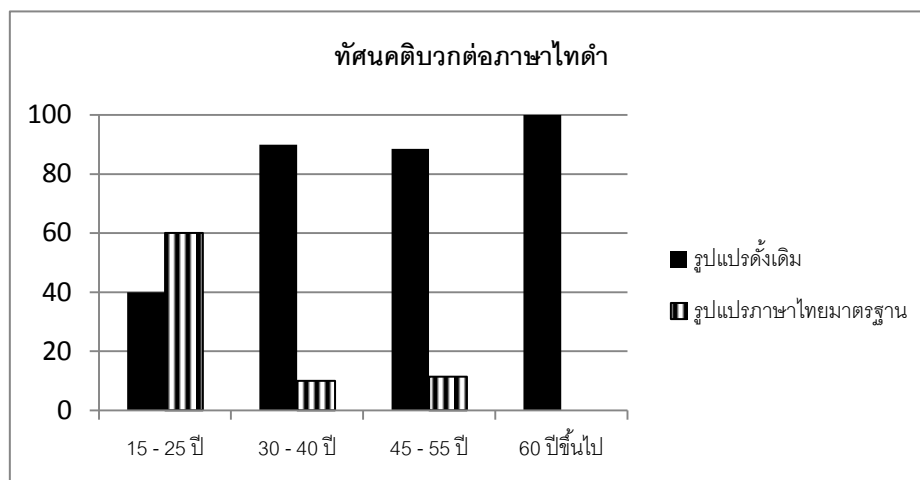
ในบทที่ 4 ผู้วิจัยพบการแปรที่ น่าสนใจของคำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”² และคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์คำเรียกญาติทั้ง 2 กลุ่มนี้ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

² ผู้บอกภาษาใช้รูปแบบภาษาไทยดำเท่านั้นในคำ “พ่อ” และ “แม่” และใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้นในคำ “อาชาย” ทำให้ทั้ง 3 คำไม่มีการแปรตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำจึงไม่นำมาวิเคราะห์ด้วย

ตารางที่ 5.2 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำและ ตัวแปรอายุ		การใช้คำเรียกญาติ ในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”					
		รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	15-25 ปี	4	40.00	6	60.00	10	100.00
	30-40 ปี	36	90.00	4	10.00	40	100.00
	45-55 ปี	31	88.57	4	11.43	35	100.00
	60 ปีขึ้นไป	45	100.00	0	0.00	45	100.00
	รวม	116	89.23	14	8.46	130	100.00
กลาง	15-25 ปี	4	80.00	1	20.00	5	100.00
	30-40 ปี	-	-	-	-	-	-
	45-55 ปี	5	100.00	0	0.00	5	100.00
	60 ปีขึ้นไป	5	100.00	0	0.00	5	100.00
	รวม	14	93.33	1	6.67	15	100.00
ลบ	15-25 ปี	30	85.71	5	14.29	35	100.00
	30-40 ปี	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	45-55 ปี	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
	รวม	50	90.91	5	9.09	55	100.00

ภาพที่ 5.2 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”
ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

จากตารางที่ 5.2 และภาพที่ 5.2 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” มากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานยกเว้นผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบดั้งเดิมซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวเป็นไปได้ทางเดียวกับการใช้คำเรียกญาติในภาพรวม

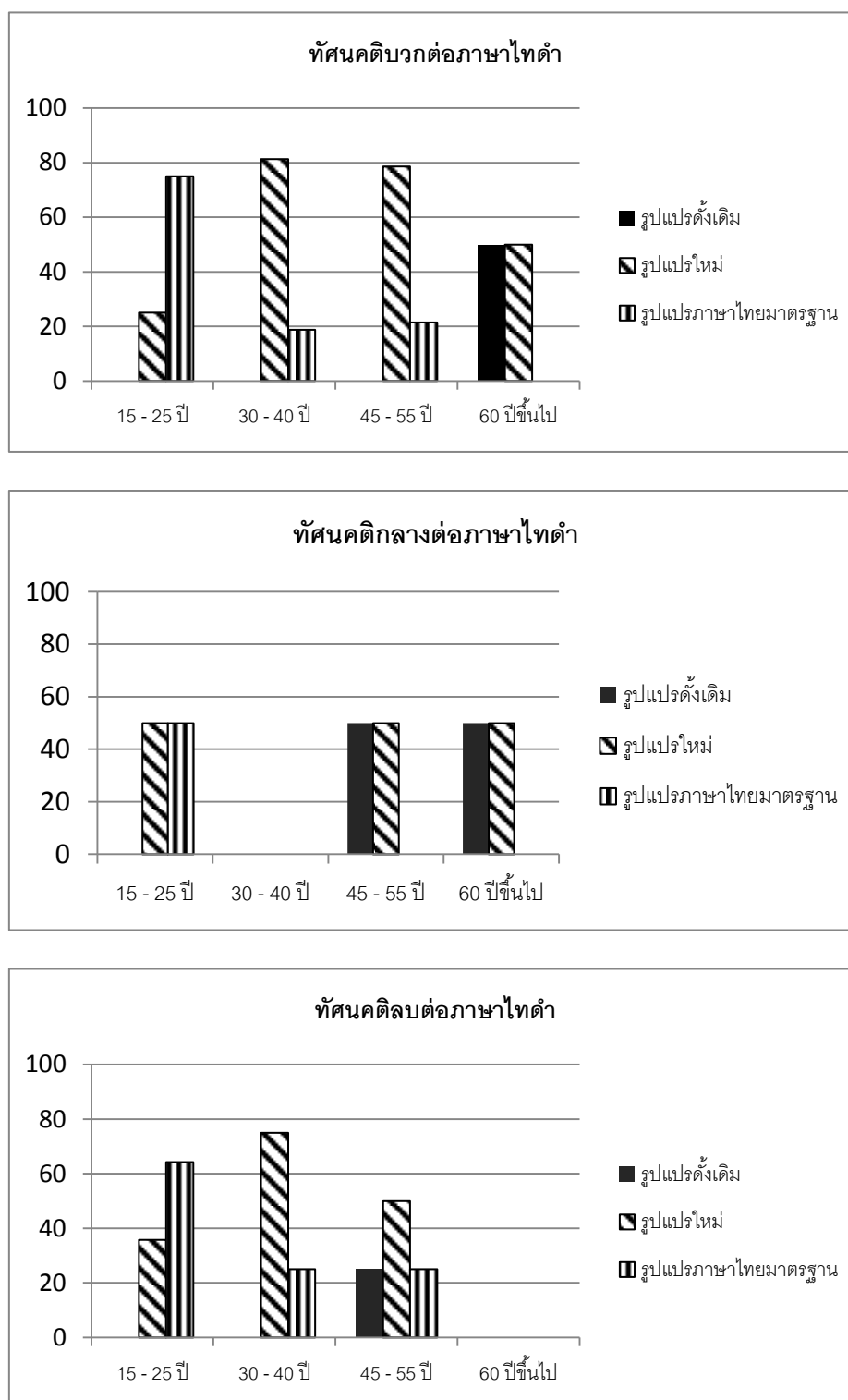
ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลงและลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปีเป็นไปตามสมมติฐานคือ **ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย** เหมือนการใช้คำเรียกญาติในภาพรวม ส่วนการใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปี แสดงว่าความเข้มของภาษาไทยดำลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลง

การแปรการใช้คำเรียกญาติของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำคล้ายคลึงกับการแปรคำเรียกญาติของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำโดยเฉพาะชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีในทุกทัศนคติต่อภาษาไทยดำซึ่งใช้รูปแบบดั้งเดิมน้อยกว่าชาวไทยดำในช่วงอายุที่มากกว่าอย่างชัดเจนในขณะที่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าชาวไทยดำในช่วงอายุที่มากกว่าอย่างชัดเจนเช่นกัน แสดงว่าตัวแปรอายุส่งผลต่อการแปรของคำเรียกญาติในภาษาไทยดำที่พูดที่บ้านสะแกกราย จังหวัดนครปฐม

ตารางที่ 5.3 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำและตัวแปรอายุ		การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”							
		รูปแปดดั้งเดิม		รูปแปดใหม่		รูปแปดภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	15-25 ปี	0	0.00	1	25.00	3	75.00	4	100.00
	30-40 ปี	0	0.00	13	81.25	3	18.75	16	100.00
	45-55 ปี	0	0.00	11	78.57	3	21.43	14	100.00
	60 ปีขึ้นไป	9	50.00	9	50.00	0	0.00	18	100.00
	รวม	9	17.31	34	65.38	9	17.31	52	100.00
กลาง	15-25 ปี	0	0.00	1	50.00	1	50.00	2	100.00
	30-40 ปี	-	-	-	-	-	-	-	-
	45-55 ปี	1	50.00	1	50.00	0	0.00	2	100.00
	60 ปีขึ้นไป	1	50.00	1	50.00	0	0.00	2	100.00
	รวม	2	33.33	3	50.00	1	16.67	6	100.00
ลบ	15-25 ปี	0	0.00	5	35.71	9	64.29	14	100.00
	30-40 ปี	0	0.00	3	75.00	1	25.00	4	100.00
	45-55 ปี	1	25.00	2	50.00	1	25.00	4	100.00
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	1	4.55	10	45.45	11	50.00	22	100.00

ภาพที่ 5.3 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

จากตารางที่ 5.3 และภาพที่ 5.3 เห็นได้ว่าการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำมีลักษณะ ดังนี้

ผู้บอกภาษาทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 30 - 40 ปี 45 - 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบใหม่มากกว่ารูปแบบมาตรฐานแต่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปีที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบใหม่น้อยกว่ารูปแบบมาตรฐานและผู้บอกภาษาในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบใหม่และรูปแบบมาตรฐานเท่ากัน

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำที่อายุมากขึ้นใช้รูปแบบใหม่มากขึ้นตามช่วงอายุจนถึงช่วงอายุ 30 - 40 ปีและลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 - 25 ปียกเว้นผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำที่ใช้รูปแบบใหม่เท่ากันทุกช่วงอายุ ผู้บอกภาษาในทุกทัศนคติต่อภาษาไทยดำที่อายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแบบดั้งเดิมและผู้บอกภาษาในทุกทัศนคติที่อายุน้อยกว่า 40 ปีใช้รูปแบบมาตรฐานมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดแสดงให้เห็นว่ารูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” กำลังจะหายไปจากภาษาไทยดำและถูกแทนที่ด้วยรูปแบบมาตรฐานหรือรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำ

แนวโน้มการใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำ รูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำและรูปแบบมาตรฐานพบว่าทิศทางไปในทางเดียวกัน คือ

ผู้บอกภาษาอายุมากใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำมากกว่าผู้บอกภาษามีอายุน้อย ร้อยละการใช้รูปแบบดั้งเดิมลดลงเมื่อผู้บอกภาษาอายุน้อยลงและผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบดั้งเดิมมากที่สุด เป็นไปตามสมมติฐานคือ **ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในกรณีที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย**

ผู้บอกภาษามีอายุมากใช้รูปแบบใหม่ของภาษาน้อยกว่าผู้บอกภาษามีอายุน้อย ร้อยละการใช้รูปแบบใหม่เพิ่มขึ้นเมื่อผู้บอกภาษาอายุน้อยลงจนถึงผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปีและลดความนิยมในผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปี

ผู้บอกภาษามีอายุน้อยใช้รูปแบบมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษามีอายุมาก ร้อยละการใช้รูปแบบมาตรฐานลดลงเมื่อผู้บอกภาษาอายุมากขึ้นและผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปีใช้รูปแบบมาตรฐานมากที่สุด

5.2 การแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

หลังจากที่นำเสนอผลวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไป โดยนำเสนอการใช้คำเรียกญาติในภาพรวม กลุ่มคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และกลุ่มคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

ส่วนการใช้คำ “พ่อ” “แม่” และ “อาชาย” ไม่มีการแปรตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำและอายุตามที่ได้อธิบายไว้ในเชิงพรรณนาในช่วงต้นจึงไม่ได้นำมาวิเคราะห์ผลด้วย

1) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี

1.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	1.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
1.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

2) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปี

2.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	2.2 ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
2.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

3) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปี

3.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	3.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
3.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

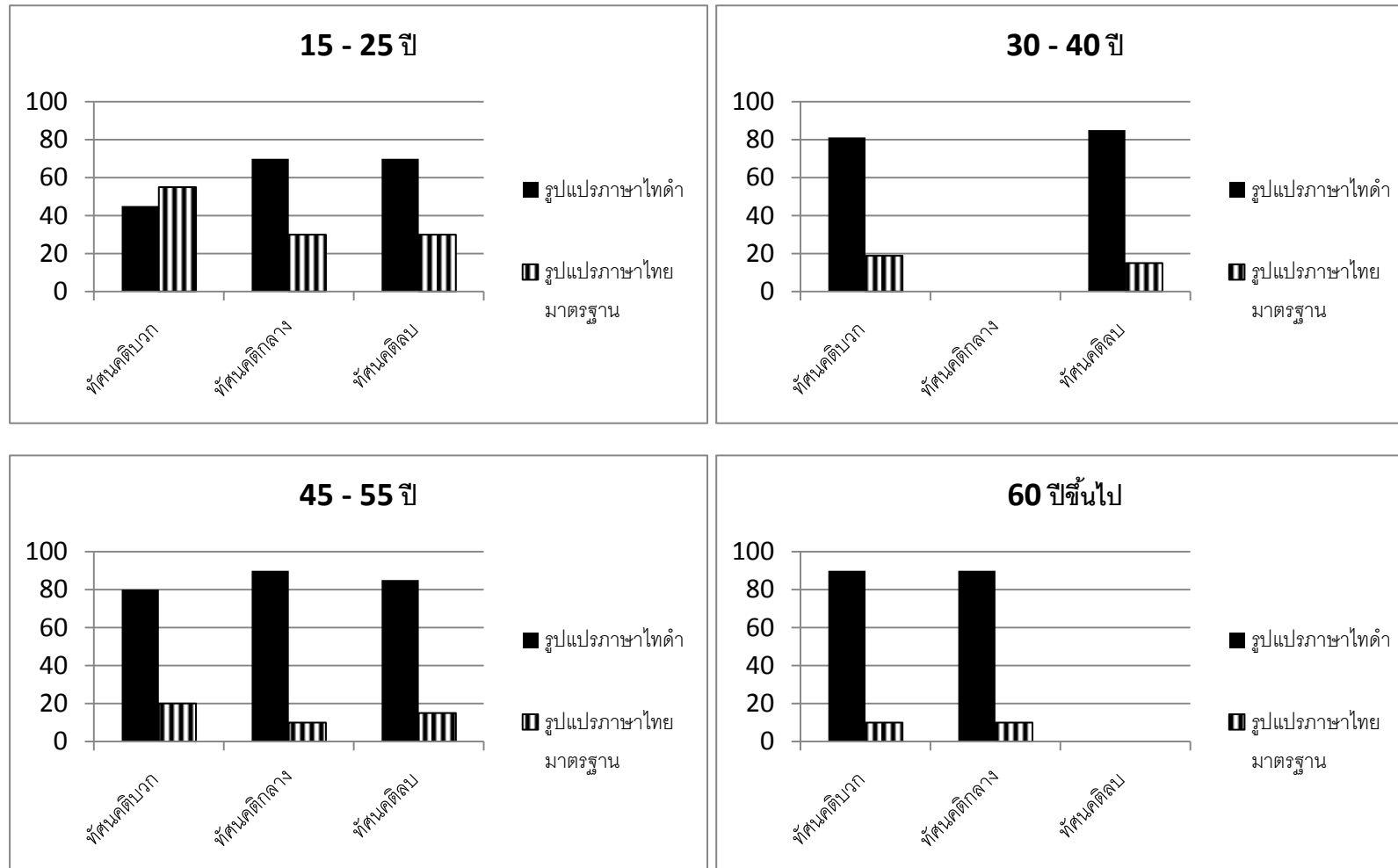
4) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

4.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	4.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ จำนวน 1 คน
4.3 ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

ตารางที่ 5.4 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

ตัวแปรอายุและ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ		การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
		รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	บวก	9	45.00	11	55.00	20	100.00
	กลาง	7	70.00	3	30.00	10	100.00
	ลบ	49	70.00	21	30.00	70	100.00
	รวม	65	65.00	35	35.00	100	100.00
30-40 ปี	บวก	65	81.25	15	18.75	80	100.00
	กลาง	-	-	-	-	-	-
	ลบ	17	85.00	3	15.00	20	100.00
	รวม	82	82.00	18	18.00	100	100.00
45-55 ปี	บวก	56	80.00	14	20.00	70	100.00
	กลาง	9	90.00	1	10.00	10	100.00
	ลบ	17	85.00	3	15.00	20	100.00
	รวม	82	82.00	18	18.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	บวก	81	90.00	9	10.00	90	100.00
	กลาง	9	90.00	1	10.00	10	100.00
	ลบ	-	-	-	-	-	-
	รวม	90	90.00	10	10.00	100	100.00

ภาพที่ 5.4 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

ตารางที่ 5.4 และภาพที่ 5.4 แสดงว่าผู้บอกภาษาทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำ ใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานยกเว้นผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาไทยดำ

ในช่วงอายุ 15 – 25 ปีผู้มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรภาษาไทยดำน้อยกว่าผู้มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ

ในช่วงอายุ 30 – 40 ปีผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำน้อยกว่าผู้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำเล็กน้อย ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำเล็กน้อย

ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำน้อยกว่าผู้มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำเล็กน้อย ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำเล็กน้อย

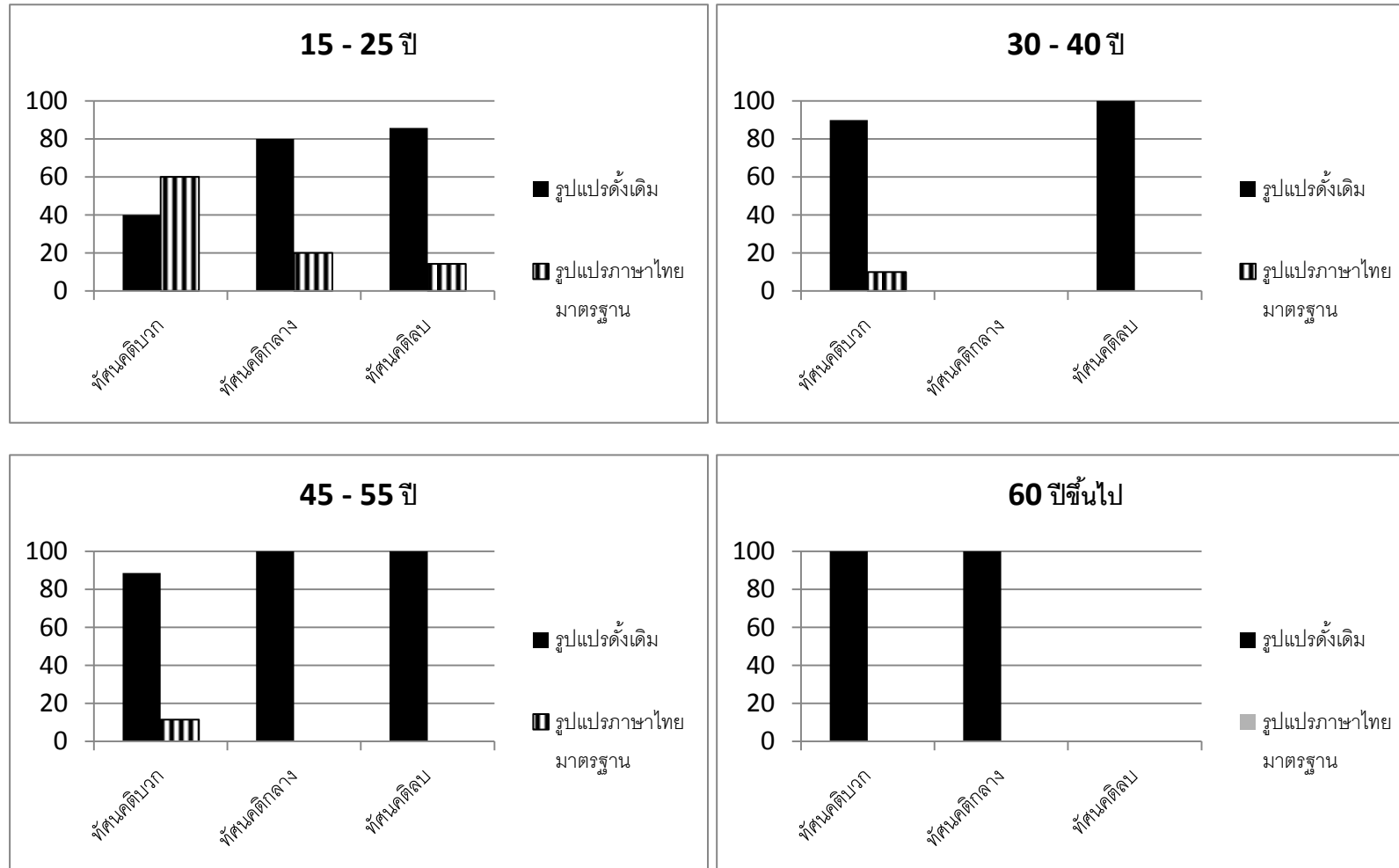
ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำกับผู้มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรคำเรียกญาติไม่แตกต่างกันหมายความว่าทัศนคติต่อภาษาไม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาของคนในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

มีกรณีที่น่าสังเกตเกิดขึ้นคือผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำน้อยกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุ**ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ**แต่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำกลับใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุ จากข้อสังเกตดังกล่าวผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายผลที่ได้ในตอนท้ายของบท

ตารางที่ 5.5 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ โดยควบคุมตัวแปรอายุ

ตัวแปรอายุและ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ		การใช้คำเรียกญาติ ในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก”					
		รูปแปดตั้งเดิม		รูปแปดภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	บวก	4	40.00	6	60.00	10	100.00
	กลาง	4	80.00	1	20.00	5	100.00
	ลบ	30	85.71	5	14.29	35	100.00
	รวม	38	76.00	12	24.00	50	100.00
30-40 ปี	บวก	36	90.00	4	10.00	40	100.00
	กลาง	-	-	-	-	-	-
	ลบ	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	รวม	46	92.00	4	8.00	50	100.00
45-55 ปี	บวก	31	88.57	4	11.43	35	100.00
	กลาง	5	100.00	0	0.00	5	100.00
	ลบ	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	รวม	46	92.00	4	8.00	50	100.00
60 ปีขึ้นไป	บวก	45	100.00	0	0.00	45	100.00
	กลาง	5	100.00	0	0.00	5	100.00
	ลบ	-	-	-	-	-	-
	รวม	50	100.00	0	0.00	50	100.00

ภาพที่ 5.5 ร้อยละการใช้คำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

ผลวิเคราะห์การหาคำเรียกญาติในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุตามตารางที่ 5.5 และภาพที่ 5.5 คล้ายคลึงกับข้อมูลในตารางที่ 5.4 และภาพที่ 5.4 คือผู้บอกภาษาทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานยกเว้นผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมน้อยกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน

ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ที่ได้ยืนยันข้อสังเกตที่ได้จากผลวิเคราะห์การหาคำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำน้อยกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุ**ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน** คือ ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำใน**ความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ**แต่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำกลับใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุ

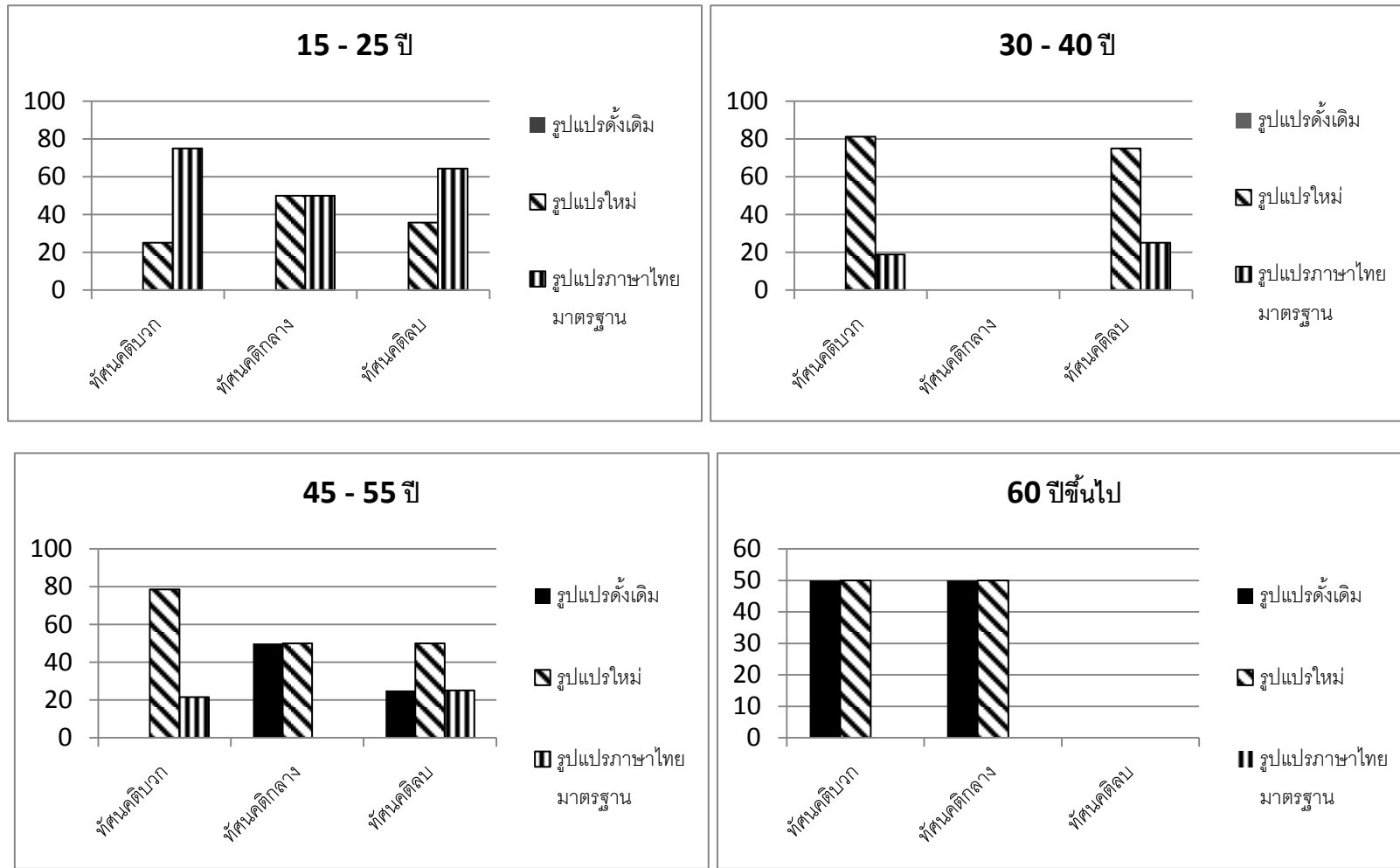
ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปทั้งที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมเท่านั้นซึ่งได้ยืนยันทัศนคติต่อภาษาไม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาของคนในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

เมื่อพิจารณาจากผลการวิเคราะห์ทั้งการหาคำเรียกญาติในภาพรวมและในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” แล้วผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์การหาคำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” เพื่อหาข้อสรุปของสมมติฐานที่ว่า ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำ**ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ**เป็นไปหรือไม่เป็นไปตามสมมติฐานและเพื่อยืนยันว่าทัศนคติต่อภาษาไม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาของคนในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 5.6 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

ตัวแปรอายุและ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ		การใช้คำเรียกญาติ ในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้”							
		รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	บวก	0	0.00	1	25.00	3	75.00	4	100.00
	กลาง	0	0.00	1	50.00	1	50.00	2	100.00
	ลบ	0	0.00	5	35.71	9	64.29	14	100.00
	รวม	0	0.00	7	35.00	13	65.00	20	100.00
30-40 ปี	บวก	0	0.00	13	81.25	3	18.75	16	100.00
	กลาง	-	-	-	-	-	-	-	-
	ลบ	0	0.00	3	75.00	1	25.00	4	100.00
	รวม	0	0.00	16	80.00	4	20.00	20	100.00
45-55 ปี	บวก	0	0	11	78.57	3	21.43	14	100.00
	กลาง	1	50.00	1	50.00	0	0.00	2	100.00
	ลบ	1	25.00	2	50.00	1	25.00	4	100.00
	รวม	2	10.00	14	70.00	4	20.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	บวก	9	50.00	9	50.00	0	0.00	18	100.00
	กลาง	1	50.00	1	50.00	0	0.00	2	100.00
	ลบ	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	10	50.00	10	50.00	0	0.00	20	100.00

ภาพที่ 5.6 การใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย”และ “ลูกสะใภ้”ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุ

ข้อมูลตามตารางที่ 5.6 และภาพที่ 5.6 แสดงการใช้คำเรียกญาติในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ว่าไม่ปรากฏการใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำในผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 40 ปีทุกทัศนคติต่อภาษาไทยดำ ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำไม่ใช้รูปแบบดั้งเดิมแต่ผู้ที่มีทัศนคติกลางและลบยังคงใช้อยู่และในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปทั้งผู้ที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมเท่ากัน ผลวิเคราะห์ที่ได้มีข้อน่าสังเกตว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำไม่ใช้รูปแบบดั้งเดิมแต่ผู้ที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำยังคงใช้รูปแบบดั้งเดิมในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

ชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปทั้งที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่เท่ากันและไม่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานยืนยันได้ว่าทัศนคติต่อภาษาไม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาของคนในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

ชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและในช่วงอายุ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบใหม่มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแต่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกกลับใช้รูปแบบใหม่น้อยกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปี และ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำเล็กน้อย

ผลการวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม ในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” และในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” ทั้งหมดสรุปได้ว่า ทัศนคติต่อภาษาไม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาของคนในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในกรณีที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

จากข้อน่าสังเกตที่ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำเหมือนกับชาวไทยดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำและผลสรุปที่ได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในกรณีที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ผู้วิจัยจึงได้กลับไปวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติของผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปี แต่ละคนพบว่าผู้บอกภาษาในแต่ละช่วงอายุจำนวน 1 คนรวมทั้งหมด 3 คนใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำ

เมื่อพิจารณาคำตอบของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำทั้ง 3 คนจาก 3 ช่วงอายุพบว่า ชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี เลือกตอบภาษาไทยมาตรฐานในคำถามข้อที่ 2, 4 และ 6 คือ 2) ถ้าท่านอยู่ที่บ้านสะแกรายหรือบ้านอื่นๆในตำบลคอนยายหอมท่านจะใช้ภาษาใด 4) หากในวงสนทนามีทั้งคนที่พูดภาษาไทยดำและคนพูดภาษาไทยท่านจะใช้ภาษาใดสนทนาและ 6) ท่านคิดว่าระหว่างการพูดภาษาไทยดำหรือภาษาไทยมาตรฐาน ท่านพูดภาษาใดแล้วรู้สึกขาดความมั่นใจ แสดงว่าผู้บอกภาษาคนนี้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำแต่ไม่อยากสื่อสารด้วยภาษาไทยดำทั้งในชุมชนและวงสนทนาและรู้สึกอายที่พูดภาษาไทยดำ

ชาวไทดำในช่วงอายุ 30 - 40 ปี เลือกตอบภาษาไทยมาตรฐานในคำถามข้อที่ 1 และ 2 คือ 1) ท่านคิดว่าภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาใดไพเราะกว่ากันและ 2) ถ้าท่านอยู่ที่บ้านสะแกรายหรือบ้านอื่นๆในตำบลคอนยายหอมท่านจะใช้ภาษาใด แสดงว่าผู้บอกภาษาคนนี้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำแต่รู้สึกชอบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยดำและไม่อยากสื่อสารด้วยภาษาไทยดำในชุมชน

ชาวไทดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปี เลือกตอบภาษาไทยมาตรฐานในคำถามข้อที่ 1, 4, 9 และ 10 คือ 1) ท่านคิดว่าภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาใดไพเราะกว่ากัน 4) หากในวงสนทนามีทั้งคนที่พูดภาษาไทยดำและคนพูดภาษาไทยท่านจะใช้ภาษาใดสนทนา 9) เมื่อมีงานในชุมชน เช่น พิธีเสวนา เรือน งานสงกรานต์ งานบุญต่างๆ ท่านอยากให้โฆษกพูดภาษาใด และ 10) ที่โรงพยาบาลมีหมอที่พูดได้ทั้งภาษาไทยดำและภาษาไทย ท่านจะสนทนากับหมอดด้วยภาษาใด แสดงว่าผู้บอกภาษาคนนี้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำแต่รู้สึกชอบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยดำ ไม่อยากสื่อสารด้วยภาษาไทยดำในวงสนทนาและอยากติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นด้วยภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยดำ

ในทางกลับกันผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำเรียกญาติของผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปี แต่ละคนพบว่าผู้บอกภาษาในแต่ละช่วงอายุใช้รูปแบบดั้งเดิมมากกว่าภาษาไทยมาตรฐานและรูปแบบใหม่ยกเว้นชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี จำนวน 1 คนเท่านั้นใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำ

ผู้วิจัยพิจารณาคะแนนจากการตอบแบบสอบถามของผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปี พบว่าคะแนนของชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 - 25 ปี 30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปี มีคะแนน 4 – 2 คะแนนเป็นผู้ที่ใช้รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานและรูปแบบใหม่ที่ผู้ที่ใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบ

แปรดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำมีคะแนนจากการตอบแบบสอบถาม 1 คะแนนแสดงว่าผู้บอกภาษาที่ได้คะแนนจากการตอบแบบสอบถาม 1 – 0 คะแนนเท่านั้นที่เป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำอย่างแท้จริง

ชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีเลือกตอบภาษาไทยดำจำนวน 1 ข้อคือคำถามข้อที่ 9 คือ 9) เมื่อมีงานในชุมชน เช่น พิธีเสนเรือน งานสงกรานต์ งานบุญต่างๆ ท่านอยากให้โฆษกพูดภาษาใด แสดงว่าผู้บอกภาษาคนนี้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแต่ยังคงอยากรักษาภาษาไทยดำไว้ใช้ในพิธีกรรมที่สำคัญของตน

บทที่ 6

การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผู้วิจัยวิเคราะห์การออกเสียง (au) จำนวน 400 ครั้ง queปรากฏในบทบรรยายรูปภาพของผู้บอกภาษาจำนวน 40 คนพบว่า (au) มี 4 รูปแปรได้แก่ รูปแปรภาษาไทยดำจำนวน 3 รูปแปร ได้แก่ [au] [au] และ [อ:] และรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน คือ [ai] โดยความถี่ของการใช้รูปแปรภาษาไทยดำกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานนั้นแตกต่างกัน

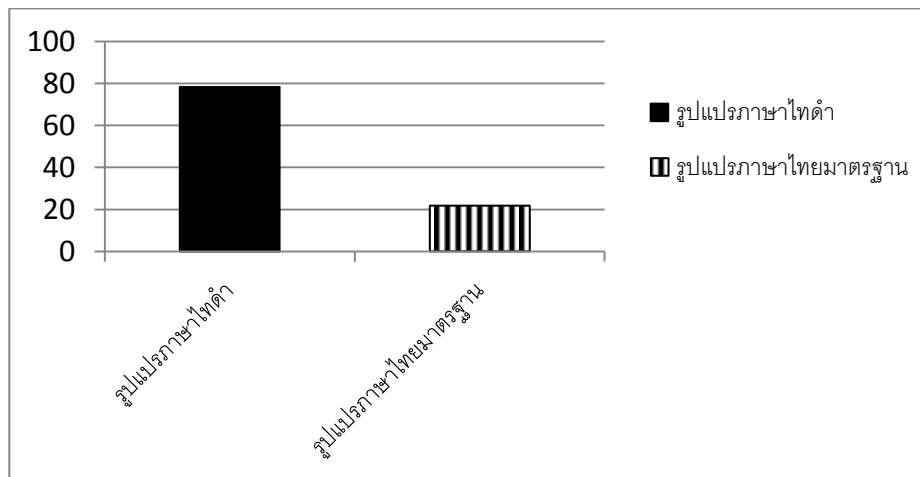
ผลการวิเคราะห์การแปรของ (au)

6.1 การแปรของ (au) ในภาพรวม

ตารางที่ 6.1 รูปแปรของ (au) ในภาพรวม

รูปแปร	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
รูปแปรภาษาไทยดำ	313	78.25
รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน	87	21.75
รวม	400	100.00

ภาพที่ 6.1 ร้อยละรูปแปรของ (au) ในภาพรวม

ตารางที่ 6.1 และภาพที่ 6.1 แสดงว่าผู้บอกภาษาใช้รูปแปรภาษาไทยดำจำนวน 313 ครั้งหรือร้อยละ 78.25 มากกว่าการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน (จำนวน 87 ครั้งหรือร้อยละ 21.75) อย่างชัดเจนแสดงว่าความเข้มทางภาษาและวัฒนธรรมไทยดำยังคงมีอยู่ที่บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมอย่างมากทำให้ชาวไทยดำยังคงการออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรภาษาไทยดำไว้มากกว่าร้อยละ 70

ผู้วิจัยกำหนดให้รูปแปร [aʊ] เป็น รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ และรูปแปร [au] และ [ə:] เป็นรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำเพราะรูปแปร [aʊ] พบในงานของ Gedney (1989) ส่วนรูปแปร [au] และ [ə:] พบในงานของกันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2539) และไม่พบในงานวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาไทยดำก่อนหน้านี้ตามที่ได้ทบทวนวรรณกรรมไว้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การเกิดรูปแปรใหม่ [au] และ [ə:] ว่าเป็นการทำให้ง่าย (simplification)

รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [aʊ] เสียงสระรองเป็นสระกลางรูปปากเหยียด ชาวไทดำได้ปรับการออกเสียงสระรองของสระประสมสองเสียงนี้ให้ง่ายขึ้นกลายเป็นรูปแปรใหม่ [au] จากเสียงสระรองที่เป็นสระกลางรูปปากเหยียดกลายเป็นสระหลังรูปปากห่อหรือปรับให้ออกเสียงง่ายขึ้นจากสระประสม (aʊ) กลายเป็นสระเดี่ยวเสียงยาว (ə:) (ดูตารางที่ 6.2) รูปแปรสระเดี่ยวเสียงยาวนี้ยังเป็นเสียงปฏิภาคของ (aʊ) ในภาษาไทยแดงตามงานวิจัยของ Gedney (1989)

ตารางที่ 6.2 การเกิดเสียงสระประสมในภาษาไทยดำ

	Front	center	Back
Close	i	ʊ	u
Mid		ə	
open		a	

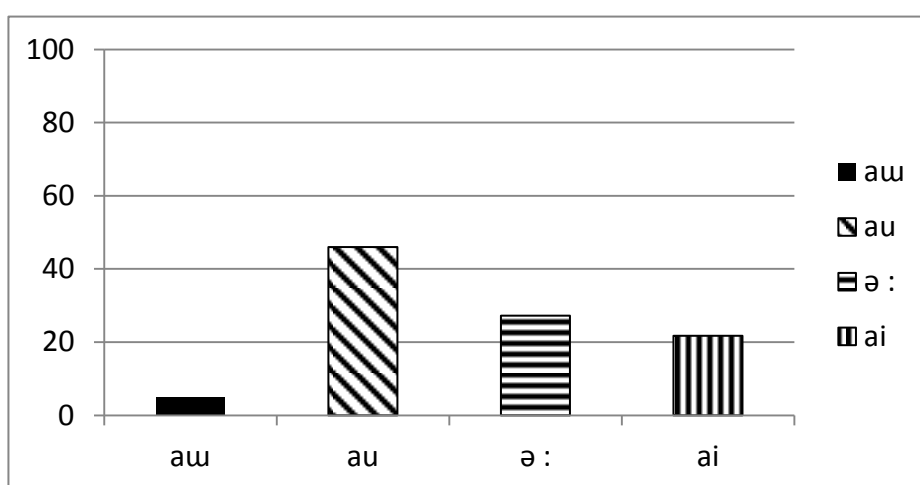
การออกเสียงสระประสมเป็นการออกเสียงสระสองเสียงที่เปลี่ยนคุณสมบัติจากเสียงสระหนึ่งไปเป็นเสียงสระอีกเสียงหนึ่ง จากตารางที่ 6.2 เห็นได้ว่าการออกเสียง (aʊ) เป็นการออกเสียงสระประสมเลื่อนจากสระกลาง ต่ำ ไปเป็นสระกลาง สูงแต่ผู้บอกภาษาออกเสียง (aʊ) เกิดการแปรเสียงสระรองเป็น [i] สระหน้า สูง กลายเป็นรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานหรือ [u] สระหลัง สูง รูปปากห่อกลายเป็นรูปแปรใหม่หรือออกเสียงสระประสมเป็นสระเดี่ยวเสียงยาว [ə:] สระกลางรูปแปรใหม่ในภาษาไทยดำอีกเสียง

ผู้วิจัยพบว่า รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [aʊ] และรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] และ [ə:] แต่ละรูปแปรมีความถี่ของการใช้ที่แตกต่างกันและน่าสนใจอย่างยิ่ง ดังตารางที่ 6.3

ตารางที่ 6.3 รูปแปรของ (au) ในภาพรวม

รูปแปร	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
[au]	20	5.00
[au]	184	46.00
[ə:]	109	27.25
[ai]	87	21.75
รวม	400	100.00

ภาพที่ 6.2 ร้อยละรูปแปรของ (au) ในภาพรวม

ตารางที่ 6.3 และภาพที่ 6.2 แสดงว่าผู้บอกภาษาใช้รูปแปรใหม่ [au] มากที่สุดจำนวน 184 ครั้งหรือร้อยละ 46.00 ใช้รูปแปรใหม่ [ə:] มากเป็นลำดับที่ 2 จำนวน 109 ครั้งหรือร้อยละ 27.25 และใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] มากเป็นลำดับที่ 3 จำนวน 87 ครั้งหรือร้อยละ 21.75 แสดงว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อระบบเสียงภาษาไทยดำแต่ยังใช้น้อยกว่ารูปแปรใหม่ของภาษาไทดำทั้งสองรูปแปร ผู้บอกภาษาใช้รูปแปรดั้งเดิม [au] น้อยที่สุดจำนวน 20 ครั้งหรือร้อยละ 5.00 แสดงว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทดำกำลังจะหายไปจากระบบเสียงภาษาไทยดำ บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ในไม่ช้า

เมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์การแปรของ (au) ในภาพรวมโดยไม่จำแนกตามตัวแปรทางสังคม ผู้วิจัยสังเกตว่าชาวไทยดำหันมาใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทดำในความถี่ที่สูงมาก (ร้อยละ 46 และ 27.25) แตกต่างอย่างชัดเจนจากการใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทดำ (ร้อยละ 5) ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นในภาษาไทดำที่พูดที่บ้านสะแกรายตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทดำเป็นลำดับต่อไป

6.2 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ

งานวิจัยนี้จัดกลุ่มผู้บอกภาษาออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ 15 – 25 ปี, 30 – 40 ปี, 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 10 คนรวมผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 40 คนและเก็บการออกเสียง (au) จำนวน 10 ครั้งต่อผู้บอกภาษา 1 คนจึงมีการออกเสียง (au) ที่ปรากฏจำนวน 100 ครั้งในแต่ละช่วงอายุและมีการออกเสียง (au) ที่นำมาวิเคราะห์รวมทั้งสิ้น 400 ครั้ง

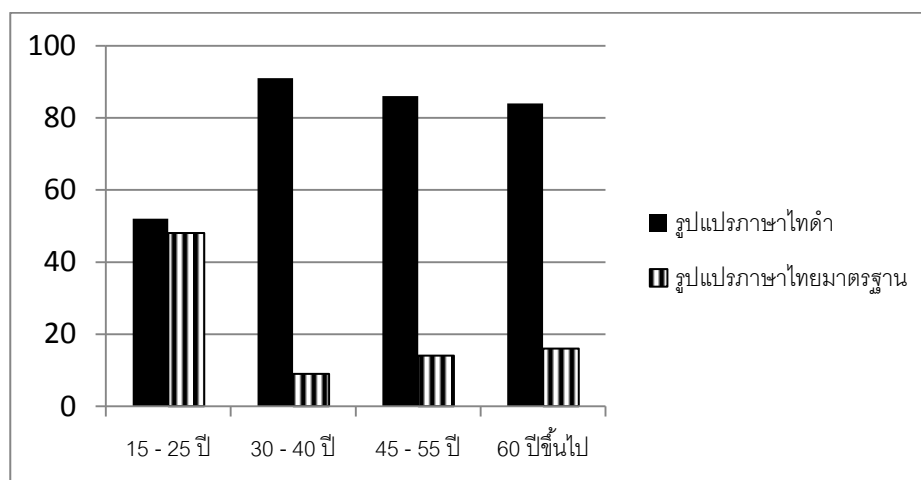
ผู้วิจัยจะจัดกลุ่มข้อมูลการออกเสียงโดยให้รูปแปร [au] [aʊ] และ [ə:] เป็นรูปแปรภาษาไทยดำและรูปแปร [ai] เป็นรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพื่อให้เห็นภาพการแปรโดยรวมของการออกเสียง (au) ที่เกิดขึ้นในภาษาไทยดำที่บ้านสะแกราย

ตารางที่ 6.4 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15 – 25 ปี	52	52.00	48	48.00	100	100.00
30 – 40 ปี	91	91.00	9	9.00	100	100.00
45 – 55 ปี	86	86.00	14	14.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	84	84.00	16	16.00	100	100.00
รวม	313	78.25	87	21.75	400	100.00

$X^2 = 55.51$, d.f. = 3, $p < 0.01$

ภาพที่ 6.3 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 6.4 และภาพที่ 6.3 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยคำ ร้อยละ 84 และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 30 - 40 ปี (ร้อยละ 86 และ 91 ตามลำดับ) และลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 - 25 ปี (ร้อยละ 52) แสดงว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุมากใช้รูปแปรภาษาไทยคำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีอายุน้อย กล่าวคือผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่าช่วงอายุ 15 – 25 ปีแต่ผู้บอกภาษาทั้ง 3 ช่วงอายุคือ 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีกลับใช้รูปแปรภาษาไทยคำเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลง

ในส่วนของการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 16 และลดลงในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 14) และลดลงอย่างมากในช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ร้อยละ 9) แต่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 48)

เมื่อคำนวณค่าไคสแควร์ของการออกเสียง (au) ตามตัวแปรอายุ ($\chi^2 = 55.57$, d.f. = 3, $p < 0.01$) แสดงว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุที่ต่างกันออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

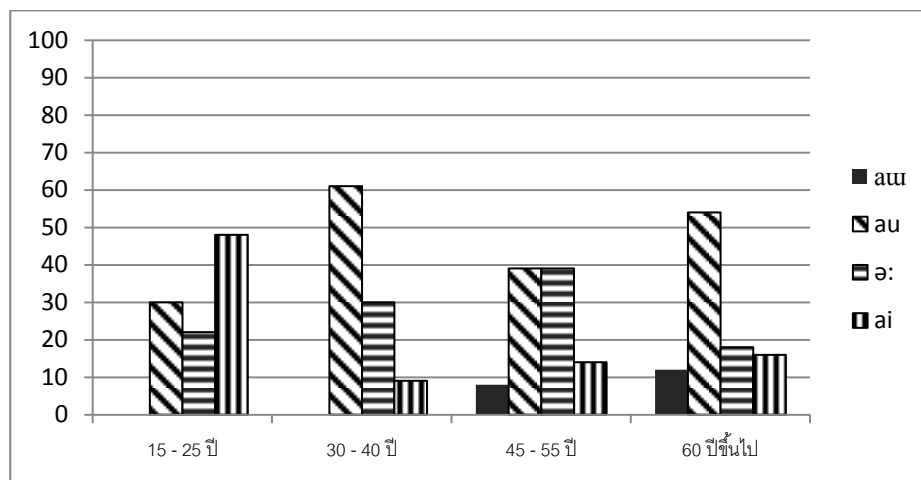
จากผลการวิเคราะห์ที่ได้ข้อสังเกตหลายประการในเรื่องการใช้รูปแปรภาษาไทยคำและรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุโดยแยกรูปแปรทั้งหมดออกจากกันเพื่อให้เห็นลักษณะการแปรที่ชัดเจนขึ้น

ตารางที่ 6.5 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุแบบแยกรูปแปรภาษาไทยคำ

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)									
	[au]		[aʊ]		[ə:]		[ai]		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	30	30.00	22	22.00	48	48.00	100	100.00
30-40 ปี	0	0.00	61	61.00	30	30.00	9	9.00	100	100.00
45-55 ปี	8	8.00	39	39.00	39	39.00	14	14.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	12	12.00	54	54.00	18	18.00	16	16.00	100	100.00
รวม	20	5.00	184	46.00	109	27.25	87	21.75	400	100.00

$\chi^2 = 87.45$, d.f. = 9, $p < 0.01$

ภาพที่ 6.4 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุแบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยดำ

จากตารางที่ 6.5 และภาพที่ 6.4 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรดั้งเดิม [au] ร้อยละ 12 และลดลงในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 8) และไม่พบรูปแปรดังกล่าวในผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 40 ปี เป็นไปตามสมมติฐานคือ ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ [au] ร้อยละ 54 และลดลงในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 39) และในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 30) แต่ที่น่าสนใจคือ การใช้ที่เพิ่มขึ้นในช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ร้อยละ 61) ส่วนรูปแปรใหม่ [ə:] นั้น ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ [ə:] ร้อยละ 18 เพิ่มขึ้นในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 39) จากนั้นลดลงอย่างเป็นลำดับในช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ร้อยละ 30) และในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 22)

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] ร้อยละ 16 และลดลงในช่วงอายุ 45 – 55 ปี (ร้อยละ 14) และลดลงอย่างมากในช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ร้อยละ 9) แต่เพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงอายุ 15 – 25 ปี (ร้อยละ 48)

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ [au] มากที่สุดร้อยละ 54 รองลงมาคือรูปแปรใหม่ [ə:] ร้อยละ 18 รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 16 และรูปแปรดั้งเดิมน้อยที่สุด ร้อยละ 12 แสดงว่ารูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] เริ่มใช้ในภาษาไทยดำมากกว่า 60 ปีและเป็นที่ยอมรับของชาวไทยดำอย่างกว้างขวางเห็นได้จากความถี่ของการใช้รูปแปรนี้ที่มากกว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [au] มาก รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [ə:] น่าจะเริ่มใช้ภายหลังรูปแปร [au] จึงมีร้อยละการใช้ที่น้อยกว่า ส่วนรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

[ai] มีร้อยละการใช้ใกล้เคียงกับรูปแปรใหม่ [๑:] แสดงว่าภาษาไทยมาตรฐานเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยดำมากกว่า 60 ปี แต่รูปแปรภาษาไทยดำทั้ง 3 รูปแปรยังคงใช้ในความถี่ที่มากในช่วงอายุนี้

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45-55 ปีใช้รูปแปรดั้งเดิม ร้อยละ 9 ใช้รูปแปรใหม่ [au] และ [๑:] ในร้อยละการปรากฏที่เท่ากันคือร้อยละ 39 ส่วนรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานปรากฏร้อยละ 14 แสดงว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำมีแนวโน้มที่จะหายไปจากระบบเสียงภาษาไทยดำ ส่วนรูปแปรใหม่ [๑:] เริ่มได้รับความนิยมในช่วงอายุนี้จนร้อยละการปรากฏเท่ากับรูปแปรใหม่ [au]

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ ใช้รูปแปรใหม่ [au] เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็นร้อยละ 61 และรูปแปรใหม่ [๑:] ลดลงเล็กน้อยเหลือร้อยละ 30 ในช่วงอายุนี้ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานลดลงอย่างชัดเจนเหลือร้อยละ 9 น่าจะเป็นไปได้ว่าผู้พูดภาษาไทยดำที่บ้านสะแกรายเริ่มตระหนักถึงการสูญไปของรูปแปรภาษาไทยดำและรับรู้ถึงอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานที่เพิ่มมากขึ้นจนเกิดการหันกลับไปใช้ภาษาไทยดำ มีข้อสังเกตว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปีกลับไปนิยมใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่า [๑:] เหมือนกับชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากร้อยละ 9 ในช่วงอายุ 30 - 40 ปีเป็นร้อยละ 48 และใช้รูปแปรใหม่ [au] ลดลงอย่างรวดเร็วเหลือร้อยละ 30 เช่นเดียวกับ [๑:] ลดลงเหลือร้อยละ 22 และไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมเหมือนกับผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปี ร้อยละการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มที่รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานจะเข้ามาแทนรูปแปรภาษาไทยดำทั้ง 3 รูปแปรในที่สุด

ค่าไคสแควร์ของการออกเสียง (**au**) ตามตัวแปรอายุ ($\chi^2 = 87.45$, d.f. = 9, $p < 0.01$) แสดงว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุที่ต่างกันออกเสียง (**au**) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่น่าจะเกิดขึ้นของ (**au**) คือ รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] และ [๑:] จะเข้ามาแทนรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [**au**] อย่างแน่นอนเพราะร้อยละการปรากฏของรูปแปรใหม่ปรากฏในผู้บอกภาษาอายุต่ำกว่า 40 ปีมากกว่าร้อยละ 20 และร้อยละการปรากฏของรูปแปรดั้งเดิมลดลงเป็นลำดับจนไม่ปรากฏการใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 40 ปี หากรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] เพิ่มขึ้นจนรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำที่พบการใช้อยู่ในขณะนี้ลดลงจนไม่ปรากฏอีกต่อไป ชาวไทดำที่บ้านสะแกรายอาจต้องสูญอัตลักษณ์ทางเสียงสระ (**au**) ของภาษาไทยดำในช่วงเวลาที่ไม่นานนัก

6.3 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

นอกจากการศึกษาการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุแล้วงานวิจัยนี้ยังศึกษาการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำด้วย

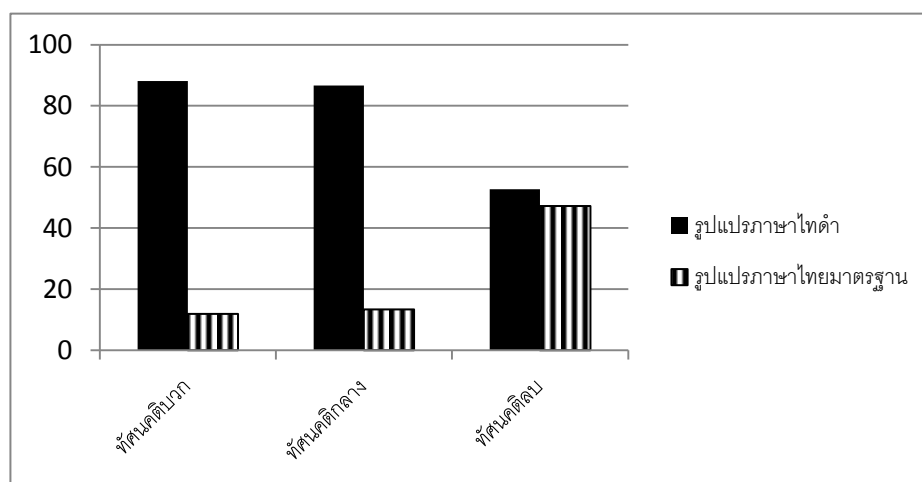
ผลสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยคำด้วยแบบสอบถามพบว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำจำนวน 26 คน รองลงมาคือผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำจำนวน 11 คนและผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำจำนวน 3 คน

ตารางที่ 6.6 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ทัศนคติต่อภาษาไทยคำ	การใช้รูปแปร (au)					
	รูปแปรภาษาไทยคำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
บวก	229	88.08	31	11.92	260	100
กลาง	26	86.67	4	13.33	30	100
ลบ	58	52.73	52	47.27	110	100
รวม	313	78.25	87	21.75	400	100

$\chi^2 = 58.10$, d.f. = 2, $p < 0.01$

ภาพที่ 6.5 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ตารางที่ 6.6 และภาพที่ 6.5 แสดงว่าผู้บอกภาษาในแต่ละทัศนคติต่อภาษาไทยคำออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากที่สุด ร้อยละ 88.08 และลดลงอย่างชัดเจนในผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำซึ่งเหลือร้อยละ 52.73 แสดงว่าผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทย

คำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานน้อยที่สุด ร้อยละ 11.92 และเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ ร้อยละ 47.27 แสดงว่าทัศนคติต่อภาษาไทยคำมีผลต่อการแปรของ (au)

เมื่อคำนวณค่าไคสแควร์ของการออกเสียง (au) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 58.10$ d.f. = 2 $p < 0.01$)

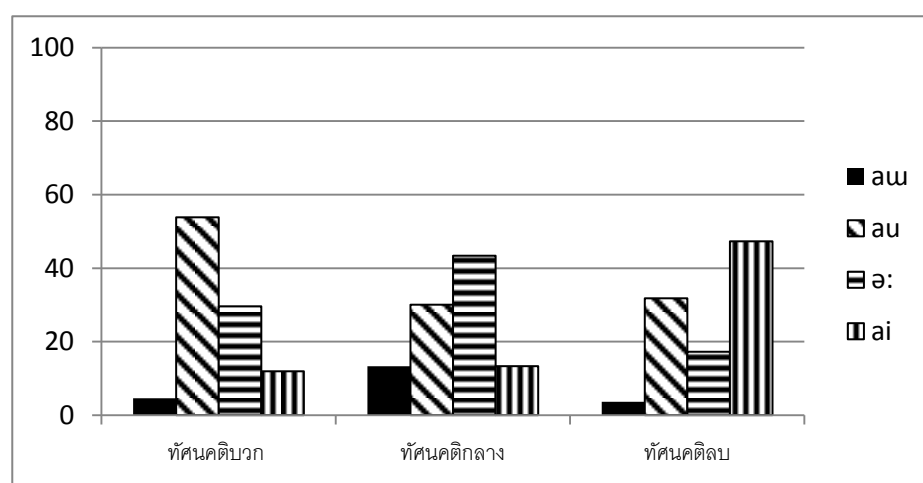
ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาลักษณะการแปรของรูปแปรทั้ง 4 รูปของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำเช่นเดียวกับที่ได้ศึกษาตามตัวแปรอายุจึงวิเคราะห์รูปแปรทั้งหมดแยกออกจากกันเพื่อให้เห็นลักษณะการแปรตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำชัดเจนขึ้น

ตารางที่ 6.7 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทยคำ

ทัศนคติต่อ ภาษาไทยคำ	การใช้รูปแปร (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ									
	[au]		[au]		[ə:]		[ai]		รวม	
	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
บวก	12	4.62	140	53.85	77	29.62	31	11.92	260	100.00
กลาง	4	13.33	9	30.00	13	43.33	4	13.33	30	100.00
ลบ	4	3.64	35	31.82	19	17.27	52	47.27	110	100.00
รวม	20	5.00	184	46.00	109	27.25	87	21.75	400	100.00

$\chi^2 = 67.48$, d.f. = 6, $p < 0.01$

ภาพที่ 6.6 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำแบบแยกกรุปแปรภาษาไทยคำ

ตารางที่ 6.7 และภาพที่ 6.6 แสดงว่าผู้บอกภาษาในแต่ละทัศนคติต่อภาษาไทยคำออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกัน คือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [au] มากที่สุด (ร้อยละ 53.85) ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] มากที่สุด (ร้อยละ 43.33) และผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน มากที่สุด (ร้อยละ 47.27) แสดงว่าทัศนคติต่อภาษาไทยคำมีผลต่อการแปรของ (au)

การวิเคราะห์แบบแยกรูปแปรทั้ง 4 รูปออกจากกันแสดงให้เห็นชัดเจนว่าชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรดั้งเดิม [au] น้อยมาก (ร้อยละ 4.62 และ 3.64 ตามลำดับ) ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรดั้งเดิมมากกว่าอีกสองกลุ่ม (ร้อยละ 13.33) ชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] (ร้อยละ 11.92 และ 13.33 ตามลำดับ) ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าอีกสองกลุ่มอย่างชัดเจน (ร้อยละ 47.27) ชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [au] มากพอสมควร (ร้อยละ 53.84) เช่นเดียวกับผู้ที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [au] (ร้อยละ 30 และ 31.82 ตามลำดับ) ชาวไทยคำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] มากที่สุด (ร้อยละ 43.33) ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 29.62 และ 17.27 ตามลำดับ)

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรใหม่ [au] และ [อ:] ร้อยละ 53.85 และ 29.62 รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 11.92 และรูปแปรดั้งเดิมเพียงร้อยละ 4.62 แสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำเลือกใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานและรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำเพราะชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยคำแต่ต้องการคงความแตกต่างของภาษาไทยคำจากภาษาไทยมาตรฐานโดยการใช้อุปรูปแปรใหม่ของภาษาไทยคำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรดั้งเดิม ร้อยละ 13.33 รูปแปรใหม่ [อ:] ร้อยละ 43.33 และรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 13.33 ชาวไทยคำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรทั้ง 3 รูปมากกว่าชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำแต่ใช้รูปแปรใหม่ [au] (ร้อยละ 30.00) น้อยกว่าชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำ ชาวไทยคำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำแสดงความต่างจากชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำโดยการใช้อุปรูปแปรใหม่ [อ:] มากกว่า [au] แต่ในขณะเดียวกันชาวไทยคำที่มีทัศนคติกลางก็ใช้อุปรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นด้วยเพราะผู้บอกภาษาตระหนักถึงการดำรงอยู่ของภาษาไทยคำน้อยลงเมื่อเปรียบเทียบกับชาวไทยคำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนเป็นร้อยละ 47 รูปแปรใหม่ [au] ร้อยละ 31.82 รูปแปรใหม่ [อ:] ลดลงเหลือร้อยละ 17.27 ส่วนรูปแปรดั้งเดิมพบ

เพียงร้อยละ 3.64 น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำเป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ แสดงว่าชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำเห็นความสำคัญที่จะคงรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำไว้ในระบบเสียงภาษาไทยดำลดลงทำให้ชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำและชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำหันไปใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแตกต่างจากชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำที่ใช้รูปแปรใหม่ [au] และ [ə:]

ค่าไคสแควร์ของการออกเสียง (au) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำ พบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำออกเสียง (au) ด้วยรูปแปรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 67.48$, d.f. = 6, $p < 0.01$)

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวแสดงว่ารูปแปรใหม่ [au] และ [ə:] เข้ามาแทนที่รูปแปรดั้งเดิม [au] เกือบสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปร [au] มากกว่า [ə:] และผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปร [ə:] มากกว่า [au] อาจแสดงว่า [au] เป็นรูปแปรที่มาก่อน [ə:] และน่าจะยืนยันแนวคิดการทำให้ง่าย (simplification) ส่วนผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่ [au] และ [ə:] แสดงให้เห็นว่าการใช้รูปแปรภาษาไทยดำทั้ง 3 รูปอาจจะเปลี่ยนเป็นรูปแปร [ai] ไปในที่สุด

ผลวิเคราะห์ที่ได้แสดงไว้ทั้งหมดแสดงว่าการวิเคราะห์โดยแยกวิเคราะห์รูปแปรของ (au) เป็นแต่ละรูปแปรนั้นแสดงภาพการแปรของ (au) ได้ชัดเจนและพบมุมมองมากขึ้น

6.4 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำและผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำซึ่งผลที่ได้จากวิเคราะห์ในกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำเหมือนกันแต่ต่างช่วงอายุจะยังคงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อยหรือไม่ โดยสามารถจัดกลุ่มเปรียบเทียบได้ ดังนี้

1) ผู้มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

1.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี

1.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี

1.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี

1.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

2) ผู้มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำ

2.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี 2.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี (ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำ)

2.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี 2.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

3) ผู้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ

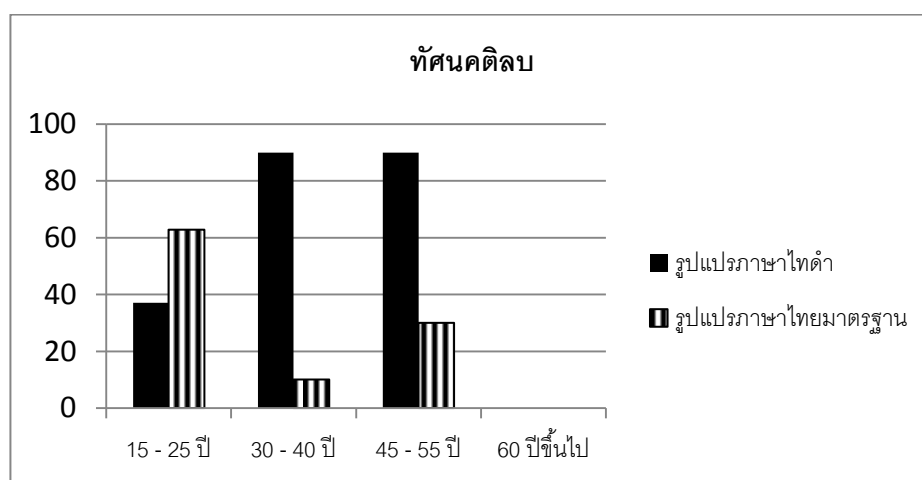
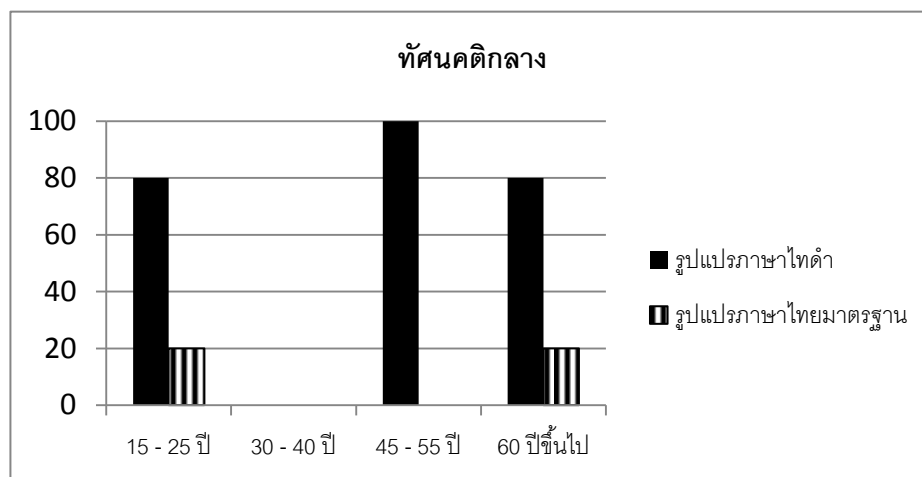
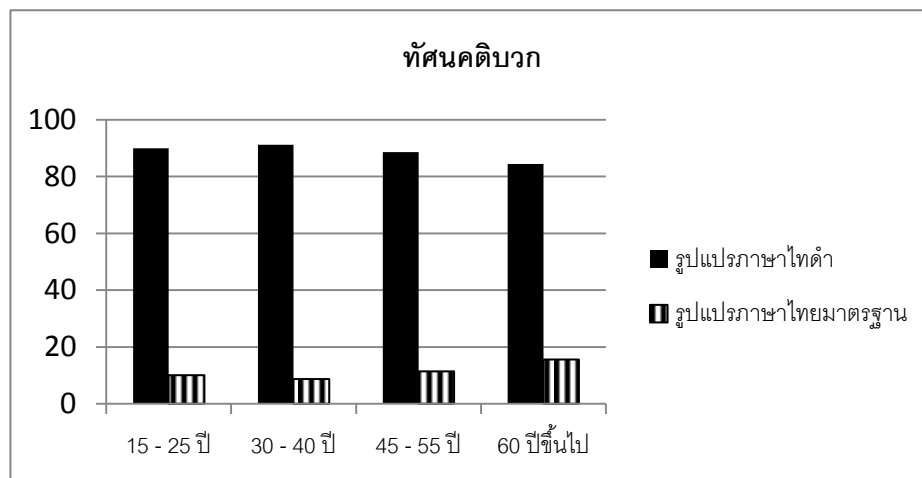
3.1 ช่วงอายุ 15 – 25 ปี 3.2 ช่วงอายุ 30 – 40 ปี

3.3 ช่วงอายุ 45 – 55 ปี 3.4 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป (ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำ)

ตารางที่ 6.8 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

ตัวแปรทัศนคติและ ตัวแปรอายุ		การใช้รูปแปรของ (au)					
		รูปแปรภาษาไทยคำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
บวก	15-25 ปี	18	90.00	2	10.00	20	100.00
	30-40 ปี	73	91.25	7	8.75	80	100.00
	45-55 ปี	62	88.57	8	11.43	70	100.00
	60 ปีขึ้นไป	76	84.44	14	15.56	90	100.00
	รวม	229	88.08	31	11.92	260	100.00
กลาง	15-25 ปี	8	80.00	2	20.00	10	100.00
	30-40 ปี	-	-	-	-	-	-
	45-55 ปี	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	60 ปีขึ้นไป	8	80.00	2	20.00	10	100.00
	รวม	26	86.67	4	13.33	30	100.00
ลบ	15-25 ปี	26	37.14	44	62.86	70	100.00
	30-40 ปี	18	90.00	2	10.00	20	100.00
	45-55 ปี	14	70.00	6	30.00	20	100.00
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
	รวม	58	52.73	52	47.27	110	100.00

ภาพที่ 6.7 ร้อยละการแปรของ (auu) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ตารางที่ 6.8 และภาพที่ 6.7 แสดงว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปี 45 – 55 ปี และ 60 ปีขึ้นไปในทุกทัศนคติต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานต่างจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแปรที่ต่างกัน กล่าวคือผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาไทยดำแสดงว่าทัศนคติต่อภาษาไทยดำมีผลต่อการใช้ภาษาของชาวไทดำรุ่นใหม่

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุที่ต่างกันใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่าร้อยละ 80 และใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานต่างกันเพียงเล็กน้อยแสดงว่าตัวแปรอายุไม่มีผลต่อการใช้รูปแปรของ (au) ในกลุ่มผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำแต่ต่างช่วงอายุต่าง

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปี และ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรภาษาไทยดำร้อยละ 80 ขณะที่ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยดำร้อยละ 100 และไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเลยแสดงว่าชาวไทดำทั้ง 3 ช่วงอายุใช้รูปแปรไปในทิศทางเดียวกัน

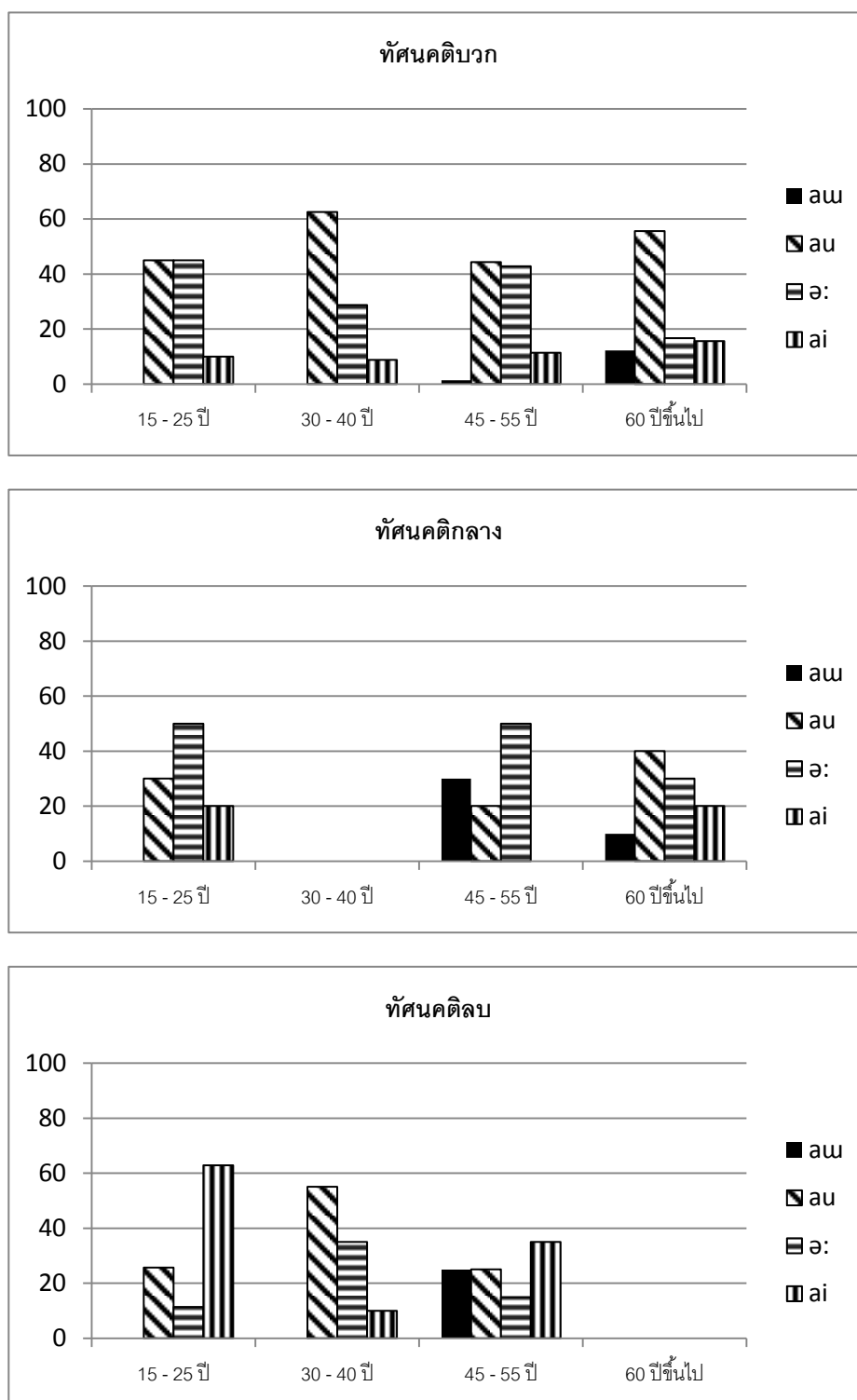
ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุที่ต่างกันใช้รูปแปร (au) แตกต่างกัน กล่าวคือชาวไทดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแต่ชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีกลับใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาไทยดำแสดงว่าตัวแปรอายุมีผลต่อการใช้รูปแปรของ (au) ในกลุ่มผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำโดยเฉพาะชาวไทดำรุ่นใหม่

การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำสรุปได้ว่ากลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำที่มีช่วงอายุต่างกันใช้รูปแปรของ (au) ไปในทิศทางเดียวกันคือ ใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแต่ในกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำที่มีช่วงอายุต่างกันใช้รูปแปรของ (au) แตกต่างกันคือ ชาวไทดำรุ่นใหม่ (15 – 25 ปี) ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาไทยดำแต่ชาวไทดำในรุ่นกลาง (30 – 40 ปี และ 45 – 55 ปี) ใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

ตารางที่ 6.9 การแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำแบบแยกรูปแบบแปรภาษาไทยดำ

ตัวแปรทัศนคติและ ตัวแปรอายุ		การใช้รูปแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ									
		[au]		[au]		[อ:]		[ai]		รวม	
		จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
บวก	15-25 ปี	0	0.00	9	45.00	9	45.00	2	10.00	20	100.00
	30-40 ปี	0	0.00	50	62.50	23	28.75	7	8.75	80	100.00
	45-55 ปี	1	1.43	31	44.29	30	42.86	8	11.43	70	100.00
	60 ปีขึ้นไป	11	12.22	50	55.56	15	16.67	14	15.56	90	100.00
	รวม	12	4.62	140	53.85	77	29.62	31	11.92	260	100.00
กลาง	15-25 ปี	0	0.00	3	30.00	5	50.00	2	20.00	10	100.00
	30-40 ปี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	45-55 ปี	3	30.00	2	20.00	5	50.00	0	0.00	10	100.00
	60 ปีขึ้นไป	1	10.00	4	40.00	3	30.00	2	20.00	10	100.00
	รวม	4	13.33	9	30.00	13	43.33	4	13.33	30	100.00
ลบ	15-25 ปี	0	0.00	18	25.71	8	11.43	44	62.86	70	100.00
	30-40 ปี	0	0.00	11	55.00	7	35.00	2	10.00	20	100.00
	45-55 ปี	4	20.00	6	30.00	4	20.00	6	30.00	20	100.00
	60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	4	3.64	35	31.82	19	17.27	52	47.27	110	100.00

ภาพที่ 6.8 ร้อยละการแปรของ (aw) ตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำแบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยดำ

จากตารางที่ 6.9 และภาพที่ 6.8 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 4 ช่วงอายุทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบ ต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่มากกว่ารูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานยกเว้นผู้บอกภาษาในช่วง อายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่และรูปแปร ดั้งเดิม

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรดั้งเดิมมากกว่าผู้บอก ภาษาในช่วงอายุ 45-55 ปี แต่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปร ดั้งเดิมน้อยกว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 - 55 ปี ผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 40 ปีทุกทัศนคติไม่ใช้รูปแปร ดั้งเดิมแสดงว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [au] ยังปรากฏอยู่ในระบบเสียงภาษาไทยดำของชาวไทยดำอายุ มากกว่า 45 ปีแต่หายไปจากระบบเสียงภาษาไทยดำของชาวไทยดำอายุน้อยกว่า 40 ปี

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ [au] ร้อยละ 55.56 ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแปรใหม่ [au] ร้อยละ 40.00 ผู้บอก ภาษาในช่วงอายุ 45 - 55 ปีในทัศนคติบวกและกลางใช้รูปแปรใหม่ [au] ลดลงเหลือร้อยละ 30 และร้อยละ 20 ตามลำดับ ผู้บอกภาษา 45 – 55 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] ร้อยละ 30 ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 62.50 มากกว่าช่วงอายุอื่นและผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 55 มากกว่าช่วงอายุอื่นเช่นกัน ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกและลบ ต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] ลดลงจากช่วงอายุ 30 – 40 ปีเหลือร้อยละ 45 และร้อยละ 25.71 ตามลำดับ แสดงว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติบวก กลางและทัศนคติลบต่อภาษาไทย ดำหันมาใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] แทนรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำที่กำลังจะสูญไป

ผู้บอกภาษาทุกช่วงอายุที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [ə:] น้อยกว่า [au] ยกเว้น ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีและ 45 – 55 ปีที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [ə:] มากกว่า [au] แสดงว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีหันมาใช้รูปแปรใหม่ [au] แทนรูปแปรดั้งเดิมที่กำลัง จะสูญไปแต่ชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีและ 45 – 55 ปีที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำหันมาใช้รูปแปร ใหม่ [ə:] แทนรูปแปรดั้งเดิมต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปี

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 62.86 มากกว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปีที่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพียงร้อยละ 10 และผู้บอก ภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 30 แสดงว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแสดงออกถึงลักษณะของกลุ่มอย่างชัดเจนตามการใช้รูปแปรภาษาไทย มาตรฐานในร้อยละที่สูงที่สุดต่างจากทุกกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี

ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 20 เท่ากับผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปแต่ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปีไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเลย ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานร้อยละ 15.56 มากกว่าช่วงอายุอื่นที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำเดียวกัน ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำต่างช่วงอายุกันใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในร้อยละที่ใกล้เคียงกันไม่ได้แสดงความแตกต่างของการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในแต่ละช่วงอายุได้อย่างชัดเจนเหมือนกับผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำและรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน มีแนวโน้มการใช้ ดังนี้

ทิศทางของการใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [au] คือชาวไทดำที่มีอายุมากกว่า 45 ปียังคงใช้รูปแปรดั้งเดิมอยู่แต่ลดความนิยมลงอย่างมากจนถึงผู้บอกภาษาอายุต่ำกว่า 40 ปีไม่พบการใช้รูปแปรดั้งเดิมเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีอายุมากใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีอายุน้อยและยังแสดงอีกว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำน่าจะสูญไปจากระบบเสียงภาษาไทยดำในไม่ช้า

ทิศทางของการใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] คือ ชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีนิยมใช้รูปแปรใหม่ [au] แต่ชาวไทดำในช่วงอายุ 45 - 55 ปีและ 15 - 25 ปีลดความนิยมลง แนวโน้มการใช้เช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่าชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปเลือกใช้รูปแปรใหม่ [au] เข้ามาแทนการใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำที่ออกเสียงยากและกำลังจะสูญไปแต่ชาวไทดำในช่วงอายุ 45 - 55 ปีเกิดการเลือกใช้ระหว่างรูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำสองรูปแปรคือ [au] และ [ə:] ที่กำลังเพิ่มความนิยมในการสื่อสารมากขึ้นจากนั้นชาวไทดำในช่วงอายุ 30 - 40 ปีเลือกใช้รูปแปรใหม่ [au] เหมือนกับชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปน่าจะเกิดจากการอนุรักษ์ภาษาไทยดำที่เพิ่มขึ้นในขณะนั้นทำให้หันไปใช้ภาษาไทยดำให้คล้ายคลึงกับชาวไทดำรุ่นเก่าและชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีมีความเข้มทางภาษาไทยดำและการอนุรักษ์ภาษาไทยดำลดลงทำให้ลดความนิยมของการใช้รูปแปรใหม่ [au] ทำให้ร้อยละการใช้รูปแปรใหม่ [au] กับ [ə:] กลับมาใกล้เคียงกันอีกครั้ง

ทิศทางการใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [ə:] คือ ชาวไทดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีนิยมใช้รูปแปรใหม่ [ə:] แต่ชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีไม่นิยมใช้รูปแปรนี้ทำให้ร้อยละการใช้รูปแปรใหม่ [ə:] เพิ่มขึ้นและลดลงสลับช่วงอายุกัน ผู้บอกภาษาในแต่ละช่วงอายุนิยมใช้รูปแปรใหม่ทั้งสองรูปต่างกันทำให้ทิศทางการใช้รูปแปรใหม่ทั้งสองรูปแปรสลับกันได้รับความนิยมจึงไม่อาจบอกได้ว่ารูปแปรใดจะเข้ามาแทนที่รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำในอนาคต

ทิศทางของการใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน คือ ชาวไทดำทุกช่วงอายุใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน ในร้อยละที่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานในร้อยละที่แตกต่างอย่างชัดเจนจากช่วงอายุอื่นแสดงว่าชาวไทดำรุ่นใหม่ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำนิยมใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุอื่นอย่างชัดเจน การใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานในอนาคตของชาวไทดำยังคงมีอยู่ในชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแต่ไม่น่าจะแทนที่รูปแบบดั้งเดิมของภาษาไทยดำได้เนื่องจากชาวไทดำนิยมใช้รูปแบบใหม่ของภาษาไทยดำเช่นกัน

6.5 การแปรของ (auw) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ โดยควบคุมตัวแปรอายุ

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การแปรของ (auw) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปซึ่งผลที่ได้จากวิเคราะห์ในกลุ่มผู้บอกภาษาในช่วงอายุเดียวกันแต่ทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันจะยังคงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบ [auw] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำหรือไม่ โดยสามารถจัดกลุ่มเปรียบเทียบได้ ดังนี้

1) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี

1.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	1.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
1.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

2) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปี

2.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	2.2 ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
2.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

3) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปี

3.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	3.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ
3.3 ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

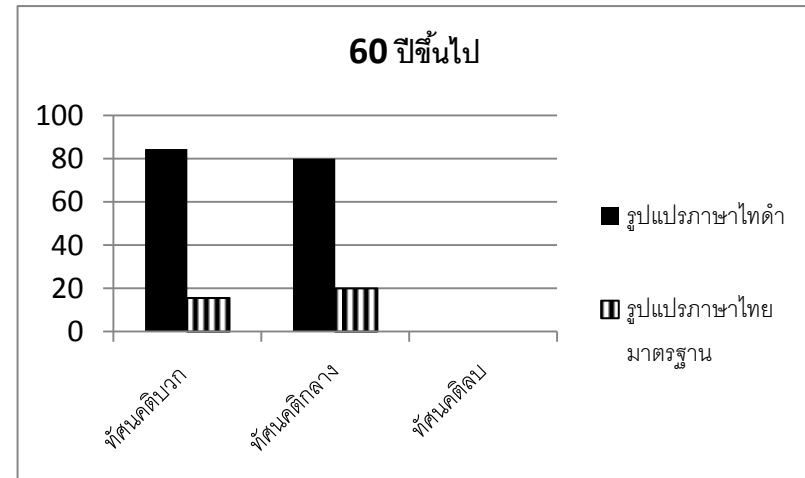
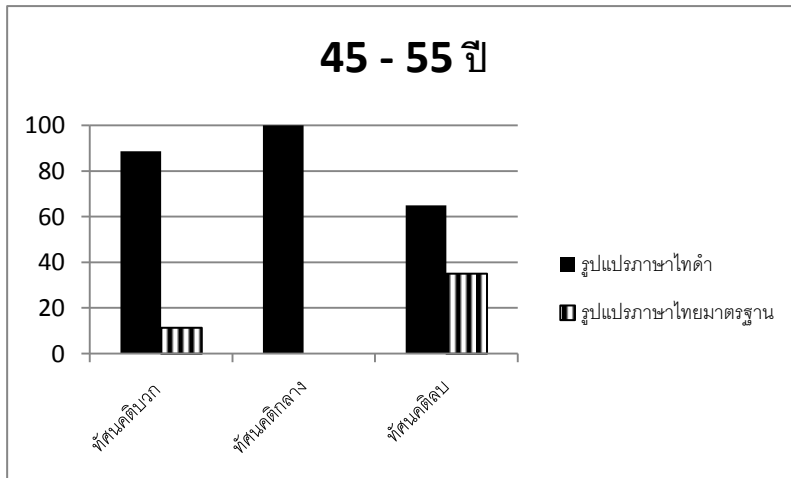
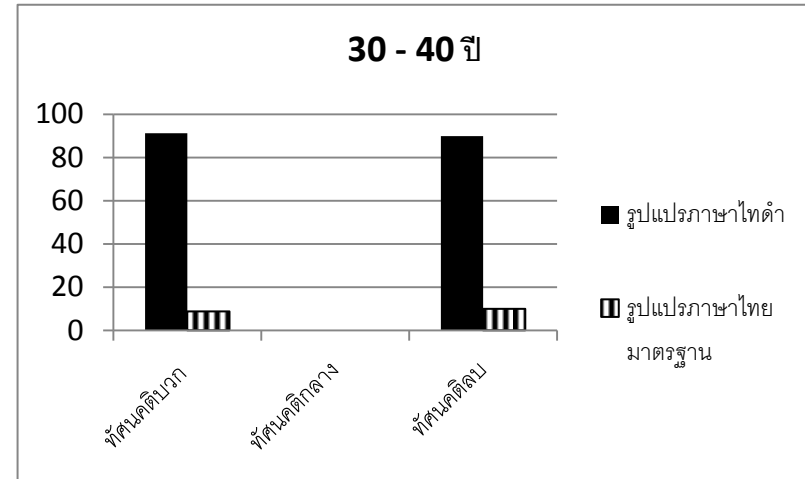
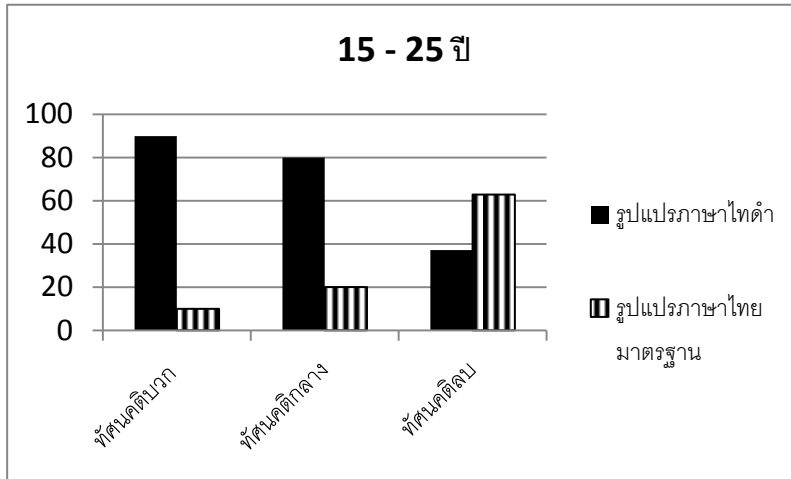
4) ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป

4.1 ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ	4.2 ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ จำนวน 1 คน
4.3 ไม่พบผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ	

ตารางที่ 6.10 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ โดยควบคุมตัวแปรอายุ

ตัวแปรอายุและ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ		การใช้รูปแปรของ (au)					
		รูปแปรภาษาไทยต่ำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
		จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
อายุ 15-25 ปี	บวก	18	90.00	2	10.00	20	100.00
	กลาง	8	80.00	2	20.00	10	100.00
	ลบ	26	37.14	44	62.86	70	100.00
	รวม	52	52.00	48	48.00	100	100.00
อายุ 30-40 ปี	บวก	73	91.25	7	8.75	80	100.00
	กลาง	-	-	-	-	-	-
	ลบ	18	90.00	2	10.00	20	100.00
	รวม	81	81.00	9	9.00	100	100.00
อายุ 45-55 ปี	บวก	62	88.57	8	11.43	70	100.00
	กลาง	10	100.00	0	0.00	10	100.00
	ลบ	14	70.00	6	30.00	20	100.00
	รวม	86	86.00	14	14.00	100	100.00
อายุ 60 ปีขึ้นไป	บวก	76	84.44	14	15.56	90	100.00
	กลาง	8	80.00	2	20.00	10	100.00
	ลบ	-	-	-	-	-	-
	รวม	84	84.00	16	16.00	100	100.00

ภาพที่ 6.9 ร้อยละการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ โดยควบคุมตัวแปรอายุ

ในตารางที่ 6.10 และภาพที่ 6.9 เห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาทั้งที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปี 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน แต่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแบบ (au) ต่างจากผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุเดียวกัน กล่าวคือผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานแต่ผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำ

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแบบ (au) แตกต่างกันอย่างเล็กน้อยแสดงว่าตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำไม่มีผลมากนักต่อการใช้ภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปี

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีใช้รูปแบบภาษาไทยดำ (ร้อยละ 88.57 และ 100 ตามลำดับ) มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุเดียวกัน (ร้อยละ 70) และใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 11.43 และ 0 ตามลำดับ) น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ (ร้อยละ 30) แสดงว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำนิยมใช้รูปแบบภาษาไทยดำต่างจากชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาที่หันไปใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำ

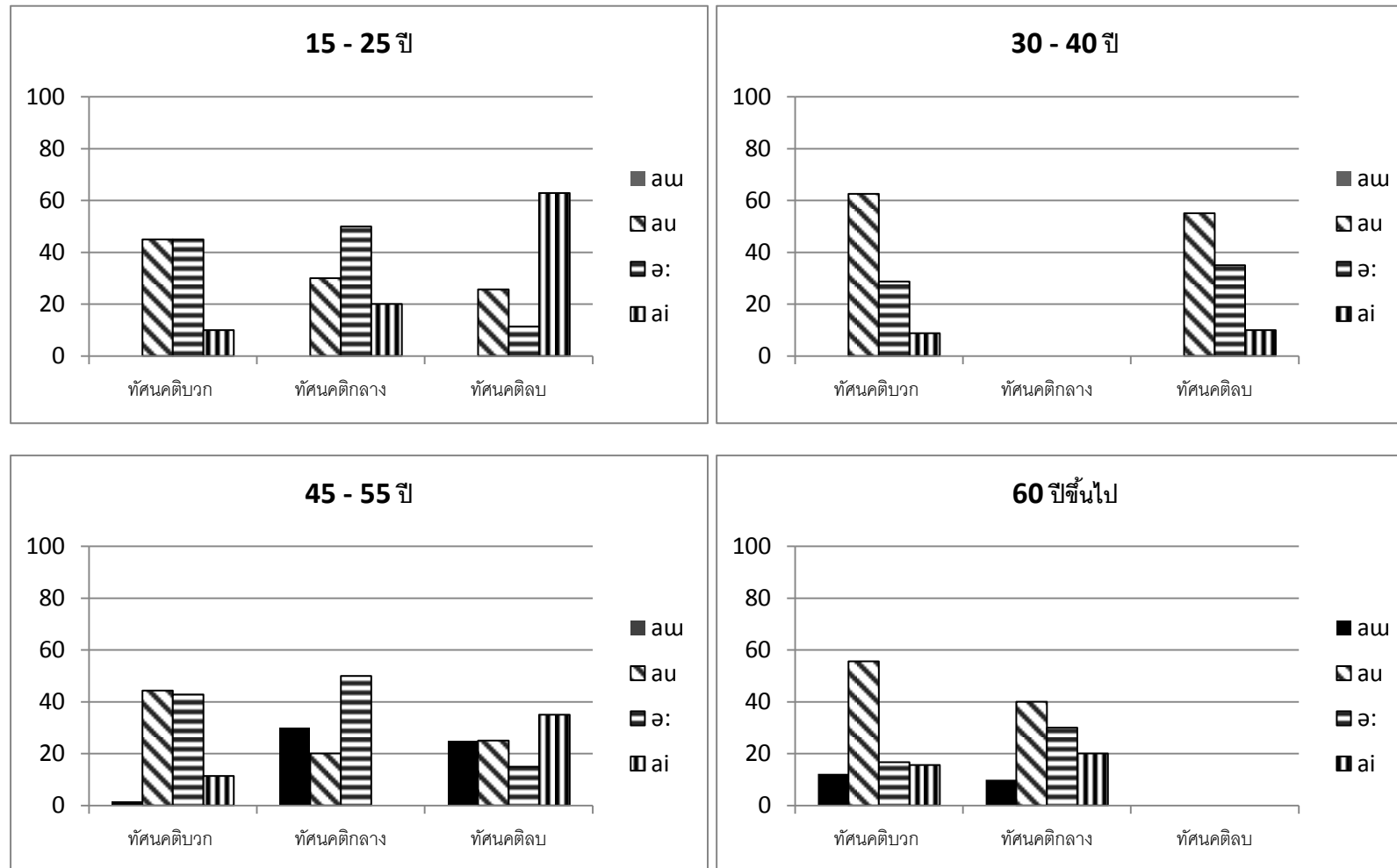
ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแบบภาษาไทยดำ (ร้อยละ 90 และ 80 ตามลำดับ) มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในช่วงอายุเดียวกันอย่างชัดเจน (ร้อยละ 37.14) และใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน (ร้อยละ 10 และ 20 ตามลำดับ) น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำอย่างชัดเจนเหมือนกัน (ร้อยละ 62.86) แสดงว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำนิยมใช้รูปแบบภาษาไทยดำต่างจากชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาที่หันไปใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำ

การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ โดยควบคุมตัวแปรอายุสรุปได้ว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 30 – 40 ปีที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแบบของ (au) ไปในทิศทางเดียวกันคือ ใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานแต่ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแบบของ (au) แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคือ ชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานแต่ชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำ

ตารางที่ 6.11 การแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ โดยควบคุมตัวแปรอายุแบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยต่ำ

ตัวแปรอายุและ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ		การใช้รูปแปรของ (au)									
		[au]		[aʊ]		[ɔ:]		[ai]		รวม	
		จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
อายุ 15-25 ปี	บวก	0	0.00	9	45.00	9	45.00	2	10.00	20	100.00
	กลาง	0	0.00	3	30.00	5	50.00	2	20.00	10	100.00
	ลบ	0	0.00	18	25.71	8	11.43	44	62.86	70	100.00
	รวม	0	0.00	30	30.00	22	22.00	48	48.00	100	100.00
อายุ 30-40 ปี	บวก	0	0.00	50	62.50	23	28.75	7	8.75	80	100.00
	กลาง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	ลบ	0	0.00	11	55.00	7	35.00	2	10.00	20	100.00
	รวม	0	0.00	61	61.00	30	30.00	9	9.00	100	100.00
อายุ 45-55 ปี	บวก	1	1.43	31	44.29	30	42.86	8	11.43	70	100.00
	กลาง	3	30.00	2	20.00	5	50.00	0	0.00	10	100.00
	ลบ	4	20.00	6	30.00	4	20.00	6	30.00	20	100.00
	รวม	8	8.00	39	39.00	39	39.00	14	14.00	100	100.00
อายุ 60 ปีขึ้นไป	บวก	11	12.22	50	55.56	15	16.67	14	15.56	90	100.00
	กลาง	1	10.00	4	40.00	3	30.00	2	20.00	10	100.00
	ลบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	12	12.00	54	54.00	18	18.00	16	16.00	100	100.00

ภาพที่ 6.10 ร้อยละการแปรของ (aw) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำ โดยควบคุมตัวแปรอายุแบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยต่ำ

ในตารางที่ 6.11 และภาพที่ 6.10 เห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำโดยเฉพาะในช่วงอายุ 15 – 25 ปี ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [ə:] มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำแสดงว่าผู้บอกภาษาที่ในทุกช่วงอายุที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำตรงกันนิยมใช้รูปแปรที่เหมือนกัน

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิม ร้อยละ 12.22 และลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิมมากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำและในช่วงอายุที่น้อยกว่า 40 ปีในทุกทัศนคติต่อภาษาไทยดำไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิม

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุ ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำและใช้รูปแปรใหม่ [ə:] น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำแต่ใช้รูปแปรนี้มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแสดงว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำยอมรับรูปแปรใหม่ [ə:] ว่าเป็นรูปแปรที่แสดงถึงความเป็นภาษาไทยดำเช่นกันแต่ยังไม่มากเท่ากับรูปแปรใหม่ [au] ทำให้ร้อยละการใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่า [ə:] และ [ai]

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [au] น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแสดงว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำต้องการใช้รูปแปรของ (au) ต่างจากชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกจึงหันมาใช้รูปแปรใหม่ [ə:] มากกว่ารูปแปรใหม่ [au] และไม่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเหมือนกับชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุอย่างชัดเจน ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำและใช้รูปแปรใหม่ [ə:] น้อยกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำอย่างชัดเจนแสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำเลือกใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่ [au] และ [ə:]

ชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ ผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] มากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำ และผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำ

ชาวไทดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ ส่วนผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] และรูปแปรภาษาไทยดำมากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำและผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าชาวไทดำในช่วงอายุเดียวกันที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำ

ทิศทางการใช้ของรูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำ [au] รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] และ [อ:] และรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] คือ

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำมากที่สุดและลดลงในผู้บอกภาษามีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 -55 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรนี้้อยที่สุดแล้วเพิ่มขึ้นในผู้บอกภาษามีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำตามลำดับและผู้บอกภาษาอายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำแสดงว่ารูปแปรดั้งเดิมของภาษาไทยดำน่าจะสูญไปจากระบบเสียงภาษาไทยดำไม่ช้าและชาวไทดำที่เห็นความสำคัญต่อการอนุรักษ์ภาษาไทยดำเลือกใช้รูปแปรใหม่ของภาษาไทยดำ [au] หรือ [อ:] มากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพื่อความแตกต่างด้านเสียง (au) ระหว่างภาษาไทยดำกับภาษาไทยมาตรฐาน **ข้อมูลที่ได้ยังไม่เพียงพอที่จะบอกได้ว่าเป็นไปหรือไม่เป็นไปตามสมมติฐานเนื่องจากมีเพียงช่วงอายุ 45 – 55 เท่านั้นที่ยังคงใช้รูปแปร [au] ครบทั้งสามกลุ่มทัศนคติ**

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [au] ในร้อยละที่มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำ แสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำรักษาภาษาไทยดำไว้ด้วยรูปแปรใหม่ [au]

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำในทุกช่วงอายุใช้รูปแปรใหม่ [อ:] ในร้อยละที่มากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทยดำแสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำรักษาภาษาไทยดำไว้ด้วยรูปแปรที่ต่างจากผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำทำให้ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำเลือกใช้รูปแปรใหม่ [อ:] มากกว่า [au] ในทุกช่วงอายุ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบในทุกช่วงอายุต่อภาษาไทดำใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทดำแสดงว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติลบต่อภาษาไทดำเลือกใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานจึงมีความแตกต่างทางการออกเสียงของกลุ่มนี้จากผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทดำ

บทที่ 7

การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au)

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติไว้ในบทที่ 4 และ 5 และการแปรของ (au) ไว้ในบทที่ 6 ทำให้เห็นภาพการแปรของคำเรียกญาติและ (au) ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยดำ ในบทนี้ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติและ (au) ตามตัวแปรอายุเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

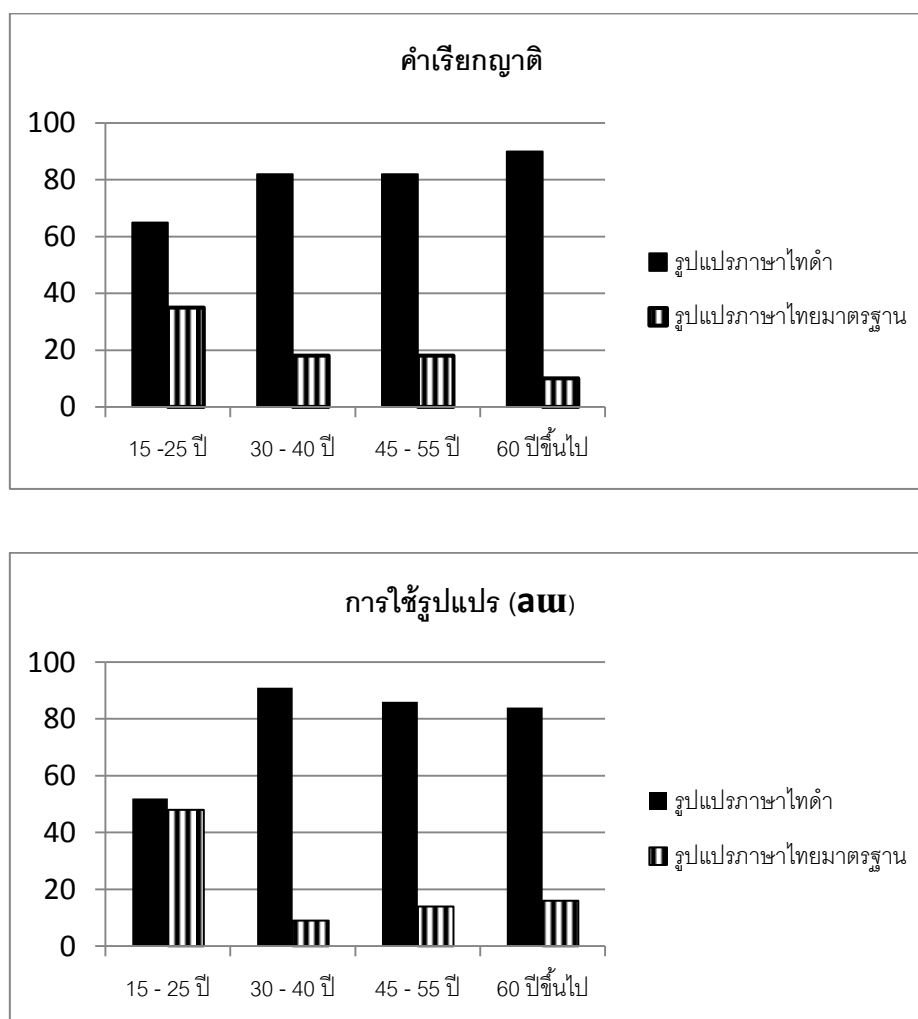
จากการเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติในภาพรวมกับการแปรของ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ (ตารางที่ 7.1) พบว่าชาวไทยดำยังคงใช้รูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทยดำและรูปแบบเสียงภาษาไทยดำ มากกว่าร้อยละ 50 แสดงว่าชาวไทยดำรักษาการใช้คำศัพท์ภาษาไทยดำและเสียงสระภาษาไทยดำไว้เป็นอย่างดี ส่วนรูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานและรูปแบบเสียงสระไทยมาตรฐานพบว่าชาวไทยดำใช้ทั้งสองรูปแบบใกล้เคียงกันแสดงว่าชาวไทยดำได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานใกล้เคียงกันทั้งด้านคำศัพท์และเสียงสระ

ตารางที่ 7.1 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแบบภาษาไทยดำ		รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15 – 25 ปี	65	65.00	35	35.00	100	100.00
30 – 40 ปี	82	82.00	18	18.00	100	100.00
45 – 55 ปี	82	82.00	18	18.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	90	90.00	10	10.00	100	100.00
รวม	319	79.75	81	20.25	400	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแบบ (au)					
	รูปแบบภาษาไทยดำ		รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15 – 25 ปี	52	52.00	48	48.00	100	100.00
30 – 40 ปี	91	91.00	9	9.00	100	100.00
45 – 55 ปี	86	86.00	14	14.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	84	84.00	16	16.00	100	100.00
รวม	313	78.25	87	21.75	400	100.00

ภาพที่ 7.1 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (auu) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ

ตารางที่ 7.1 และภาพที่ 7.1 แสดงว่าการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำลดลงอย่างเป็นลำดับตามช่วงอายุน้อยลง ในขณะที่การใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป 45 - 55 ปีและ 30 - 40 ปีเพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามช่วงอายุที่น้อยลงจนถึงช่วงอายุ 30 - 40 ปีที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำร้อยละ 91 และลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 - 25 ปีเหลือร้อยละ 52 แสดงว่าชาวไทยดำมีแนวโน้มการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำลดลงอย่างเป็นลำดับในขณะที่ชาวไทยดำที่อายุมากกว่า 30 ปีใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำใกล้เคียงกัน คือ มากกว่าร้อยละ 80 แต่ชาวไทยดำรุ่นใหม่ (ช่วงอายุ 15 - 25 ปี) กลับลดการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำลงอย่างรวดเร็ว

การใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างเป็นลำดับตามช่วงอายุน้อยลง ในขณะที่การใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานลดลงเป็นลำดับตามช่วงอายุที่น้อยลงตั้งแต่ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 16) 45 - 55 ปี (ร้อยละ 14) จนถึงช่วงอายุ 30 - 40 ปีที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

เพียงร้อยละ 9 และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปีเป็นร้อยละ 48 แสดงว่าชาวไทยด้ามีแนวโน้มการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างเป็นลำดับในขณะที่ชาวไทยด้าที่อายุมากกว่า 30 ปียังคงการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานเพียงเล็กน้อย แต่ชาวไทยด้ารุ่นใหม่ (ช่วงอายุ 15 – 25 ปี) กลับใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผลการเปรียบเทียบที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (**au**) หมายความว่าชาวไทยด้ายังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยด้าไว้มากกว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยด้า

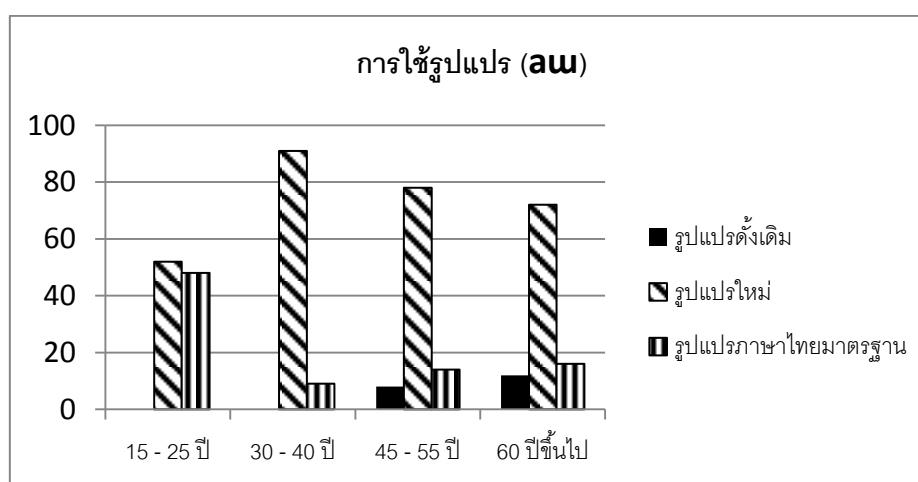
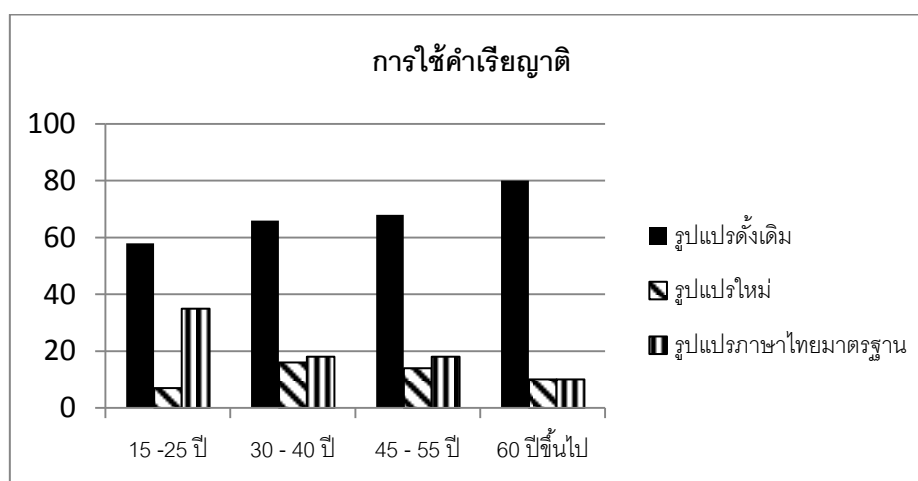
อีกประการหนึ่งในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยด้ามากกว่า 1 รูปแปรแบ่งเป็น รูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ ชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิม ร้อยละ 68 แต่ใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมเพียงร้อยละ 5 ชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติใหม่ไม่มากนัก (ร้อยละ 11.75) แต่ใช้รูปแปรเสียงใหม่สูงมากอย่างชัดเจน (ร้อยละ 73.25) (ดู ตารางที่ 7.2) ข้อแตกต่างดังกล่าวอาจอธิบายได้ด้วยข้อแตกต่างทางลักษณะทางภาษาศาสตร์ของรูปแปรคือ รูปแปรคำเรียกญาติใหม่ประกอบขึ้นจากส่วนที่เป็นภาษาไทยด้าและส่วนที่เป็นภาษาไทยมาตรฐานซึ่งเกิดจากการสัมผัสภาษา (ปัจจัยภายนอกตัวภาษา) ขณะที่รูปแปรเสียงใหม่เกิดจากการทำให้ง่าย คือ [au] กลายเป็น [au] และ [ə:] เป็นปัจจัยที่เกิดจากข้อจำกัดของการผลิตเสียงของมนุษย์

ตารางที่ 7.2 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุแบบแยกรูปแปรภาษาไทยด้า

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	58	58.00	7	7.00	35	35.00	100	100.00
30-40 ปี	66	66.00	16	16.00	18	18.00	100	100.00
45-55 ปี	68	68.00	14	14.00	18	18.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	80	80.00	10	10.00	10	10.00	100	100.00
รวม	272	68.00	47	11.75	81	20.25	400	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	52	52.00	48	48.00	100	100.00
30-40 ปี	0	0.00	91	91.00	9	9.00	100	100.00
45-55 ปี	8	8.00	78	78.00	14	14.00	100	100.00
60 ปีขึ้นไป	12	12.00	72	72.00	16	16.00	100	100.00
รวม	20	5.00	184	73.25	87	21.75	400	100.00

ภาพที่ 7.2 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุแบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.2 และภาพที่ 7.2 แสดงว่าชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมมากกว่าร้อยละ 50 ในทุกช่วงอายุ ในขณะที่ชาวไทยด้าใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมเพียงร้อยละ 12 ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป จากนั้นลดลงเหลือร้อยละ 8 ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและไม่ปรากฏในผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 40 ปี ผลการเปรียบเทียบที่ได้ยืนยันว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราช้ากว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au) หมายความว่าชาวไทยด้ายังใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิมในทุกช่วงอายุ ซึ่งยืนยันข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ไม่เกิดขึ้นในภาษาไทยด้าที่พูดที่บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

ชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติใหม่ร้อยละ 20 และน้อยกว่ารูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมในทุกช่วงอายุ ในขณะที่ชาวไทยด้าในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปี และ 30 – 40 ปีหันมาใช้รูปแปรเสียงใหม่มากกว่ารูปแปรดั้งเดิมอย่างชัดเจนใน 3 ช่วงอายุนี้และในช่วง 15 – 25 ปีอัตราการใช้รูปแปรเสียงใหม่ลดลงจนใกล้เคียงกับรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแสดงว่าชาวไทยด้าหันมาใช้รูปแปรเสียงใหม่ [au] และ [อ:] แทนรูปแปรเสียงดั้งเดิม [au] อย่างชัดเจนในขณะที่ชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติใหม่ในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

ชาวไทยด้าใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยมาตรฐานไปในทิศทางที่คล้ายคลึงกันคือ ชาวไทยด้าในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนแตกต่างจากชาวไทยด้าในอายุที่มากกว่า

ทิศทางการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au) แตกต่างกันคือ การใช้คำเรียกญาติจะเปลี่ยนจากรูปแปรดั้งเดิมไปเป็นรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแต่การออกเสียง (au) จะเปลี่ยนจากรูปแปรดั้งเดิมไปเป็นรูปแปรใหม่ที่ออกเสียงง่ายขึ้นก่อนที่จะเปลี่ยนไปเป็นรูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติ

รูปแปรดั้งเดิม > รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของ (au)

รูปแปรดั้งเดิม > รูปแปรใหม่ > รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบผลวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยด้าแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด้า กลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยด้าและกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด้าเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า การ

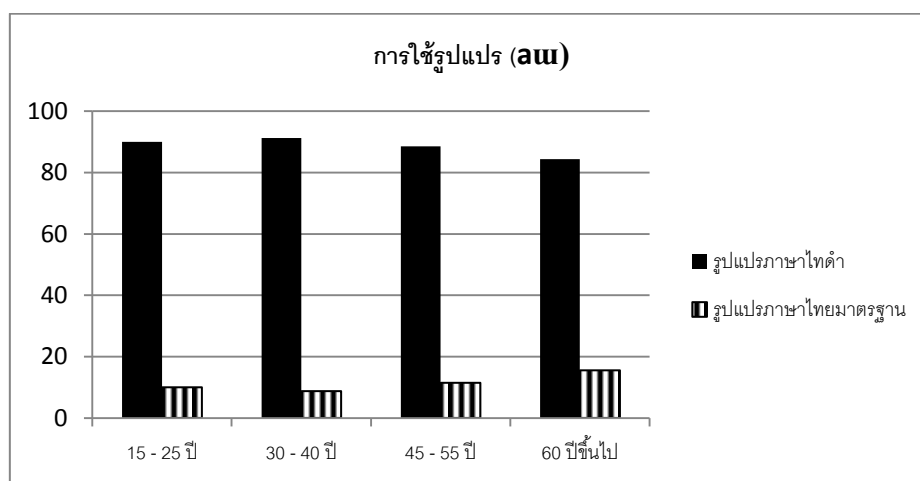
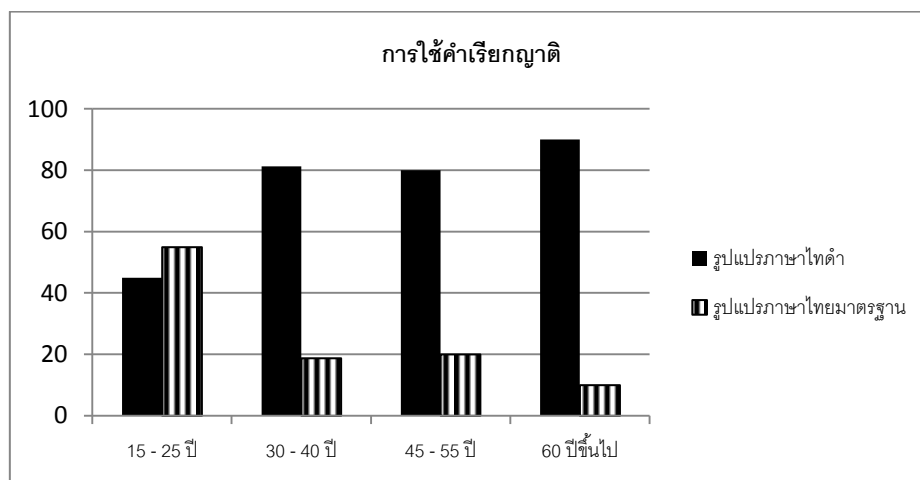
เปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง(au) ว่าเป็นไปหรือไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 7.3 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	9	45.00	11	55.00	20	100.00
30-40 ปี	65	81.52	15	8.75	80	100.00
45-55 ปี	56	80.00	14	20.00	70	100.00
60 ปีขึ้นไป	81	90.00	9	10.00	90	100.00
รวม	211	81.15	49	18.85	260	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15 – 25 ปี	18	90.00	2	10.00	20	100.00
30 – 40 ปี	73	91.25	7	8.75	80	100.00
45 – 55 ปี	62	88.57	8	11.43	70	100.00
60 ปีขึ้นไป	76	84.44	14	15.56	90	100.00
รวม	229	88.08	31	11.92	260	100.00

ภาพที่ 7.3 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.3 และภาพที่ 7.3 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลงแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำที่ใช้เพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลง โดยเฉพาะในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำ ร้อยละ 45 ขณะที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำถึงร้อยละ 90 แสดงว่าเป็นไปสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au) กล่าวคือผู้บอกภาษายังคงการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำไว้มากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลงแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้ลดลงเล็กน้อยตามช่วงอายุที่น้อยลง

โดยเฉพาะในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 55 มากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำอย่างชัดเจน ขณะที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ร้อยละ 10 แสดงว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำสู่ญรูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำไปมากกว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยดำ

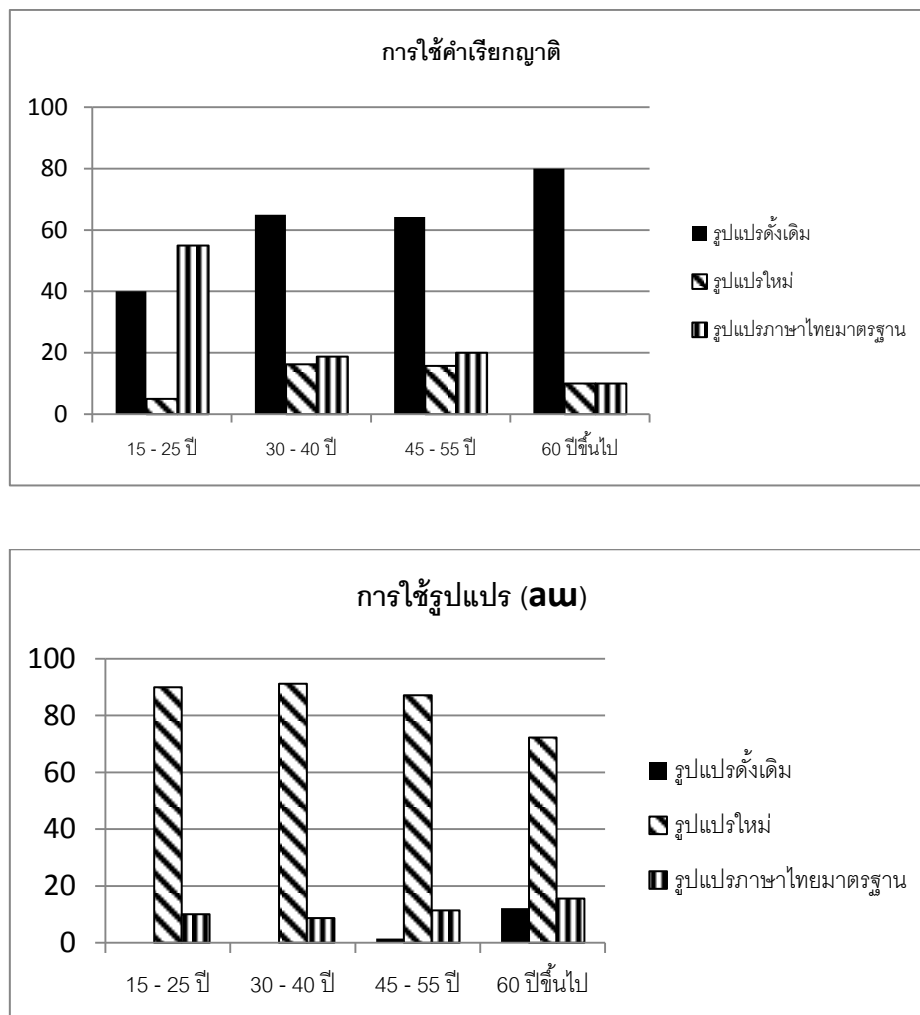
ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำแบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำออกเป็นรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่เพื่อให้เห็นลักษณะการแปรที่ละเอียดยิ่งขึ้น

ตารางที่ 7.4 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ แบบแยกรูปแปรภาษาไทยดำ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	8	40.00	1	5.00	11	55.00	20	100.00
30-40 ปี	52	65.00	13	16.25	15	18.75	80	100.00
45-55 ปี	45	64.29	11	15.71	14	20.00	70	100.00
60 ปีขึ้นไป	72	80.00	9	10.00	9	10.00	90	100.00
รวม	177	68.08	34	13.08	49	18.85	260	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	18	90.00	2	10.00	20	100.00
30-40 ปี	0	0.00	73	91.25	7	8.75	80	100.00
45-55 ปี	1	1.43	61	87.14	8	11.43	70	100.00
60 ปีขึ้นไป	11	12.22	65	72.22	14	15.56	90	100.00
รวม	12	4.62	217	83.46	31	11.92	260	100.00

ภาพที่ 7.4 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำแบบแยกรูปแบบภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.4 และภาพที่ 7.4 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมลดลงอย่างเป็นลำดับตามช่วงอายุที่น้อยลงแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมที่ใช้เพียงเล็กน้อยร้อยละ 12.22 และ 1.43 ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและ 45 – 55 ปีตามลำดับ และไม่พบการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมในผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 40 ปี แสดงว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราช้ากว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินการอยู่ของการออกเสียง (au) กล่าวคือผู้บอกภาษายังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิม

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแปรคำเรียกญาติใหม่เพียงเล็กน้อยน้อยกว่าร้อยละ 20 ในทุกช่วงอายุแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงใหม่ที่ใช้เพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลงและใช้มากกว่าร้อยละ 70 ในทุกช่วงอายุแสดงว่าผู้บอกภาษาหันมาใช้รูปแปรเสียงใหม่มากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติใหม่

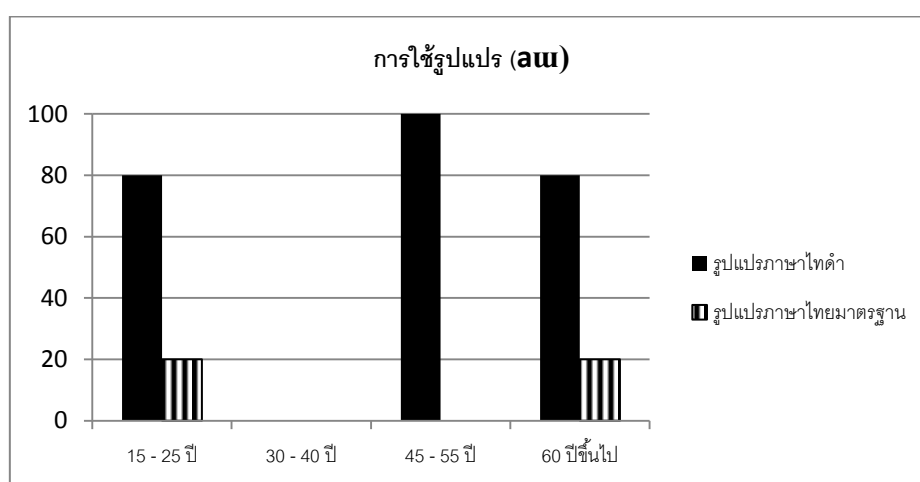
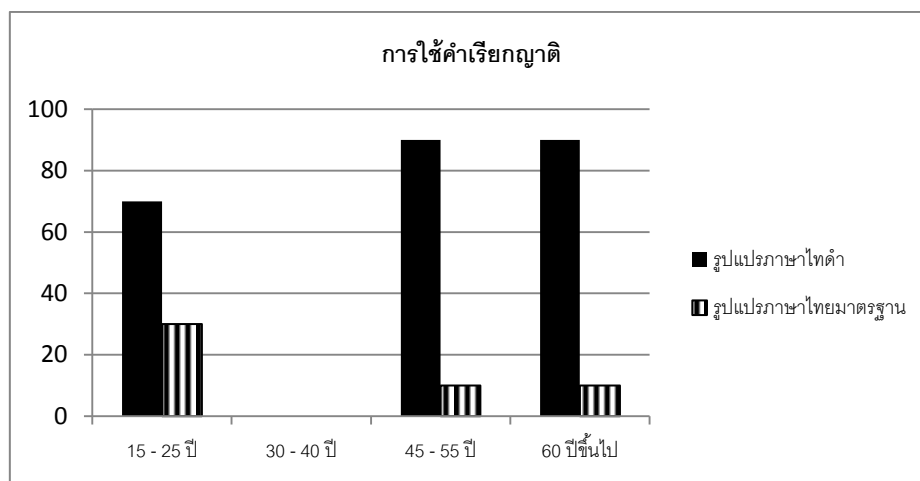
สรุปได้ว่ากลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยยังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิมซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินการออกเสียง (au)

ตารางที่ 7.5 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	7	70.00	3	30.00	10	100.00
30-40 ปี	-	-	-	-	-	-
45-55 ปี	9	90.00	1	10.00	10	100.00
60 ปีขึ้นไป	9	90.00	1	10.00	10	100.00
รวม	25	83.33	5	16.67	30	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)					
	รูปแปรภาษาไทยดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15 – 25 ปี	8	80.00	2	20.00	10	100.00
30 – 40 ปี	-	-	-	-	-	-
45 – 55 ปี	10	100.00	0	0.00	10	100.00
60 ปีขึ้นไป	8	80.00	2	20.00	10	100.00
รวม	26	86.67	4	13.33	30	100.00

ภาพที่ 7.5 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.5 และ ภาพที่ 7.5 แสดงว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำน้อยกว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยดำเล็กน้อยเช่นเดียวกับการใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ได้แตกต่างกันมาก

น่าสังเกตว่าการใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยมาตรฐานของชาวไทดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานแต่ในช่วงอายุ 15 – 25 ปีกลับเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามคือ ใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูป

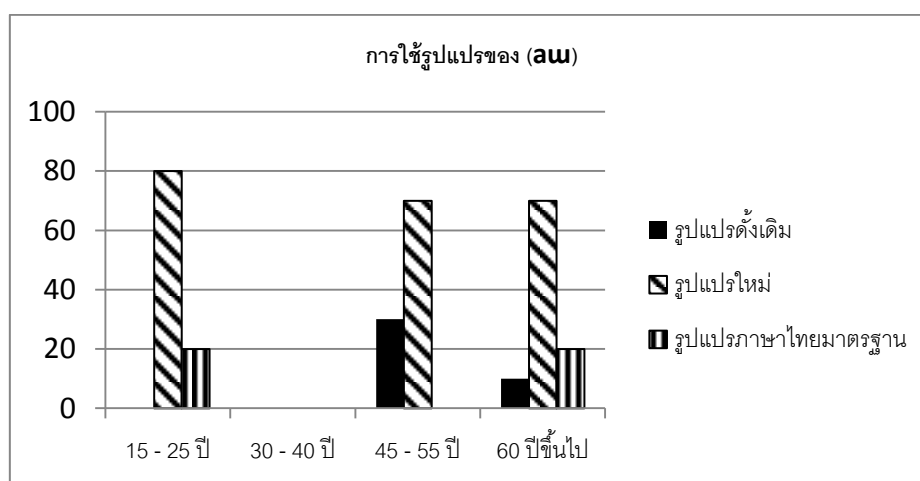
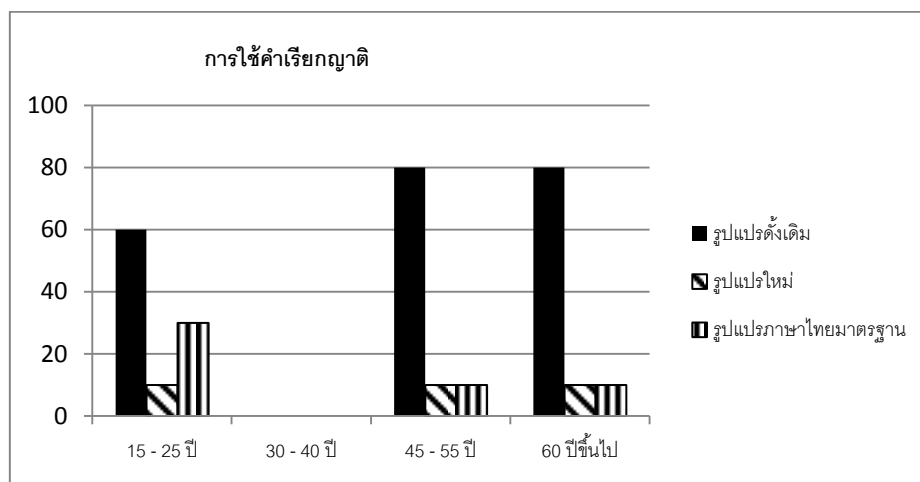
แปรเสียงภาษาไทยมาตรฐาน แสดงว่าภาษาไทยมาตรฐานเข้ามามีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของชาวไทยต่างช่วงอายุในรูปแบบที่ต่างกัน

ตารางที่ 7.6 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำ แบบแยกกรุปแปรภาษาไทยดำ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	6	60.00	1	10.00	3	30.00	10	100.00
30-40 ปี	-	-	-	-	-	-	-	-
45-55 ปี	8	80.00	1	10.00	1	10.00	10	100.00
60 ปีขึ้นไป	8	80.00	1	10.00	1	10.00	10	100.00
รวม	22	73.33	3	10.00	5	16.67	30	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)							
	รูปแปรดั้งเดิม		รูปแปรใหม่		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	8	80.00	2	20.00	10	100.00
30-40 ปี	-	-	-	-	-	-	-	-
45-55 ปี	3	30.00	7	70.00	0	0.00	10	100.00
60 ปีขึ้นไป	1	10.00	7	70.00	2	20.00	10	100.00
รวม	4	13.33	22	73.34	4	13.33	30	100.00

ภาพที่ 7.6 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำแบบแยกประเภทภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.6 และภาพที่ 7.6 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมลดลงอย่างเป็นลำดับตามช่วงอายุที่น้อยลงแต่ยังคงใช้มากกว่าร้อยละ 50 ในทุกช่วงอายุ แตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมที่ใช้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 10 ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปเป็นร้อยละ 30 ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและไม่พบการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมในผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปี แสดงว่าไม่เป็นไปสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au) กล่าวคือผู้บอกภาษายังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิม

การใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงใหม่เป็นไปในทิศทางเดียวกับผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยาคือ ใช้รูปแปรเสียงใหม่มากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติใหม่อย่างชัดเจนในทุกช่วงอายุ

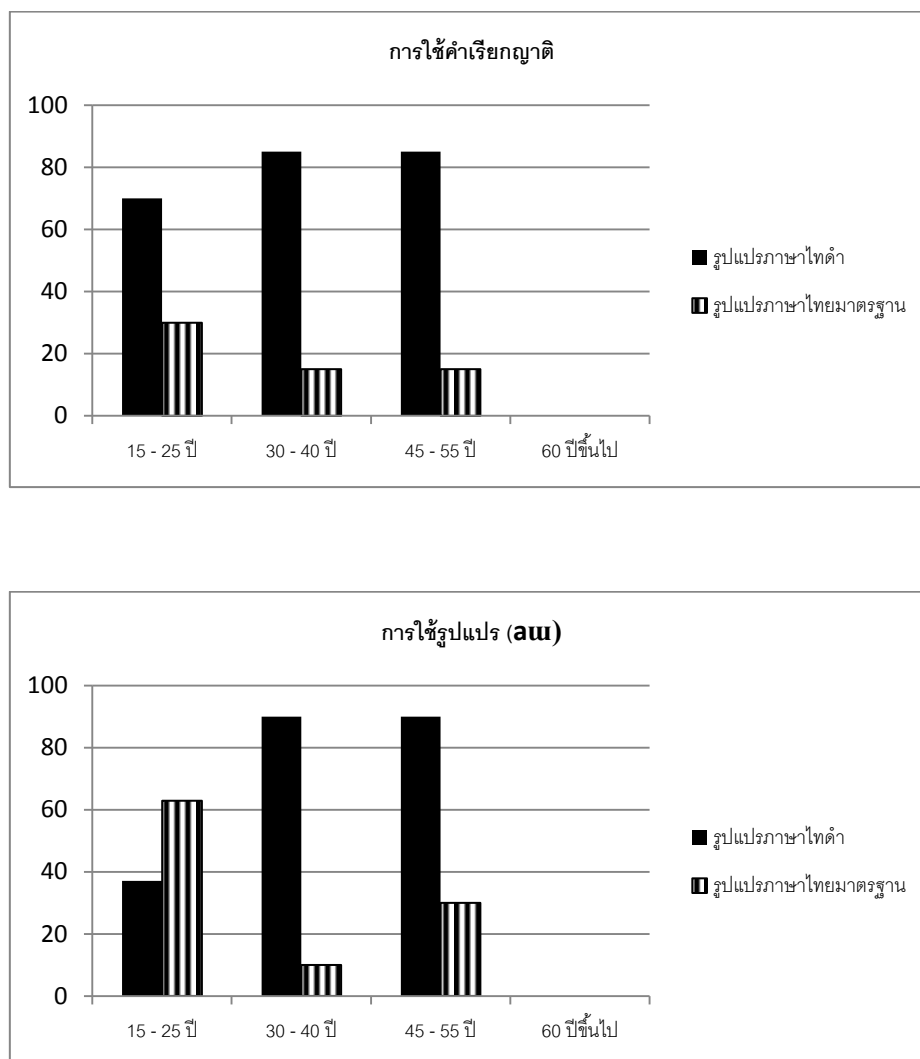
สรุปได้ว่ากลุ่มผู้ที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยาคยังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิมยืนยันข้อค้นพบว่า**ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า**การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของ**คำเรียกญาติมีอัตราเร็ว**กว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

ตารางที่ 7.7 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยาคของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยาค

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม					
	รูปแปรภาษาไทยาค		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	49	70.00	21	30.00	70	100.00
30-40 ปี	17	85.00	3	15.00	20	100.00
45-55 ปี	17	85.00	3	15.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
รวม	83	75.45	27	24.55	110	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแปร (au)					
	รูปแปรภาษาไทยาค		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15 – 25 ปี	26	37.14	44	62.86	70	100.00
30 – 40 ปี	18	90.00	2	10.00	20	100.00
45 – 55 ปี	14	70.00	6	30.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-
รวม	58	52.73	52	47.27	110	100.00

ภาพที่ 7.7 ร้อยละการเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.7 และภาพที่ 7.7 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบใช้รูปแปรคำเรียกญาติและเสียงภาษาไทยดำใกล้เคียงกันในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีแต่การใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีลดลงเล็กน้อยเหลือร้อยละ 70 ขณะที่ใช้รูปแปรเสียงภาษาไทยดำลดลงอย่างมากเหลือร้อยละ 37.14 แสดงว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au) กล่าวคือผู้บอกภาษายังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำไว้มากกว่ารูปแปรเสียงภาษาไทยดำ

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบใช้รูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเพิ่มขึ้นตามช่วงอายุที่น้อยลงแต่ยังคงน้อยกว่ารูปแปรคำเรียกญาติภาษาไทยดำแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงภาษาไทย

มาตรฐานที่ใช้ลดลงในช่วงอายุ 30 – 40 ปีจากนั้นจึงเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่ใช้รูปแบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานถึงร้อยละ 62.86 มากกว่ารูปแบบเสียงภาษาไทยตัวอย่างชัดเจน แสดงว่ากลุ่มผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยต่ำสูญรูปแบบเสียงภาษาไทยต่ำไปมากกว่ารูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทยต่ำ

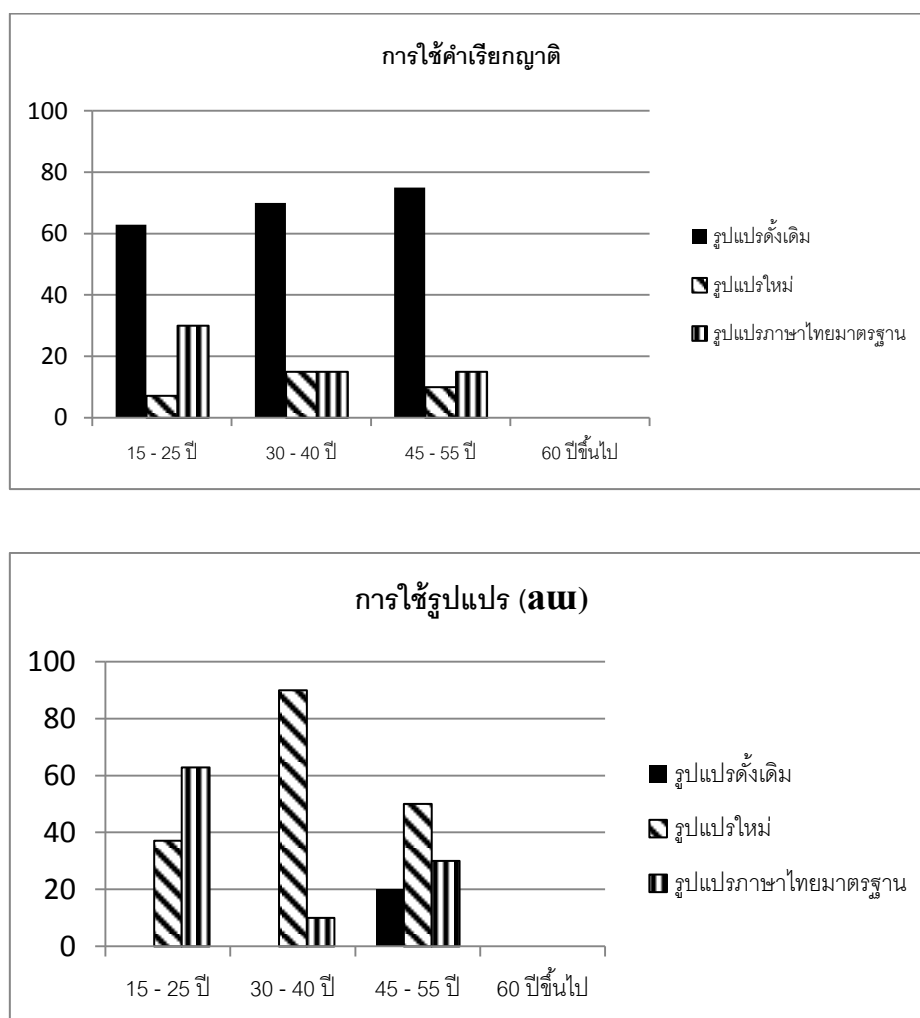
น่าสังเกตว่าการใช้รูปแบบภาษาไทยต่ำและภาษาไทยมาตรฐานในช่วงอายุ 15 – 25 ปีของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยต่ำแตกต่างจากผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยต่ำอย่างเห็นได้ชัด คือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยต่ำใช้รูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทยต่ำน้อยกว่าภาษาไทยมาตรฐานแต่ใช้รูปแบบเสียงภาษาไทยต่ำมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยต่ำใช้รูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่าภาษาไทยต่ำแต่ใช้รูปแบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยต่ำ แสดงว่าทัศนคติต่อภาษามีผลต่อการใช้รูปแบบคำเรียกญาติและรูปแบบเสียงต่างกัน

ตารางที่ 7.8 การเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (auu) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยต่ำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยต่ำแบบแยกรูปแบบภาษาไทยต่ำ

ช่วงอายุ	การใช้คำเรียกญาติในภาพรวม							
	รูปแบบดั้งเดิม		รูปแบบใหม่		รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
15-25 ปี	44	62.86	5	7.14	21	30.00	70	100.00
30-40 ปี	14	70.00	3	15.00	3	15.00	20	100.00
45-55 ปี	15	75.00	2	10.00	3	15.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	73	66.36	10	9.09	27	24.55	110	100.00

ช่วงอายุ	การใช้รูปแบบ (auu)							
	รูปแบบดั้งเดิม		รูปแบบใหม่		รูปแบบภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
15-25 ปี	0	0.00	26	37.14	44	62.86	70	100.00
30-40 ปี	0	0.00	18	90.00	2	10.00	20	100.00
45-55 ปี	4	20.00	10	50.00	6	30.00	20	100.00
60 ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	4	3.64	54	49.09	52	47.27	110	100.00

ภาพที่ 7.8 การเปรียบเทียบร้อยละการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ในภาพรวมตามตัวแปรอายุ โดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำของกลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำแบบแยกกลุ่มแปรภาษาไทยดำ

ตารางที่ 7.8 และภาพที่ 7.8 แสดงว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมลดลงอย่างเป็นลำดับตามช่วงอายุที่น้อยลงแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมที่ใช้ร้อยละ 20 ในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและไม่พบการใช้รูปแปรเสียงดั้งเดิมในผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า 40 ปี แสดงว่าไม่เป็นไปสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง(au) กล่าวคือผู้บอกภาษายังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิม

ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรคำเรียกญาติใหม่เพียงเล็กน้อยน้อยกว่าร้อยละ 20 ในทุกช่วงอายุแตกต่างจากการใช้รูปแปรเสียงใหม่ที่ใช้มากกว่าร้อยละ 30 ในทุกช่วงอายุแสดงว่าผู้บอกภาษาหันมาใช้รูปแปรเสียงใหม่มากกว่ารูปแปรคำเรียกญาติใหม่

สรุปได้ว่ากลุ่มผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำยังคงการใช้รูปแปรคำเรียกญาติดั้งเดิมไว้มากกว่ารูปแปรเสียงดั้งเดิมซึ่งไม่เป็นไปสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (aw)

ผลการเปรียบเทียบทั้งหมดสรุปได้ว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (aw) ไม่เกิดขึ้นกับภาษาไทยดำที่พูดที่บ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติและ (au) ในภาษาไทยคำบ้านสะแกราย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษาไทยคำและเปรียบเทียบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาคสนามจากผู้บอกภาษาชาวไทยคำที่บ้านสะแกราย ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม 4 ช่วงอายุช่วงอายุละ 10 คนคือ 15 – 25 ปี, 30 – 40 ปี, 45 – 55 ปี และ 60 ปีขึ้นไปรวมผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 40 คน

ผู้วิจัยสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยคำของผู้บอกภาษาด้วยแบบสอบถามพบว่าชาวไทยคำจำนวน 26 คนมีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำ รองลงมาคือชาวไทยคำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำจำนวน 11 คนและชาวไทยคำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำน้อยที่สุดจำนวน 3 คน

ผู้วิจัยจะสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและเก็บข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยคำของผู้บอกภาษาให้เรียบร้อยก่อนแล้วจึงเริ่มเก็บข้อมูลคำเรียกญาติด้วยการสัมภาษณ์จนได้ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติทั้ง 10 คำจากผู้บอกภาษาและเก็บข้อมูลการออกเสียง (au) โดยให้ผู้บอกภาษาบรรยายรูปวาดจำนวน 4 รูป

8.1 สรุปผลการวิจัย

8.1.1 ผลการแปรของคำเรียกญาติ

ผลการวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติในภาพรวมพบว่าชาวไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละคำพบว่าชาวไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำอย่างเดียวกันในคำ “พ่อ” และ “แม่” ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานอย่างเดียวกันในคำ “อาชาย” ใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในคำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” “ลูก” “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” นอกจากนี้ยังพบว่าชาวไทยคำใช้รูปแปรภาษาไทยคำในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” เป็น 2 รูปแปรคือ รูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่

8.1.1.1 ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุ

ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุพบว่าชาวไทยคำทั้ง 4 ช่วงอายุใช้รูปแปรภาษาไทยคำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน

ชาวไทยดำแต่ละช่วงอายุใช้รูปแบบคำเรียกญาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยกเว้นชาวไทยดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปีใช้รูปแบบคำเรียกญาติไม่แตกต่างกันกับชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปี ชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้รูปแบบภาษาไทยดำในภาพรวมในความถี่ที่มากกว่าชาวไทยดำอายุน้อย ส่วนชาวไทยดำอายุน้อยใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานในความถี่ที่มากกว่าชาวไทยดำอายุมาก

ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำพบว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกใช้รูปแบบคำเรียกญาติแตกต่างจากชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีคือใช้รูปแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแบบภาษาไทยดำ ในขณะที่ชาวไทยดำทั้ง 4 ช่วงอายุที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบคำเรียกญาติไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาทั้งหมดยืนยันว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย

8.1.1.2 ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำพบว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกกลางและลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยดำมากกว่ารูปแบบภาษาไทยมาตรฐานเล็กน้อย ชาวไทยดำที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกันใช้รูปแบบคำเรียกญาติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

ผลการแปรของคำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำโดยควบคุมตัวแปรอายุพบว่าทัศนคติต่อภาษาไทยดำมีผลต่อการใช้คำเรียกญาติในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปี และ 30 – 40 ปีเพียงเล็กน้อย ส่วนการใช้คำเรียกญาติในช่วงอายุ 15 – 25 ปี ผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแบบภาษาไทยดำน้อยกว่าชาวไทยดำที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยดำแสดงว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้คำเรียกญาติภาษาไทยดำในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ

8.1.2 ผลการแปรของ (au)

ผลวิเคราะห์การแปรของ (au) ในภาพรวมพบว่าชาวไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] และยังพบอีกว่าชาวไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำเป็น 3 รูปแปร คือ รูปแปรดั้งเดิม [au] รูปแปรใหม่ [au] และ [อ:]

8.1.2.1 ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุ

ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุพบว่าชาวไทยดำที่อายุมากกว่า 30 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานอย่างชัดเจนแต่ชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแปรทั้งสองในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ชาวไทยดำในช่วงอายุต่างกันใช้รูปแปรเสียงที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ชาวไทยดำที่อายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมและพบการใช้รูปแปรดั้งเดิมเพียงเล็กน้อยในช่วงอายุที่มากกว่า 40 ปี ชาวไทยดำที่มีอายุมากกว่า 30 ปีใช้รูปแปรใหม่ [au] และ [อ:] มากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแต่ชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่

ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำพบว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำมีอัตราการการใช้รูปแปรแต่ละเสียงคล้ายคลึงกับชาวไทยดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปีคือ ใช้รูปแปรใหม่ [au] มากกว่าชาวไทยดำในช่วงอายุอื่น ในขณะที่ชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีมีอัตราการการใช้รูปแปรแต่ละเสียงคล้ายคลึงกับชาวไทยดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีคือ ชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 15 – 25 ปีที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรใหม่ [อ:] เท่ากันและกลุ่มชาวไทยดำทั้ง 2 ช่วงอายุนี้มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรใหม่

ผลการศึกษาทั้งหมดยืนยันว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุมากใช้รูปแปร [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทยดำที่มีอายุน้อย

8.1.2.2 ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ผลการแปรของ (au) ตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยดำพบว่าชาวไทยดำที่มีทัศนคติบวกและกลางต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำมากกว่ารูปแปรภาษาไทยมาตรฐานอย่างชัดเจนและชาวไทยดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำใช้รูปแปรภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐานใกล้เคียง

กัน ชาวไทดำที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยต่างกันใช้รูปแบบเสียงที่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ

ชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยใช้รูปแบบใหม่ [au] มากที่สุด ชาวไทดำที่มี
ทัศนคติกลางต่อภาษาไทยใช้รูปแบบใหม่ [ɔ:] มากที่สุดและใช้รูปแบบดั้งเดิมมากกว่าชาวไทดำที่
มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทย ชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยใช้รูปแบบภาษาไทย
มาตรฐานมากที่สุด

ผลการแปรของ (au) ตามทัศนคติต่อภาษาไทยโดยควบคุมตัวแปรอายุพบว่าชาวไทดำ
ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยในทุกช่วงอายุใช้รูปแบบใหม่ [au] มากกว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติ
กลางและลบต่อภาษาไทย ชาวไทดำที่มีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยในช่วงอายุ 15 – 25 ปี
45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบใหม่ [ɔ:] มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกและลบต่อภาษาไทย
ชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยในช่วงอายุ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปีและ 45 – 55 ปีใช้รูปแบบ
ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทย

ผลการศึกษาทั้งหมดยืนยันว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือผู้บอกภาษาชาวไท
ดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยใช้รูปแบบ [au] ในความถี่ที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไท
ดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทย

8.1.3 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติกับ (au)

ผลการเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ตามตัวแปรอายุพบว่าชาวไทดำทั้ง
4 ช่วงอายุคือ 15 – 25 ปี 30 – 40 ปี 45 – 55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปใช้รูปแบบคำเรียกญาติภาษาไทย
ในความถี่ที่มากกว่ารูปแบบเสียงภาษาไทยดำแสดงว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าการ
เปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลัง
ดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

ผลการเปรียบเทียบการแปรของคำเรียกญาติกับ (au) ตามตัวแปรอายุโดยควบคุมตัว
แปรทัศนคติต่อภาษาไทยพบว่ากลุ่มผู้ที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยใช้รูปแบบคำ
เรียกญาติดั้งเดิมในความถี่ที่มากกว่ารูปแบบเสียงดั้งเดิม [au] แสดงว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
ที่ตั้งไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของคำเรียกญาติมีอัตราเร็วว่าการ
เปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของการออกเสียง (au)

8.2 อภิปรายผลการวิจัย

1) คำศัพท์พื้นฐานเกิดการแปรหรือไม่ ?

นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบและนักภาษาศาสตร์เชิงประวัติส่วนใหญ่ยังคงใช้การเปรียบเทียบคำศัพท์พื้นฐานซึ่งเป็นคำที่เกิดการยืมได้น้อยและไม่มีแนวโน้มที่จะเกิดการแพร่กระจายจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งมาเป็นแหล่งข้อมูลเพื่อใช้เปรียบเทียบและสืบสร้างคำและเสียงในภาษาต่างๆ แต่ แคมป์เบล Campbell (1999) พบว่าคำศัพท์พื้นฐานสามารถเกิดการยืมจากภาษาอื่นได้เช่นเดียวกับคำศัพท์ที่ไม่ใช่คำศัพท์พื้นฐาน เช่น 'aiti' แปลว่า แม่ ในภาษา Finnish ภาษาในตระกูล Finnic ที่ยืมจากภาษาในตระกูล Indo European

ในงานวิจัยนี้ยืนยันว่าคำศัพท์พื้นฐานสามารถเกิดการยืมจากภาษาอื่นได้เช่นเดียวกับคำศัพท์ที่ไม่ใช่คำศัพท์พื้นฐานตามข้อค้นพบของแคมป์เบล แม้แต่คำเรียกญาติซึ่งเป็นคำศัพท์กลุ่มหนึ่งในชุดคำศัพท์พื้นฐานที่มีความถี่การใช้คำศัพท์สูงในชีวิตประจำวันและมีคำเรียกญาติภาษาไทยดำโดยเฉพาะแต่ชาวไทดำที่บ้านสะแกรายกลับเกิดการยืมคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานได้เช่นเดียวกับคำศัพท์อื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำ “อาชาย” ซึ่งเปลี่ยนไปใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ยังเกิดการประสมคำระหว่างคำภาษาไทยดำกับคำภาษาไทยมาตรฐานเป็นรูปแปรใหม่ในคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้”

2) การแปรคำศัพท์ในภาพรวมหรือการแปรคำศัพท์ในแต่ละคำ

ผลวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติพบว่าคำเรียกญาติแต่ละคำเกิดการแปรที่ต่างกันซึ่งเกิดจากความถี่ของการใช้และความเป็นพื้นฐานของคำเรียกญาติ คำ “พ่อ” และ “แม่” ยังคงใช้รูปแปรภาษาไทยดำเท่านั้น คำ “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” และ “ลูก” ใช้ทั้งรูปแปรภาษาไทยดำและรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานและคำ “ลูกเขย” และ “ลูกสะใภ้” เกิดรูปแปรใหม่ที่ใช้ทั้งคำภาษาไทยดำและคำภาษาไทยมาตรฐานดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าคำศัพท์หมวดอื่นน่าจะเกิดปรากฏการณ์การแปรเช่นเดียวกับคำเรียกญาติ

การวิจัยการแปรคำศัพท์ที่มุ่งเน้นไปที่ภาพรวมของการแปรคำศัพท์แต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของการแปรในแต่ละคำจึงไม่อาจสะท้อนความเป็นจริงของการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบัน

3) ผลสำรวจทัศนคติต่อภาษาด้วยแบบสอบถาม

ผู้วิจัยวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาไทยคำของผู้บอกภาษาที่สำรวจจากแบบสอบถามพบว่าผู้บอกภาษามีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำจำนวน 26 คน ผู้บอกภาษามีทัศนคติกลางต่อภาษาไทยคำจำนวน 3 คนและผู้บอกภาษามีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำจำนวน 11 คน โดยแบ่งตามช่วงอายุ ดังตารางที่ 8.1

ตารางที่ 8.1 จำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวก กลางและลบต่อภาษาไทยคำตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ผู้ที่มีทัศนคติต่อภาษาไทยคำ							
	บวก		กลาง		ลบ		รวม	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
15-25 ปี	2	20.00	1	20.00	7	70.00	10	100.00
30-40 ปี	8	80.00	0	0.00	2	20.00	10	100.00
45-55 ปี	7	70.00	1	10.00	2	20.00	10	100.00
60 ปีขึ้นไป	9	90.00	1	10.00	0	0.00	10	100.00
รวม	26	65.00	3	7.50	11	27.50	40	100.00

จากตารางที่ 8.1 เห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปมีจำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำมากกว่าจำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำต่างจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปีที่มีจำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยคำมากกว่าจำนวนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยคำแสดงว่าชาวไทดำรุ่นใหม่มีแนวโน้มที่จะเลิกใช้ภาษาไทยคำ

ตารางที่ 8.2 คะแนนการตอบแบบสอบถามรายข้อ

ช่วงอายุ	ลำดับคำถาม										เฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
15-25	6	1	3	1	7	2	5	5	7	3	4.00
30-40	7	6	10	6	8	4	8	9	10	6	7.40
45-55	4	7	10	4	8	9	9	8	6.5	4	6.95
60 ปีขึ้นไป	6	10	10	7	9	8	10	10	8	7	8.50
เฉลี่ย	5.75	6.00	8.25	4.50	8.00	5.75	8.00	8.00	7.86	5.00	6.71

ตารางที่ 8.2 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนการตอบแบบสอบถามทั้ง 10 ข้อคือ 6.71 แสดงว่าชาวไทดำที่บ้านสะแกรายมีทัศนคติบวกต่อภาษาไทย ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ในแต่ละคำถามสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มคำถามที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากกว่า 7.50 ได้แก่คำถามข้อที่ 3 5 7 8 และ 9 และกลุ่มคำถามที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนน้อยกว่า 7.50 ได้แก่คำถามข้อที่ 1 2 4 6 และ 10

ค่าเฉลี่ยคะแนนของคำถามข้อที่ 3 “ถ้าท่านไปจังหวัดอื่นๆที่ไม่ใช่จังหวัดนครปฐมแล้วเจอคนที่พูดไทดำได้ท่านจะสนทนาด้วยภาษาใด” มีคะแนนสูงที่สุดคือ 8.3 คะแนนแสดงว่าชาวไทดำภูมิใจที่เกิดเป็นชาวไทดำเป็นอย่างมากและกล้าแสดงตนว่าเป็นชาวไทดำกับชาวไทดำในที่อื่นด้วย ค่าเฉลี่ยคะแนนของคำถามข้อที่ 4 “หากในวงสนทนามีทั้งคนที่พูดภาษาไทยและคนที่พูดภาษาไทยท่านจะใช้ภาษาใดสนทนา” มีคะแนนน้อยที่สุดคือ 4.5 คะแนนแสดงว่าผู้ร่วมวงสนทนามีผลต่อการเลือกใช้ภาษาของชาวไทดำในวงสนทนาเป็นอย่างมากและมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษากลางในวงสนทนามากกว่าภาษาไทยไทดำ

เมื่อหาค่าเฉลี่ยคะแนนการตอบแบบสอบถามทั้ง 10 ข้อของแต่ละช่วงอายุพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนการตอบแบบสอบถามทั้ง 10 ข้อของชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีคือ 4.00 แสดงว่าชาวไทดำในช่วงอายุ 15 – 25 ปีมีทัศนคติลบต่อภาษาไทยต่างจากชาวไทดำในช่วงอายุ 30 - 40 ปี (7.40) ช่วงอายุ 45 – 55 ปี (6.95) และ 60 ปีขึ้นไป (8.50) มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยไทดำ

นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างคะแนนในแต่ละข้อคำถามระหว่างช่วงอายุที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เช่น

คำถามข้อที่ 2 “ถ้าท่านอยู่ที่บ้านสะแกรายหรือบ้านอื่นๆในตำบลอนายหอมท่านจะใช้ภาษาใด” ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปตอบว่าภาษาไทยไทดำทั้ง 10 คนแต่เมื่อผู้บอกภาษาในช่วงอายุที่น้อยลงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตอบว่าภาษาไทยไทดำลดลงตามลำดับจนถึงผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปีที่ตอบภาษาไทยไทดำมีเพียงคนเดียวแสดงว่าภาษาไทยไทดำเริ่มลดบทบาทการสื่อสารในชีวิตประจำวันลงอย่างเห็นได้ชัด

คำถามข้อที่ 7 “ท่านอยากให้สมาชิกภายในครอบครัวพูดด้วยภาษาใด” ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปตอบว่าภาษาไทยไทดำทั้ง 10 คนแต่เมื่ออายุน้อยลงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตอบว่าภาษาไทยไทดำลดลงตามลำดับจนถึงผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15-25 ปีที่ตอบภาษาไทยไทดำมี 5 คนแสดงว่าในแวดวงครอบครัวซึ่งเป็นการชี้วัดความเข้มการใช้ภาษา ชาวไทดำรุ่นใหม่ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องใช้ภาษาไทยไทดำและหันมาใช้ภาษาไทยมาตรฐานสื่อสารกันภายในครอบครัวแทน

คำถามข้อที่ 3 “ถ้าท่านไปจังหวัดอื่นๆที่ไม่ใช่จังหวัดนครปฐมแล้วเจอคนที่พูดไทดำได้ท่านจะสนทนาคด้วยภาษาใด” ผู้บอกภาษาที่อายุ 30 ปีขึ้นไปตอบว่าจะสนทนาคด้วยภาษาไทดำทั้ง 10 คนแตกต่างจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปีตอบว่าจะสนทนาคด้วยภาษาไทดำเพียง 3 คน แสดงว่าชาวไทดำรุ่นใหม่ไม่ยอมแสดงตนว่าเป็นชาวไทดำกับชาวไทดำด้วยกันแตกต่างจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุที่แก่กว่าที่กล้าแสดงตนว่าเป็นชาวไทดำเมื่อพบปะชาวไทดำด้วยกัน

คำถามข้อที่ 6 “ท่านคิดว่าระหว่างการพูดภาษาไทดำกับภาษาไทย ท่านพูดภาษาใดแล้วรู้สึกขาดความมั่นใจ” ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 -25 ปีและ 30-40 ปีตอบว่าภาษาไทดำที่พูดแล้วขาดความมั่นใจต่างจากผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 -55 ปีและ 60 ปีขึ้นไปที่ตอบว่าภาษาไทยที่พูดแล้วขาดความมั่นใจแสดงว่าผู้บอกภาษาอายุต่ำกว่า 40 ปีเริ่มไม่มั่นใจในภาษาไทดำของตนที่ใช้และรู้สึกว่าภาษาที่ตนใช้แตกต่างจากภาษาไทดำที่พูดโดยชาวไทดำที่มีอายุมากกว่า 40 ปี

5) การแปรของคำเรียกญาติตามทัศนคติต่อภาษาไทดำจากแบบสอบถาม (เกณฑ์การตัดสินใหม่)

เกณฑ์การตัดสินว่าผู้บอกภาษาที่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบถามตั้งแต่ 4 – 0 คะแนนเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทดำอาจใช้ไม่ได้กับชาวไทดำเนื่องจากชาวไทดำที่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบถาม 4 คะแนนใช้ภาษาเหมือนกับผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทดำ แต่ชาวไทดำที่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบถามตั้งแต่ 2 - 0 คะแนนซึ่งใช้ภาษาต่างจากผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทดำแสดงว่าเกณฑ์การตัดสินว่าผู้บอกภาษาแต่ละภาษาต่างกันซึ่งเป็นสิ่งควรระวังในการศึกษาเรื่องการแปรภาษาตามทัศนคติต่อภาษา

จากการอภิปรายผลเรื่องเกณฑ์การตัดสินผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทดำข้างต้นว่าควรจัดผู้ที่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบถามตั้งแต่ 2 – 0 คะแนนเป็นผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทดำและผู้ที่มีคะแนนตั้งแต่ 4 – 10 คะแนนเป็นผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทดำดังนั้นผู้วิจัยจึงทดลองวิเคราะห์การแปรของคำเรียกญาติ ตามเกณฑ์ตัดสินใหม่

ตารางที่ 8.3 การใช้คำเรียกญาติในภาพรวมตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทดำ

ทัศนคติต่อ ภาษาไทดำ	การใช้คำเรียกญาติ					
	รูปแปรภาษาไทดำ		รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน		รวม	
	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ	จำนวนคำ	ร้อยละ
บวก	299	80.81	71	19.19	370	100.00
ลบ	20	66.66	10	33.33	30	100.00
รวม	272	79.75	81	20.25	400	100.00
$X^2 = 3.50, d.f. = 1, p < 0.1$						

จากตารางที่ 8.3 เห็นได้ว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่าใช้รูปแปรภาษาไทยด่ามากกว่าผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ**ผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่าใช้คำเรียกญาติภาษาไทยด่าในกรณีที่มากกว่าผู้บอกภาษาชาวไทดำที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่า**และผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่าใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่า เมื่อคำนวณค่าโคสแควร์ของการใช้คำเรียกญาติตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาไทยด่าพบว่าการใช้คำเรียกญาติของผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับผู้ที่มีทัศนคติลบต่อภาษาไทยด่าที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 0.1

ผู้วิจัยเห็นว่าเกณฑ์การตัดสินใหม่น่าจะสะท้อนทัศนคติต่อภาษาไทยด่าของผู้บอกภาษาได้ดีกว่าเกณฑ์เดิมแต่ยังเป็นเรื่องที่ยังต้องศึกษาต่อไปว่าแต่ละภาษาสามารถใช้เกณฑ์การตัดสินทัศนคติต่อภาษาเกณฑ์เดียวกันได้หรือไม่หรือแต่ละภาษามีเกณฑ์การตัดสินคนละเกณฑ์

6) อิทธิพลภาษาไทยมาตรฐานในคำเรียกญาติของภาษากลุ่มชาติพันธุ์

การศึกษาคำเรียกญาติของภาษากลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทยหลายงานพบว่าคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานมีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกญาติของกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่มทั้งในรูปของการยืมคำและการผสมคำระหว่างภาษากลุ่มชาติพันธุ์และภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ ศุภมาส เองฉ้วน (2537) ศศิธร นวเลิศปรีชา (2552) วราภรณ์ ติระ (2545)

ผลวิจัยการแปรคำของเรียกญาติภาษาไทยด่า บ้านสะแกกราย จังหวัดนครปฐมพบว่าชาวไทดำยืมคำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานเข้าไปใช้ในระบบคำเรียกญาติพื้นฐานและไม่พื้นฐานจำนวน 8 คำ คำเรียกญาติเหล่านี้เป็นคำเรียกญาติที่มีอายุน้อยกว่าตนเอง เท่ากับตนเองและมากกว่าตนเอง ชาวไทดำที่มีอายุมากใช้คำเรียกญาติภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่าชาวไทดำที่มีอายุน้อย นอกจากนี้ยังพบการผสมคำเรียกญาติไม่พื้นฐานระหว่างภาษาไทยด่ากับภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 2 คำคือ [lu:k pau] และ [lu? khə:j] ชาวไทดำในช่วงอายุ 30 – 40 ปีใช้คำเรียกญาติแบบใหม่มากกว่าช่วงอายุอื่นและชาวไทดำที่มีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยด่าใช้คำเรียกญาติแบบใหม่มากกว่าชาวไทดำที่มีทัศนคติกลางและลบต่อภาษาไทยด่า แม้ชาวไทดำยังคงรักษาการใช้คำเรียกญาติภาษาไทยด่าไว้เป็นอย่างดีแต่ภาษาไทยมาตรฐานได้แทรกซึมเข้าไปในระบบคำเรียกญาติพื้นฐานและไม่พื้นฐานแล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในระบบคำเรียกญาติภาษาไทยด่าในอนาคต

7) การแปรเสียงสระในภาษาไทยดำและภาษาลาวพวน

ผู้วิจัยเห็นว่าผลการแปรของ (ɤ:) ในคำว่า ใหญ่ ในภาษาลาวพวน อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี (รัชนี เสนีย์ศรีสันต์, 2526) กับผลการแปรของ (au) ในภาษาไทยดำ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมของผู้วิจัยคล้ายคลึงและแตกต่างกัน ดังนี้

การแบ่งกลุ่มช่วงอายุของผู้บอกภาษาใกล้เคียงกันคือแบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือผู้วิจัยแบ่งเป็นกลุ่ม 60 ปีขึ้นไป 45 – 55 ปี 30 – 40 ปีและ 15 – 30 ปี ส่วนงานวิจัยของรัชนี เสนีย์ศรีสันต์แบ่งเป็น 4 กลุ่มคือ 60 ปีขึ้นไป 45 – 59 ปี 30 – 44 ปีและ 15 – 29 ปีน่าจะทำให้ภาพการแปรที่เกิดขึ้นในภาษาใกล้เคียงกัน

การแปรของ (au) ในภาษาไทยดำ บ้านสะแกทรายที่ชาวไทดำออกเสียง (au) เป็น 4 รูปแปรคือรูปแปรดั้งเดิม [au] รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] และรูปแปรใหม่ [au] และ [ə:] คล้ายคลึงกับการแปรของ (ɤ:) ในภาษาลาวพวน มาบปลาเค้าพบว่าผู้บอกภาษาออกเสียง (ɤ:) เป็น 2 รูปแปรคือ รูปแปรภาษาลาวพวน [ɤ:] และรูปแปรภาษาไทยมาตรฐานแสดงว่าภาษาไทยมาตรฐานมีอิทธิพลต่อระบบเสียงภาษาตระกูลไทที่อยู่ในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ชาวไทดำที่อายุน้อยกว่า 40 ปีไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมและชาวไทดำที่อายุมากกว่า 40 ปีใช้รูปแปรดั้งเดิมน้อยกว่าร้อยละ 20 ส่วนการใช้รูปแปรภาษาลาวพวนที่ยังพบในทุกช่วงอายุแต่ลดลงอย่างต่อเนื่องจนถึงช่วงอายุ 15 – 29 ปีเหลือร้อยละ 25 แสดงว่าความเข้มของภาษาชาติพันธุ์ (ลาวพวนและไทดำ) ลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลงทำให้การใช้รูปแปรดั้งเดิมในภาษาชาติพันธุ์ของตนลดลงตามช่วงอายุที่น้อยลง

ชาวไทดำใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานตั้งแต่ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปและมีความถี่ที่ลดลงจนถึงช่วงอายุ 30 – 40 ปีจากนั้นจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงอายุ 15 – 25 ปี ส่วนการใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานในภาษาลาวพวนพบว่าผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 29 ปี ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ารูปแปรภาษาลาวพวนแสดงว่าภาษาไทยมาตรฐานมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาชาติพันธุ์ในแต่ละถิ่นอย่างมากโดยเฉพาะในช่วงอายุ 15 – 29 ปีอันเนื่องมาจากการสัมผัสกับภาษาไทยมาตรฐานในช่วงเวลาที่ผู้บอกภาษาต้องไปโรงเรียนซึ่งใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นสื่อการสอน

รูปแปรใหม่ในภาษาไทยน่าจะเกิดจากการทำให้ง่ายเป็นการปรับเปลี่ยนด้านสัทศาสตร์ ตามที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 5 ผู้วิจัยสังเกตว่าชาวไทยดำในช่วงอายุ 45 – 55 ปีและ 30 – 40 ปีใช้รูปแปรดั้งเดิมน้อยลงจนถึงไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิมเลยแต่ใช้รูปแปรใหม่เพิ่มขึ้นในขณะที่ใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานลดลงแสดงว่ารูปแปรใหม่น่าจะเป็นรูปแปรที่เข้ามาแทนที่รูปแปรดั้งเดิม

8.3 ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยสังเกตว่าตัวแปรด้านการศึกษาน่าจะมีผลต่อการใช้ภาษาของผู้บอกภาษารุ่นใหม่ที่ออกไปเรียนที่กรุงเทพฯหรือในตัวเมืองมักใช้รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนผู้ที่เรียนโรงเรียนคอนยายหอม บ้านตากแดดและมหาวิทยาลัยคริสเตียนหรือออกจากระบบโรงเรียนมาทำงานอยู่กับบ้านมักใช้รูปแปรภาษาไทยดำ
2. ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้บอกภาษาเลือกใช้รูปแปรใหม่ [au] หรือ [ə:] มักจะสอดคล้องกับการเลือกใช้รูปแปรใหม่ของผู้บอกภาษาที่เป็นพ่อหรือแม่หรือผู้เป็นต้นแบบการออกเสียงแก่ผู้บอกภาษาจึงน่าจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวกับการแปรของภาษา
3. ผู้วิจัยสังเกตว่าระดับการศึกษาและอาชีพน่าจะมีความสัมพันธ์บางประการกับทัศนคติต่อภาษาจึงเป็นหัวข้อที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เช่น ผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน มีอายุใกล้เคียงกัน เพศเดียวกัน แต่มีระดับการศึกษาและอาชีพที่ต่างกัน มีทัศนคติต่อภาษาไทยดำต่างกัน ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นพนักงานของรัฐที่องค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติลบต่อภาษาไทยดำ ขณะที่ผู้บอกภาษาอีกคนที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีทัศนคติบวกต่อภาษาไทยดำ
4. ผู้วิจัยสังเกตว่าชาวไทยดำรุ่นใหม่ (15 – 25 ปี) ไม่สื่อสารด้วยภาษาไทยดำยกเว้นเวลาสื่อสารกับผู้สูงอายุหรือต้องการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเองด้วยภาษาไทยดำหรือต้องการสื่อสารระหว่างชาวไทยดำด้วยกันทำให้ไม่สามารถนึกคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วเหมือนชาวไทยดำที่มีอายุมากกว่าที่ใช้ภาษาไทยดำสื่อสารในชีวิตประจำวันจึงน่าจะศึกษาเรื่องการคงอยู่และการสูญคำศัพท์ในแต่ละหมวดของชาวไทยดำรุ่นใหม่

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา นาคสกุล. 2551. ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่
ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

กาญจนา พันธุ์คำ. 2523. ลักษณะเฉพาะทางด้านเสียงของภาษาลาวในอำเภอเมือง จังหวัด
นครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. 2531. ระบบเสียงภาษาลาวของกลุ่มน้ำท่าจีน :
รายงานการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม : ศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,

กันทิมา วัฒนประเสริฐและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. 2539. วิเคราะห์การใช้คำและการแปรของ
ภาษาของคนสามระดับอายุ ในชุมชนภาษาลาวกลุ่มน้ำท่าจีน : รายงานการวิจัย.
พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร,

บรรจบ พันธุ์เมธา. 2514. ลักษณะภาษาไทย. [พระนคร] : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,

ปาลีรัฐ ทรัพย์ป่อง. 2537. การแปรของเสียง (h) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมืองตามปัจจัยทาง
สังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ม.ศรีบุษรา. 2530. ไทยดำรำพัน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ,

รพีพร สิทธิ. 2549. การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นโคราชตามรุ่นอายุและ
ความสะดวกของการคมนาคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2553. พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน,

รัชนี เสนีย์ศรีสันต์. 2526. การศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงในภาษาลาวพวน
มาบปลาเค้า ของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

วราภรณ์ ติระ. 2545. คำเรียกญาติของชาวไทยมุสลิมที่มีเชื้อสายต่างกันในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลลักษณ์ เดชะ. 2530. ศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย 6 ภาษาที่พูดในอำเภอ
ท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมทรง บุรุษพัฒน์. 2540. สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์: ไทยโซ่ง. นครปฐม : สำนักงานวิจัยภาษา และวัฒนธรรมเอเชียอาคเนย์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล,
- สมทรง บุรุษพัฒน์และคณะ. 2554. การใช้ภาษาและทัศนคติต่อภาษาและการท่องเที่ยวเชิง ชาติพันธุ์ ของกลุ่มชาติพันธุ์ในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย. นครปฐม : สถาบันวิจัย ภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล,
- สิริ พึ่งเดช (สุลินามแฝง). 2519. ประวัติลัทธิผู้โตซงดำ. พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุนทรินทร์ แสงงาม. 2549. การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ตามกลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษา ในภาษาโซ่ง (ไทดำ) ที่พูดในอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิธร นวเลิศปรีชา. 2552. ระบบคำเรียกญาติภาษาส่วย (กวย-กวย) ของผู้พูดที่มีอายุต่างกัน ใน จังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภมาส เอ่งฉ้วน. 2537. คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย และเกาะปีนัง. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภฤกษ์ หอมแก้ว. 2540. การแปรของ (๕) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรอายุและ ทัศนคติต่อภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องค์การบริหารส่วนตำบลคอนยายหอม. 2543. จำนวนหมู่บ้าน/ประชากร [ออนไลน์]
นครปฐม: องค์การบริหารส่วนตำบลคอนยายหอม. แหล่งที่มา: <http://www.donyaihomsao.com/about/about104.php>. [5 มกราคม 2556]
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2544. ภาษาศาสตร์สังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- อัญชุลี บุรณะสิงห์. 2531. วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของการใช้คำของคนสามระดับอายุใน ภาษาไทยโซ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์และภาษาเอเชีย อาคเนย์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เอกพล กันทอง. 2550. การแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่ตามกลุ่มอายุ. วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาษาอังกฤษ
- Campbell, Lyle. 1999. Historical linguistics : an introduction. Massachusetts :

The MIT Press,

Diaz – Campos and Manuel Killam Jason. 2012. Assessing language attitudes through a match-guise experiment: The case of consonantal deletion in venezuelan.

Hispania vol. 95 issue 1 (March 2012), 83-102.

Fippinger, Dorothy Crawford. 1971. Kinship terms of the Black Tai people. Journal of the Siam Society. 59.1 : 65 – 82.

Garrett, Peter. 2010. Attitudes to language. Cambridge : Cambridge University Press,

Gedney, William J. 1989. A Comparative Sketch of White, Black and Red Tai.

Selected papers on Comparative Tai Studies. Michigan papers on South and Southeast Asia center for South and Southeast Asia Studies. The University of Michigan Number 29 : The United States of America.

Kelechukwu Uchechukwu Ihemere.2006. An Integrated Approach to the Study of Language Attitudes and Change in Nigeria: The Case of Ikwerre of Port Harcourt city. Selected Proceedings of the 36th Annual Conference African Linguistics. 194 – 207.

Labov, William. 1972. Sociolinguistic patterns. Philadelphia :

University of Pennsylvania Press,

Maneewong, Orapin. 1987. A comparative phonological study of Lao Song in Petchaburi and Nakhonpathom provinces. M.A. Thesis Mahidol University

Marina Solis Obiols. 2002. The Matched Guise Technique: a Critical Approximation to a Classic Test for Formal Measurement of Language Attitudes. Noves SL. Revista de Sociolinguística (<http://www.gencat.cat/llengua/noves> Teoria i metodologia. Estiu.2002)

Prasithratsint, Amara. 2001. Componential analysis of kinship terms in Thai.

M.R. Kalaya Tingsabadh, and Arthur S. Abramson and Haskins Laboratories., ed. Essays in Tai linguistics, Bangkok : Chulalongkorn University Press, 261 - 275

Rene M. Daily, Howard Giles and Laura L. Jansma. 2005. Language attitudes in an Anglo-Hispanic context: the role of the linguistic landscape. Language & Communication. 25 (2005), 27-38

Schmied, J.,1991, English in Africa. London: Longman.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา
2. แบบสอบถามเรื่องทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
3. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติ
4. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลการออกเสียง (aw)

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บอกภาษา

ชื่อ _____ นามสกุล _____ ลำดับที่ _____

อายุ _____ เพศ _____ ระดับการศึกษา _____

อาชีพ _____

ที่อยู่ในปัจจุบัน _____

หมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อ _____

ข้อสังเกตเพิ่มเติม _____

สำหรับผู้วิจัย (ขณะเก็บข้อมูล)

ข้อมูลเสียงที่บันทึกไว้ลำดับที่ _____

ข้อมูลสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำ (เทคนิคการพรางเสียงคู่) ลำดับที่ _____

ข้อมูลสำรวจทัศนคติต่อภาษาไทยดำ (แบบสอบถาม) ลำดับที่ _____

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ _____ ปี ลำดับที่ _____

สำหรับผู้วิจัย (หลังวิเคราะห์ข้อมูล)

ผู้บอกภาษามีทัศนคติ _____ ต่อภาษาไทยดำ

แบบสอบถามเรื่องทัศนคติต่อภาษาไทยคำ

1. ท่านคิดว่าภาษาไทยคำกับภาษาไทย ภาษาใดไพเราะกว่ากัน
ไทยคำ ไทย
2. ถ้าท่านอยู่ที่บ้านสระแกรายหรือบ้านอื่นๆในตำบลดอนยายหอมท่านจะใช้ภาษาใด
ไทยคำ ไทย
3. ถ้าท่านไปจังหวัดอื่นๆที่ไม่ใช่จังหวัดนครปฐมแล้วเจอคนที่พูดไทยคำได้ท่านจะสนทนาด้วยภาษาใด
ไทยคำ ไทย
4. หากในวงสนทนามีทั้งคนที่พูดภาษาไทยคำและคนพูดภาษาไทยท่านจะใช้ภาษาใดสนทนา
ไทยคำ ไทย
5. ท่านเลือกอยู่ชุมชนใด ระหว่างชุมชนที่พูดภาษาไทยคำกับชุมชนที่พูดภาษาไทย
ไทยคำ ไทย
6. ท่านคิดว่าระหว่างการพูดภาษาไทยคำกับภาษาไทย ท่านพูดภาษาใดแล้วรู้สึกขาดความมั่นใจ
ไทยคำ ไทย
7. ท่านอยากให้สมาชิกภายในครอบครัวพูดด้วยภาษาใด
ไทยคำ ไทย
8. ถ้าท่านมีลูกหรือหลานท่านอยากให้พูดภาษาใดเป็นภาษาแรก
ไทยคำ ไทย
9. เมื่อมีงานในชุมชน เช่น พิธีเส่นเรือ งานสงกรานต์ งานบุญต่างๆ ท่านอยากให้โฆษกพูดด้วยภาษาใด
ไทยคำ ไทย
10. ที่โรงพยาบาลมีหมอที่พูดได้ทั้งภาษาไทยคำและภาษาไทย ท่านจะสนทนากับหมอด้วยภาษาใด
ไทยคำ ไทย

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคำเรียกญาติ

ภาพแทน หน่วยอรรถ “ตา”

ภาพแทน หน่วยอรรถ “ยาย”

ภาพแทน หน่วยอรรถ “ปู่”

ภาพแทน หน่วยอรรถ “ย่า”

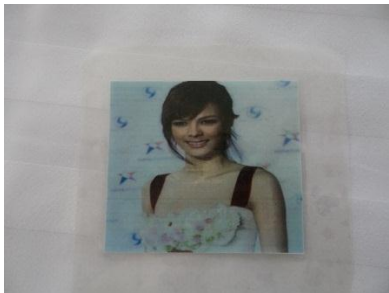
ภาพแทน หน่วยอรรถ “พ่อ” และ “ลูกเขย”

ภาพแทน หน่วยอรรถ “แม่” และ “ลูกสะใภ้”

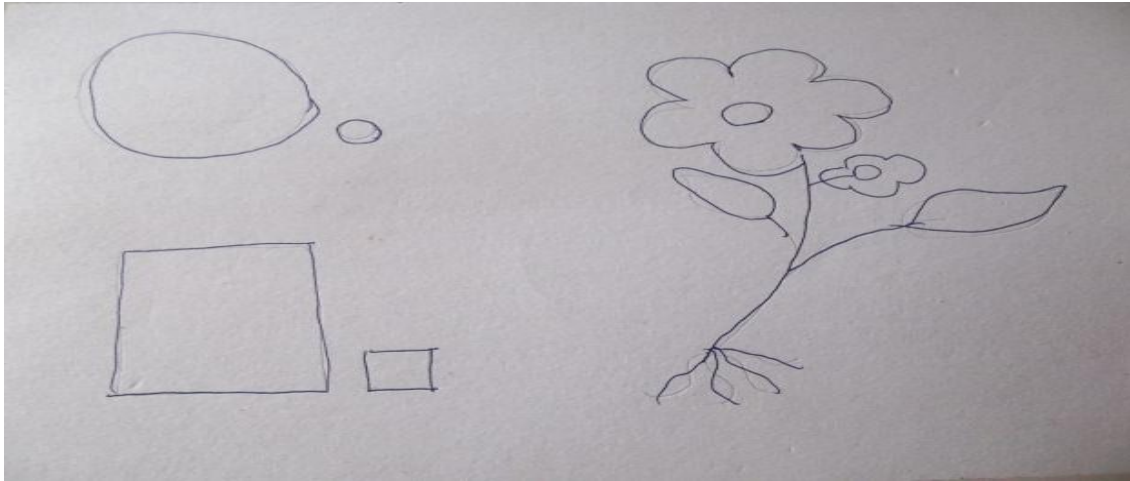

ภาพแทน หน่วยอรรถ “อาชาย”

ภาพแทน หน่วยอรรถ “ลูก”

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลการออกเสียง (aw)

รูปที่ 1

คำที่ต้องการจากภาพ : (วงกลม) ใหญ่ ไบ (สี่เหลี่ยม) ใหญ่

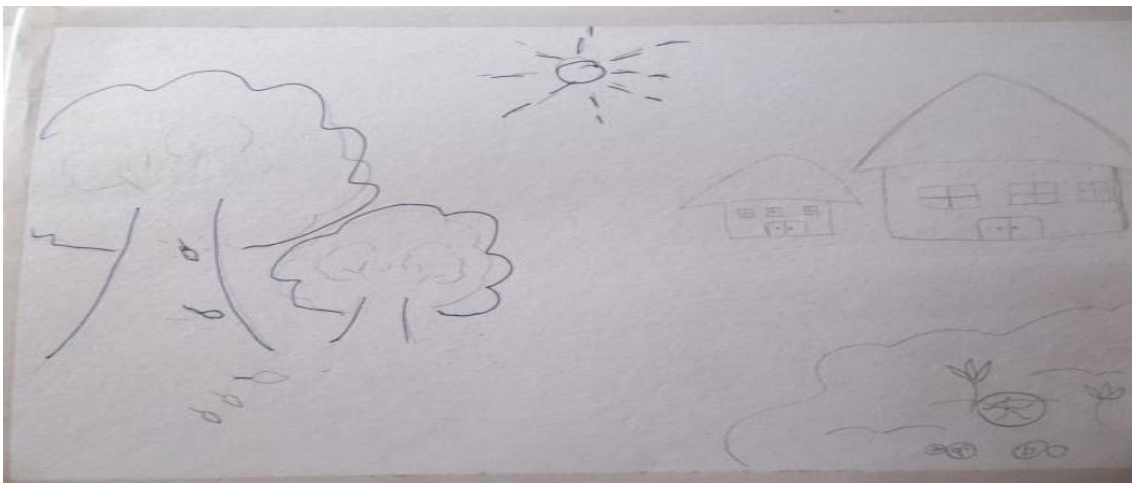
รูปที่ 2

คำที่ต้องการจากภาพ : ไย(แมงมุม) ไบ (ไบ) ใหญ่

รูปที่ 3

คำที่ต้องการจากภาพ : (ต้นไม้) ใหญ่ (หัวใจ) (หัวใจ) ใหญ่

รูปที่ 4

คำที่ต้องการจากภาพ : (บ้าน) ใหญ่ ไบ (ต้นไม้) ใหญ่

ภาคผนวก ข

ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำ การใช้คำเรียกญาติและการออกเสียง (auu)

1. ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำ
2. ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติรายบุคคล
3. ข้อมูลการออกเสียง (auu) รายบุคคล

รหัสประจำตัวของผู้บอกภาษาจะเรียงตรงกันทั้งข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำ การใช้คำเรียกญาติและการออกเสียง (auu) เพื่อให้ไม่สับสนเวลาต้องการสืบค้น ข้อมูลของผู้บอกภาษาแต่ละคนและผู้วิจัยได้บันทึกข้อมูลเพิ่มเติมของผู้บอกแต่ละคน ไว้ตามรหัสประจำตัวนี้ด้วย

ข้อมูลทัศนคติต่อภาษาไทยดำ

ตารางแสดงคะแนน

ถ้าผู้บอกภาษาตอบคำถามว่า

ภาษาไทยดำ 1 คะแนน

ภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐานได้ 0.5 คะแนน

ภาษาไทยมาตรฐานได้ 0 คะแนน

ยกเว้นคำถามข้อที่ 6

ถ้าผู้บอกภาษาตอบคำถามว่า

ภาษาไทยดำ 0 คะแนน

ภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐาน 0.5 คะแนน

ภาษาไทยมาตรฐาน 1 คะแนน

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปี										
รหัส ประจำตัว ของผู้บอก ภาษา	ลำดับคำถาม									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
43	1	0	1	0	0	0	0	1	1	0
55	1	0	1	0	1	0	1	1	1	0
39	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0
22	1	1	1	0	0	0	0	0	1	0
26	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1
17	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1
50	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
51	0	0	1	1	1	0	1	1	1	1

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปี										
รหัส ประจำตัว ของผู้บอก ภาษา	ลำดับคำถาม									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
44	1	0	0	0	0	0	1	0	1	1
45	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0
42	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0
47	1	0	0	0	1	1	1	0	1	0
54	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
52	1	0	0	0	1	0	1	0	1	0
46	0	1	0	0	1	0	0	1	1	0
49	1	0	1	0	1	0	0	0	0	1
5	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0
6	1	0	1	0	1	0	1	1	1	1

ข้อมูลการใช้คำเรียกญาติรายบุคคล

ตารางแสดงข้อมูลการใช้คำเรียกญาติรายบุคคล

รหัสที่ใช้ในตารางมีดังนี้

รูปแปรภาษาไทยดำคือ 1

รูปแปรภาษาไทยมาตรฐานคือ 2

รูปแปรไม่ใช้ทั้งภาษาไทยดำและภาษาไทยมาตรฐานคือ 3

ลำดับความหมายคำเรียกญาติ

1. พ่อ
2. แม่
3. ลูก
4. ปู่
5. ย่า
6. ตา
7. ยาย
8. อาชาย
9. ลูกเขย
10. ลูกสะใภ้

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับหน่วยพรรค									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
4	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
8	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
12	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
18	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
24	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
28	1	1	1	1	1	1	1	2	1	3
29	1	1	1	1	1	1	1	2	1	1
34	1	1	1	1	1	1	1	2	1	3
35	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
38	1	1	1	1	1	1	1	2	1	1

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 - 55 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับหน่วยบรรด									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
3	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
9	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
10	1	1	2	1	1	1	1	2	2	3
20	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
25	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
32	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
33	1	1	2	2	2	1	1	2	2	3
37	1	1	1	1	1	1	1	2	3	1
53	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
40	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 - 40 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับหน่วยอรรถ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
43	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
1	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
13	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
17	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
22	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
26	1	1	1	2	2	2	2	2	3	3
39	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
50	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
51	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
55	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 - 25 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับหน่วยอรรถ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
5	1	1	2	1	1	1	1	2	2	3
6	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2
42	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
44	1	1	1	1	1	1	1	2	3	3
45	1	1	2	1	1	2	2	2	2	2
46	1	1	2	1	1	1	1	2	2	2
47	1	1	2	1	1	1	1	2	2	3
49	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3
52	1	1	2	1	1	1	1	2	2	2
54	1	1	1	1	1	1	1	2	2	3

ข้อมูลการออกเสียง (aw) รายบุคคล

ตารางแสดงข้อมูลการออกเสียง (aw) รายบุคคล

รหัสที่ใช้ในตารางมีดังนี้

รูปแปรเสียงภาษาไทยดำ [aw] คือ 1

รูปแปรภาษาไทยมาตรฐาน [ai] คือ 2

รูปแปรเสียงใหม่ [au] คือ 3

รูปแปรเสียงใหม่ [ə:] คือ 4

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับการปรากฏ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
4	2	1	2	1	4	4	2	4	3	2
8	2	2	2	1	2	2	2	2	2	2
12	3	3	1	1	3	3	3	3	3	2
18	1	2	1	2	2	2	2	2	2	2
24	4	4	4	2	2	2	2	1	2	4
28	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2
29	2	2	1	2	2	2	2	2	2	2
34	2	2	4	4	2	4	1	1	1	4
35	2	2	3	1	2	2	2	2	2	3
38	4	4	1	3	4	4	4	4	4	3

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 45 – 55 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับการปรากฏ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
3	2	3	4	4	4	3	4	4	2	3
9	3	3	2	2	2	3	2	1	1	1
10	2	4	4	2	2	1	2	2	2	2
20	2	2	2	2	2	2	2	1	3	2
25	2	2	2	4	4	2	2	2	4	4
32	1	1	2	2	4	4	4	4	4	4
33	4	4	1	1	2	4	4	2	4	4
37	4	4	4	1	3	1	2	1	2	4
53	2	4	4	2	4	2	4	4	2	4
40	2	2	4	4	4	4	1	1	4	4

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 30 – 40 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับการปรากฏ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
43	4	1	4	2	4	4	4	2	4	2
1	4	4	2	1	4	2	2	4	2	2
13	4	2	2	4	2	1	4	2	4	4
17	2	2	2	2	2	1	2	2	2	2
22	1	2	2	2	2	4	2	2	2	2
26	4	4	4	2	2	4	4	2	2	2
39	2	1	1	4	4	4	2	4	4	2
50	2	2	2	2	2	2	2	2	1	2
51	2	2	2	2	2	2	2	1	2	2
55	4	2	2	4	2	2	4	4	2	2

ผู้บอกภาษาในช่วงอายุ 15 – 25 ปี										
รหัส ประจำตัวผู้ บอกภาษา	ลำดับการปรากฏ									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
5	2	2	2	2	4	4	2	2	4	2
6	4	4	2	4	1	2	4	4	1	4
42	2	2	1	2	2	2	2	2	2	2
44	2	2	1	1	2	1	1	1	1	1
45	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
46	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
47	2	4	4	2	2	1	1	4	4	4
49	2	2	1	4	4	1	4	4	2	4
52	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
54	2	4	4	4	1	2	1	1	1	2

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายดำรง นันทผาสุข เกิดวันที่ 20 พฤษภาคม 2529 ที่กรุงเทพมหานคร
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2551 และเข้าศึกษาต่อในระดับอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2552